

*În pat cu
diavolul*

**KERRIGAN
BYRNE**

SERIA „DIAVOLII ÎNGENUNCHEAȚI“

În viața lui secretă, Chandler este agent în serviciul Coroanei – un om cu simțul datoriei, care cunoaște atât înșelătoriile, cât și pericolul unei atracții de netăgăduit față de femeia care îi poate răsturna lumea.

I se spune Diavolul din Dorset. E un singuratic, un om cu mare putere, mereu în umbră. Este de neoprit și una dintre armele secrete ale Coroanei. Dar când pune ochii pe frumoasa contesă de Mont Claire, Francesca Cavendish, nu-și dă seama că și-a întâlnit sufletul pereche.

IUBIREA ADEVĂRATĂ NU SE POATE ASCUNDE

Francesca este contesă ziua, dar noaptea vânează răufăcători – mai exact pe cei responsabili de moartea părinților ei. Nu se așteaptă să ajungă în calea diavolului însuși, contele de Devlin. Ea are multe secrete, iar el pare croit să i le descopere pe toate. Poate inima să supraviețuiască momentului când își va găsi dragostea vieții, dar o va pierde cu siguranță când se va da totul în vileag?

„Romantică, splendidă și plină de suspans.“

SUZANNE ENOCH

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 30 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7618-4

9 786063 376184

KERRIGAN BYRNE

În pat cu diavolul

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
București

Capitolul 1

Domeniul Mont Claire, Hampshire, 1872

Pippa Hargrave era pe cale să sufere de inimă rănită.

Când auzi că gemenii Cavendish primiseră liber de la lecții așa de devreme în acea după-amiază, goni pe domeniul Mont Claire știind că aceștia vor ajunge pe pajiște și se vor îndrepta spre labirintul lor din gard viu.

Tatăl ei, Charles Hargrave, ridică privirea de la masa unde stătea și mânca pui rece și legume, când ea se năpusti în bucătărie.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? Pielea din jurul ochilor lui avea mici riduri de la zâmbetul blând. Întinse mâna să o ciupească ușor de nas cu degetul înmănușat. Încotro ai pornit-o cu atâta grabă?

O țigancă elegantă, care stătea lângă mama ei, Hattie, puse niște ierburi în oală.

– Ai fost așa de grăbită să vii pe lume, Pip.

Serana folosi cu căldură diminutivul cu care era alintată în familie și asta sună destul de ciudat cu accentul ei, despre care Hattie zicea că e carpatic.

– Nu e nici o surpriză că te grăbești.

Pippei i se povestise că își datora existența Seranei, pentru că mama și tatăl ei se străduiseră timp de decenii să aibă un copil, dar fără succes. Serana îi oferise lui Hattie un tonic, iar aceasta rămăsese pe dată grea cu Pippa.

Tatăl Pippei, majordomul domeniului Mont Claire, era oricum cu unsprezece ani mai mare decât Hattie și ajunsese la vârsta bunicii. El o trata pe fiica lui cu o indulgență blândă, ușor surprinsă, dar devotată.

– Mă duc să îl găsesc pe Declan Chandler, se foi Pippa nerăbdătoare să ajungă afară.

- O, cred că l-am văzut curățând fântâna când am intrat, îi spuse Serana și îi făcu cu ochiul.

- O, nu, trebuie să mă duc să îl ajut, se lamentă Pip. Urăște să curețe fântâna, lucru care îl îngrozește. Deși e foarte curajos din partea lui să recunoască.

Oftă și închise ochii, ca să ofere respectul cavaleresc pe care îl merita.

- Fiica mea e îndrăgostită, zise Hattie și îi cuprinse obrazul cu palma caldă, înainte să îi dea Seranei o ustensilă de bucătărie.

Pippa strâmbă din nas.

- Poftim?

- Declan Chandler are sufletul unui tigru, zise Serana. Iar tu, Pip, ai sufletul unui dragon.

- Dragonii nu sunt reali, o informă Pippa chicotind.

- Așa să fie? întrebă Serana și îi făcu veselă cu ochiul. Am fost în multe locuri în care oamenii nu ar fi de acord cu tine.

- Ai ceva bomboane de mentă în buzunare? întrebă Pippa și se întoarse spre tatăl ei care deja se căuta prin haină.

Bomboanele de mentă erau favoritele lui Declan. Întotdeauna îl găsea palid și un pic furios după ce draga fântâna. Bomboanele de mentă îl înveseleau și îl făceau să zâmbească în timp ce Pippa simțea stoluri de fluturi agitați în stomac.

- Doamne, trebuie să fac ceva.

Charles se bătu pe buzunare înainte să scoată la iveală un pumn de recompense pentru copii.

Pippa le înșfăcă și le împărți. Câte una pentru Ferdinand, Francesca și pentru ea. Restul le păstră pentru Declan. El merita mai multe.

Sărută obrazul neted al tatălui ei și o zbughi spre ușă. Alergă pe porțiunea de pajiște mărginită de chiparoși aproape mâncând pământul până la băiatul care îi răpise inima.

Declan Chandler fusese odată scund, ca ea, și îngrozitor de slab când ajunsese la poalele domeniului Mont Claire cu câțiva ani în urmă. Era murdar și înghețat, aproape mort de foame. Dar acum, corpul lui se dezvoltase și, deși mânca aproape cât un cal, rămânea straniu de zvelt. În ultima vreme, în loc să se concentreze asupra

manualelor pe care Francesca o lăsa să le studieze singură, Pippa se deda unor fantezii ridicole despre Declan Chandler. Astăzi, bunăoară, își petrecuse bună parte din prima parte a după-amiezii ronțâind creionul, lăsând urme zdravene de dinți pe el în timp ce cântărea perfecțiunea expresiei „lovit de trăsnet”. După atât timp petrecut întrebându-se cum să descrie mai exact efectul pe care băiatul îl avea asupra ei, Pippa reușise în sfârșit să găsească o descriere.

După ce trecu grăbită pe lângă frumoasele grădini pline de flori, ea alergă prin labirintul verde pe care îl știa pe dinafară cu viteza unui iepure iute de picior.

Apăru brusc în luminișul decorat cu fântâna tocmai la timp ca să i se frângă inima. Declan stătea în genunchi în fântână în timp ce pe piele i se adunaseră picături de apă care îi conturau mușchii până de curând inexistenți.

Era asemenea unui vlăstar al zeilor, cu trupul puternic, turnat parcă în marmură. Iar Francesca Cavendish îi strecura o bomboană cu mentă între buze.

Zâmbetul pe care el i-l oferi – acel zâmbet care ar fi trebuit să fie al Pipsei – aproape că acoperea prin strălucire soarele amiezii. El spuse ceva ce Pippa nu auzi și ascunse o șuviță de păr roșu în spatele urechii drăgălașe a Francescăi înainte să depună o sărutare pe degetele ei cu o considerație care era dincolo de poziția ei ca tânără stăpână a casei. O considerație care nu mai era inocentă...

Ci interesată.

Fântâna încă mai scuipa apă din coarnele satirilor și din gurile și coșurile diferiților zei și zeițe.

Jeturile de apă reflectau lumina soarelui, generând mici curcubeie delicate și diamante sclipitoare în jurul lor.

Inima Pipsei se strânse așa de tare încât avu impresia că i se oprise din bătut un minut întreg. Mâinile îi erau umede și reci. Gâtul îi era uscat și în stomac părea să aibă plumb. La treisprezece ani, Declan era personificarea frumuseții pentru Pippa. Acum se uita la Francesca să afle ce văzuse Declan la ea. Un nas mic și drept și un chip sub formă de inimă. Subțire, chiar și pentru o fată în pragul maturității, și mult mai elegantă decât ar trebui să fie un

copil. Păr roșu și ochi timizi de culoarea mării într-o zi înnorată. Poate albaștri sau verzi, dar mai mult cenușii.

Pippa avea bucle terne ca de zână și chipul încă rotund al tinereții, plus o apetență pentru o a doua porție la cină. Frumusețea ei, îi spunea mama, erau ochii ei verzi, aparte. Ochi în care acum o înțepau lacrimile adunate și gâtul care o durea, de uscat ce era, o durere așa de aprinsă încât aproape că nu putea înghiți, darămite să respire.

Declan – Declan al ei – o plăcea pe Francesca Cavendish, cea mai bună prietenă a ei din întreaga lume? Oare soarta chiar putea fi așa de crudă? Exista ceva mai rău decât această durere arzătoare?

Nu, își dădu ea seama. Nu, nu exista durere mai mare ca asta.

Cum putea el să nu știe că ea e perechea perfectă pentru el?

Francesca nu și-ar înmuia pantofii delicați în fântână, dar ea intrase adesea alături de el în apă, cu mâinile până la coate în miserie, măcar și doar ca să facă treaba să meargă mai repede, să se poată juca. Când apa părea să le stârnească melancolia, își aruncau unul altuia bucăți ude de mușchi, chicotind și chițâind cu încântare, până când pe ea începea să o doară maxilarul de la atâta zâmbit și de la atâta dragoste strălucitoare.

Francesca nu s-ar coborî să își murdărească rochia. Nu putea; ea avea să fie o lady într-o bună zi.

Pippa nu avea nevoie să fie o lady. Ea avea să fie o femeie. Femeia lui Declan. Decisese asta cu mult timp în urmă.

Indiferent de ce spuneau părinții ei, nimeni nu putea iubi pe cineva cu o dragoste așa de mare neîmpărtășită.

Zei fântânii nu ar permite așa ceva.

Cu toate astea, iată-i acolo... Declan și Francesca, care nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

– Sosesc bărbați călare, strigă Ferdinand, geamănul Francescăi.

Era sus, în punctul lui de observație aflat într-un scoruș bătrân din partea cealaltă a labirintului verde.

Mama ei îi spusese odată că Ferdinand se născuse fără aer suficient și se lupta cu ceva care se numea astm.

Din cauza asta avea venele pe sub piele așa de irizate și de asta adesea buzele lui căpătau o nuanță albastruie.

În ciuda acestui fapt, era un băiat remarcabil, și cum ea nu avu-
sese niciodată un frate, Ferdinand era una dintre persoanele ei fa-
vorite cu care să aibă o aventură. El îi spusese odată că o va face
contesă când va fi destul de mare.

Pippa spera că el nu se referea la căsătorie.

Ea avea să se căsătorească cu Declan Chandler, desigur, știa asta
cu tot sufletul. Avea să fie doamna Chandler. Într-adevăr, își per-
fecționase deja semnătura.

– Așteptăm musafiri? întrebă Francesca.

– Sunt mult prea mulți bărbați pentru a fi vorba de musafiri, zise
Ferdinand și-și strânse degetele ca să imite un ochean, ducându-le
la ochi. În jur de douăzeci.

– E nepolitic să apari neanunțat cu douăzeci de persoane, zise
Francesca și se bosumflă. Doamna Hargrave nu va ști să facă atât
de multe sendvișuri la ora asta.

Pippa se uita de la Francesca la Declan, observând că acesta de-
venise îngrijorat, gândurile neliniștite deranjându-i chipul neted,
chipeș și colțuros.

– Poate că tu și Pip ar trebui să îi informați pe domnul și pe
doamna Hargrave, zise el, ajutând-o pe Francesca să coboare de
pe margine. Vor ști ce să facă.

– Mă duc să întâmpin călăreții, spuse Ferdinand după ce coborî
din postul lui de observație și se îndreptă spre partea cealaltă
a labirintului.

– Milord, nu cred că ar trebui să o faceți, zise Declan și îi dădu
drumul Francescăi. Apoi îi făcu semn Pippai înainte să pornească
după viitorul conte de Mont Claire. Nu până nu știm cine sunt.

În ciuda durerii pe care o simțea, Pippa o luă pe prietena ei bună
și se grăbiră spre casă. Francesca era într-adevăr atât de drăguță.
Atât de dulce și de agreabilă. Bine educată și o lady. Tot ce Pippa
nu era.

Toate lucrurile care va încerca să fie pentru Declan dacă el
voia asta.

Alergară câteva minute în tăcere înainte ca Pippa să pună
întrebarea.

– Ție îți place de domnul Chandler?

- Ce? zise Francesca râzând, un sunet vesel care răsună în aerul de primăvară.

- El te iubește, cred, bombăni Pippa.

- Îmi place un pic. E destul de chipeș, nu-i așa? Francesca o strânse de mână. Dar nu te îngrijora, nu mi-ar deștepta interesul nici într-o sută de ani.

Dintr-o dată Pippa se simți ridicol de protectoare față de el.

- Și de ce nu? E mai mult decât destul de bun.

Francesca o trase de mână ca să încetinească și se întoarse spre ea ca să stea față în față.

- Pentru că te iubesc, Pip, și nu te-aș trăda niciodată!

Pippa se năpusti și o cuprinse pe cealaltă fată în brațe.

- Și eu te iubesc, zise ea cu un oftat de ușurare.

- În afară de asta, tata nu mi-ar permite să mă căsătoresc cu cineva care nu e măcar viconte, gemu Francesca.

George Cavendish, contele de Mont Claire, era un adevărat snob.

Pippa se uită peste umărul prietenei ei. Din poziția ei, pe pajiștea neîngrădită care urca lin spre conac, putea vedea călăreții în depărtare. Stăteau aplecați peste gâturile cailor și erau îmbrăcați în culori închise. Nu li se vedeau fețele.

Sau erau acoperite?

Ferdinand aproape că ajunsese la ei. Încercă un salut energic cu brațele. Se opri la câțiva metri distanță, ca să tușească. Se pare că se obosise destul pentru un grup de bărbați care oricum ajungeau la el. Călăreții nu încetinesc însă. Copitele cailor smulgeau bucăți de pământ și le aruncau în urma lor.

Nu. Cu siguranță nu aveau de gând... avea vedenii...

Șocată, așteptă să vadă dacă se vor opri. De ce nu se opreau? Ferdinand era chiar acolo. Era chiar în fața lor.

Cu un strigăt, se întoarse și închise ochii. Era șocată.

Îl omorâseră! Ceva din șocul simțit se transformă într-o teroare paralizantă. Îl omorâseră și nu încetineau.

Ceea ce însemna că aveau să vină după ele.

- Fugi! șopti Pippa și o apucă pe Francesca de mână, țâșnind spre casă. Nu te uita în urmă.

Nu voia ca prietena ei să vadă corpul fratelui ei geamăn.

Era o durere pe care Pippa nu avea s-o uite niciodată.

Alergară prin iarbă spre intrarea dinspre bucătărie și se aruncară înăuntru exact când tâlharii se împărțeau în patru grupuri, ca să înconjoare conacul.

– Ferdinand! strigă Pippa în timp ce mama ei le luă pe ea și pe Francesca în brațe. Ei... ei... caii!

Gâtul i se strânse din pricina suspinelor care amenințau să o lase fără suflare. Era inimaginabil! Inimaginabil. Ce se întâmpla? Cine ar face ceva așa monstruos?

– Trage aer în piept și spune-mi ce s-a întâmplat, o consolă Hattie. Serana a ieșit afară și tatăl tău s-a dus să vadă ce se petrece. A luat toți valeții cu el și...

Ușa de la bucătărie fu doborâtă și sticla geamului se sparse de perete. În încăpere intrară mai mulți bărbați înalți, fioroși.

– Aici sunt doar femeii și copiii, raportă un monstru îmbrăcat în negru cu bandană roșie pe față și cu accent Cockney.

Un bărbat masiv, cu o pălărie americană, părea să fie șeful.

– Au zis că nu trebuie să rămână martori.

Dărâmă masa care le stătea în cale și scoase un cuțit mai mare decât oricare din bucătăria lor.

Hattie le împinse pe cele două fete în spatele ei și apucă satârul de pe blat.

– Să le lăsați pe fetele astea în pace, zise ea și îi amenință cu satârul, fluturându-l ca pe un deget dojenitor. N-am văzut nimic. Putem să plecăm în liniște și n-o să mai auziți de noi. Doar nu le faceți rău fetelor.

– Problema e, vorbi americanul trăgănat din spatele măștii de pânză, că nu le putem lăsa pe fete în viață.

El arătă cu lama spre Francesca, iar fata scânci îngrozită, înainte ca teroarea ei să se prelingă pe picior în jos și să se răspândească pe pantofii amândurora.

Cu o putere nebănuită, Hattie le împinse pe Francesca și pe Pippa în spate, prin ușa care dădea spre culoarul servitorilor.

– Faceți orice doar să trăiți! Să trăiți! Fugiți din casă!

Trânti și încuie ușa în urma lor.

Pippa nu fugi doar de bărbați de data asta, ea fugi și de sunetele pe care le scotea mama ei în timp ce se lupta pentru viețile lor.

Lacrimile îi încetoșau privirea, făcând-o pe Pippa să se poticnească în timp ce urca pe scările servitorilor. O ușă de la etajul principal ducea spre o încăpere mică, asemenea unei pivnițe unde se afla cuptorul care încălzea casa. Declan îi arătase un depozit de cărbuni care ducea afară și care ar fi putut fi nepăzit. Dacă reușeau să ajungă acolo, puteau parcurge distanța scurtă până la pădure neobservate.

Puteau să își piardă urma în pădure. Copiii de la Mont Claire își petrecuseră toată copilăria alunecând prin viroage, explorând prin tufișuri sau cățărându-se în copaci în aventuri imaginare.

Pippa ajunsese la etajul principal. Deși palmele le erau alunecoase de la transpirație și mizerie, ea și Francesca se strângeau de mâini în timp ce alergau.

Cuvintele mamei îi răsunau în cap, era ca o bubuitură în mintea ei, o agonie în suflet și ofereau putere picioarelor ei.

„Să trăiți, să trăiți. Ieșiți din casă. Să trăiți, să trăiți. Ieșiți din casă.“

Forța cu care Francesca fu smulsă din strânsoarea ei aproape că o doborî pe aceasta la pământ. Se răsuci să îl vadă pe americanul cu pălăria albă de cowboy cum pune un cuțit la gâtul prietenei ei celei mai bune. Francesca Cavendish, cu ochii cenușii de la teroare, rosti pentru ultima dată numele Pippii...

Iar ultimul ei cuvânt, înainte ca lama să se miște, fu un îndemn să fugă.

O sirenă iritantă străpungea aerul pe un ton îngrozitor de înalt, neîntrerupt și obositor. Făcea să amuțească sunetul fricii și al morții care pătrundea până la Pippa prin uriașele coridoare ale conacului Mont Claire.

Nu putea nimeni să îi oprească pe acești bărbați? Aveau să invadeze conacul ca o armată de furnici și să distrugă tot ce trăia înăuntrul lui?

Pippa trebuia să scape. Cu siguranță, altfel asurzea. Se întoarse pe călcâie și fugi pe coridor, dar se intersectă cu alt bărbat mascat înainte să ajungă la camera cu soba.

– Prinde-o pe cătea! porunci americanul.

Pippa sări într-o parte, grăbindu-se pe un coridor de serviciu care dădea în holul principal din marmură.

Țipătul ca o sirenă o bântuia în timp ce gonea pe coridoare, năpustindu-se orbește pe uși și sărind în jurul și peste cadavrele celor pe care îi știa de o viață. Era recunoscătoare pentru lacrimi. Pentru felul în care înmuiau și estompau imaginile oribile cu sânge și trăsăturile încremenite ale celor pe care îi iubea. Lăsa în urmă o dâră de lacrimi în timp ce alerga. Un bărbat o apucă de coadă și o trase cu o asemenea forță că își pierdu echilibrul.

Nu era americanul, ci un dușman mai mic, dar cu o sabie nu mai puțin înspăimântătoare. O ridică deasupra capului, intenția lui fiind clară în timp ce o îndrepta spre pieptul ei.

Un strigăt de luptă se auzi pe un ton înalt în timp ce Declan Chandler sări din birou și înfipse un vâtrai în capul bărbatului. Nu se opri din lovit nici măcar după ce bărbatul se prăbuși la pământ ca un copac tăiat. Mișcările lui Declan rămaseră încordate și frenetice, iar ochii lui negri aveau o furie pe care Pippa nu o înțelegea. După a cincea lovitură, Declan aruncă vâtraiul în capul deformat al bărbatului și o apucă pe Pippa.

Urletul care o deranjase încetă în mod miraculos când el îi puse mâna peste gură. Smucind-o în față, Declan o cără și o târî prin birou în biblioteca Mont Claire, un spațiu care se întindea pe două etaje, cu mai multe cărți decât puteau fi numărate.

Înainte să se poată opune sau să se oprească din plâns suficient de mult cât să-l întrebe ce făcea, Declan o trase spre șemineul care era suficient de mare cât să găzduiască o familie mai mică de chiriași.

Declan își duse un deget aspru la buzele netede.

– Dacă nu taci, o să ne omoare pe amândoi, ai înțeles?

Când ea aprobă din cap, el își luă mâna de pe gura ei. Se întoarse spre ea și o prinse de ambele încheieturi, apoi se uită îngrozit la picăturile și la petele de sânge care se întindeau pe pielea și pe mânecile ei albe.

– Pip, ești rănită?

Ea scutură din cap, nefiind în stare să spună ceva.

– Ce este? întrebă el. Al cui e sângele?

Sângele Francescăi.

– Nu e al meu, fu ea în stare să spună.

Un bocănit puternic de cizme și strigăte însetate de sânge răsunară în holurile de marmură în timp ce un grup de bărbați amenințau să îi descopere.

– Aici, șopti el și o împinse în sus pe horn, înainte să o urmeze.

Mizeria și cenușa îi acoperiră pe amândoi în timp ce urcau prin hornul larg, cilindric, corpurile lor fiind înghesuite așa de strâns încât Pippa se temu că nu vor mai putea coborî. Pereții aspri o zgâriau pe brațe și pe spate și rupeau lâna aspră a rochiei și a ciorapilor.

Declan își ținea picioarele sub ea, ca să aibă pe ce să se cațare și își folosi brațul lung ca să îi stabilizeze, cu celălalt cuprinzând-o de talie.

Pieptul o ardea pe Pippa de la efort și de la o jale așa de intensă încât se temea că îi va strivi plămâni. Nu putea vedea nimic în întunericul din horn. Putea doar simți. Și auzi.

Timbrul de voci masculine se schimbă de la agitat la furios când descoperiră cadavrul din hol. Conversațiile lor furibunde, tăioase, ajungeau în valuri la ei în timp ce cercetau biroul și biblioteca în căutarea vinovatului.

Pe măsură ce se apropiau de șemineu, teroarea părea să-i înmoaie genunchii.

Declan o trase mai aproape, lipindu-i urechea de coastele lui. Și el tremura, dar Pippa nu-și dădea seama dacă era de la efortul de a-i ține cocoțați acolo sau de teamă.

Bătăile inimii lui deveniră un metronom lângă urechea ei, alungând orice alte gânduri sau sunete. Își ținea răsufierea când o făcea și Declan. Și ignoră oricare alte zgomote din lume în afară de buibuitul de lângă urechea ei. Dacă pierdea totul, tot mai avea asta. Acest băiat. Această bătaie a inimii timpului. Ea știuse întotdeauna că el posedă puterea și bunătatea unui erou mitic. Acum va ști și restul lumii asta. Pentru că el o salvase. Pippa nu știa cât au stat în acea poziție. Poate minute, poate ore. Dar când în jur se lăsă o tăcere nefirească și bărbații plecară, Declan își plecă gura la urechea ei.

– Ferdinand... zise el, cu vocea frângându-se de durere. I-ai văzut? Ai văzut ce au făcut?

Pippa aprobă din cap, dorindu-și să nu mai vadă în ochii minții corpul micuț contorsionându-se și lovindu-se de pământ.

- Dar Francesca? Ea... a supraviețuit?

Disperarea îi sugrumă încă o dată respirația, iar Pippa își înăbuși mai multe suspine sacadate înainte să decidă că nu putea să răspundă. Ea nici nu trebuia să o facă. Încordarea din mușchii lui și pauzele din respirație în timp ce se lupta cu propriile suspine îi spuneau că Declan înțelesese?

- Unde... unde e *papa* al meu?

Cumva, Pippa știa că speranța ei e ridicolă. Pentru că tatăl ei nu i-ar fi lăsat niciodată în urmă. Nici măcar ca să-și salveze viața. Declan nu răspunse imediat, iar când o făcu în cele din urmă, vocea îi era răgușită și sfâșiată de durere.

- Tatăl tău... ei... pe el l-au înjunghiat primul. S-a petrecut iute. Îmi pare rău. M-a trimis să te găsesc.

O durere ca o lamă ascuțită îi alunecă printre coaste și direct în inimă, înfigându-se alături de rana provocată de moartea mamei ei.

- Sunt orfană acum? șopti ea în timp ce lacrimile i se prelingeau pe bărbie și pe pielea încă dezvelită a abdomenului său.

- Da.

- Cum suportți?

El își strânse brațul în jurul ei și își apăsă fața în părul ei.

- Nu pot să-ți răspund la asta. Pentru mine a fost diferit.

- De ce?

- Pentru că... pentru că nu am pierdut părinți buni, Pip... nu ca ai tăi.

Ea își mișcă ușor capul, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii.

- N-am crezut niciodată că părinții tăi au fost buni.

Trăsăturile lui se schimbă, în timp ce el se uita în jos spre ea.

- N-am rostit o vorbă despre ei.

- Dar erai deja trist când ai ajuns aici. Un fel de tristețe care nu trecea... iar acum s-ar putea să n-o mai facă niciodată.

Închise ochii în timp ce lacrimile adunate se dispersau sub evantaiul genelor sale lungi.

- Pip... genul ăsta de tristețe nu va dispărea niciodată, dar... Se opri și se încordă. Trase de câteva ori adânc aer în piept. Simți asta?

Trase și ea ușor aer în piept. Ceva luase foc. Amândoi se uitară în jos la șemineul stins de sub ei. Mici tentacule de fum se unduiau în razele de lumină.

- Fir-ar să fie! înjură el. Au dat foc conacului.

- Ce? exclamă ea. De ce?

- Presupun, ca să-și acopere faptele. Să ardă cadavrele.

O împinse în spate.

- Poți să cobori singură, Pip? Trebuie să ieșim de aici.

Cuprinsă de spaimă, acum că el se retrăgea, ea se agăță disperată de el.

- Nu mă lăsa! exclamă ea.

Nu puteau să rămână acolo, în tăcerea aceea pentru totdeauna? Nu putea să stea doar să asculte bătăile inimii lui până când acest ritm făcea să dispară durerea pierderilor suferite?

- De ce s-a întâmplat asta? scânci ea.

- Nu știu, Pip, zise el blând. Știu doar că trebuie să ieșim de aici. Acum. Hai cu mine. Și orice s-ar întâmpla, să nu-mi dai drumul, bine?

- N-o s-o fac, jură ea. Niciodată.

Se agăță de el în timp ce el o conducea prin încăperi cu comori la care tânjise și cu amintiri acum ascunse, în timp ce acestea se umpleau de fumul care părea să se miște în toate direcțiile. O conduse pe coridorul din spate în jos, spre camera cuptorului, aerul înecăcios silindu-i să se lase tot mai jos. Trupul mic al Francescăi dispăruse de pe coridor, dar Pippa căzu în genunchi deasupra petelor de sânge, nemaiputând să-și controleze suspinele.

- Haide, Pip, o apucă Declan. Știu. Știu, dar trebuie să plecăm. Va fi timp pentru asta mai târziu. O viață întreagă.

Pippa îi permise să o ridice și se poticni. Intrară în camera cuptorului, estompându-și accesele de tuse cu cârpe pe care Pippa le înșfăcase de pe un raft. Ea sări de pe un picior pe altul în timp ce Declan se târa ca să verifice dacă e calea liberă și apoi se întinse înapoi ca să o scoată și pe ea afară.

Într-un fel, fumul era o binecuvântare, pentru că îi ascundea vederii în timp ce goneau spre pădure. Cel puțin așa crezuse ea până când un strigăt anunță că fuseseră descoperiți și dădu alarma.

Declan slobozi un șir de înjurături cu care Pippa era încă nefamiliarizată în timp ce o trăgea printre copaci. Se auzi prima împușcătură, care îi împroșcă cu bucăți de scoarță de copac. Pippa alergă

cu toate puterile ei. Plămânii o ardeau și avea impresia că picioarele aveau să i se despice. O altă împușcătură goni păsările și vietățile din pădurea Mont Claire. O senzație teribilă de arsură îi făcu piciorul să cedeze și se prăbuși la pământ, destul cât să-și julească ambii genunchi și palmele. Nici nu mai avea suflu ca să se vaite.

Declan se opri lângă ea, strigând-o pe nume.

– Piciorul meu, șuieră ea.

Declan o verifică agitat, și ea se simți consolată de răsuflarea lui de ușurare.

– Pip, e doar o zgârietură, o asigură el. Poți să mergi?

Pippa aprobă din cap, ștergându-și lacrimile care îi ardeau obraji. Dacă el putea să fie curajos, atunci va fi și ea vitează. Piciorul îi cedă de îndată ce-și puse greutatea pe el și se prăbuși cu un geamăt devastator de durere. Declan se uită în jur cu ochii mari și sălbatici când îi auzi pe bărbați înaintând printre tufișuri.

– Aici, spuse el și o târi într-o viroagă, ascunzând-o sub rădăcinile unuia dintre copacii ei favoriți, acoperind totul cu crengi căzute și alte resturi.

– Pune frunza asta pe picior și apasă bine ca să nu sângereze așa de mult.

– Vino cu mine aici, îi făcu Pippa loc.

– Nu, scutură el din cap. Se ridică să se uite la auzul unui sunet îngrijorător de aproape. Tu stai aici. O să-i îndepărtez de aici.

– Nu poți! se întinse ea spre el. O să te găsească.

El se aplecă și o împinse și mai tare sub copac, uitându-se la ea cu ochi serioși și mai înspăimântători decât îi văzuse ea vreodată.

– O să fi în siguranță aici. Iar eu supraviețuiesc mai bine singur. Ai încredere în mine.

Ea nu avusese niciodată mai multă încredere în cineva.

– Te iubesc.

Declan clipi de câteva ori și deschise gura să spună ceva înainte ca o lovitură în dreapta lor să îi distragă atenția. Și apoi dispăru.

Pașii îl urmară mult prea aproape, iar Pippa dispăru în măruntaiele copacilor, cu ambele mâini strânse peste gură. Mai multe împușcături o făcură să tresară în întuneric, apoi se auzi un strigăt victorios prin pădure. Americanul își chema camarazii. De mai

multe ori, Pippa se gândi să iasă și să se arunce peste corpul lui, dar durerea și teroarea o țintuiră la pământ, așa că pur și simplu se făcu ghem la rădăcina copacului și suspină în tăcere. La un moment dat, foșnetul crengilor îi dezvălui un chip întunecat și iubit.

Serana.

Cu un sunet izvorât din străfundurile sufletului, Pippa se aruncă în brațele ei, îngropându-și fața la pieptul uscățiv al femeii în timp ce disperarea se revărsă asupra ei.

– Știu, zise Serana și îi netezi părul. Trebuie să fugim. Acum.

– Dar Declan! se văită ea.

– Draga mea, l-au doborât. Ei... l-au împușcat în spate.

Ochii castanii ai femeii străluciră blând în lumina slabă pe care flăcările o reflectau pe cerul înnorat. Distrusă, Pippa îi permise femeii să o conducă la un cal aflat în apropiere.

Plămânii o dureau și piciorul îi pulsa, dar durerea nu era nimic în comparație cu jalea din sufletul ei. Rămase nemișcată acolo unde femeia o așezase pe cal înainte să i se alăture, călărind ca un bărbat. Stătură pe animalul neliniștit o clipă și priviră flăcările cum răzbeau în noapte prin crăpăturile casei, în timp ce copilăria ei era transformată în scrum. Toți cei pe care îi cunoștea și îi iubea erau în casa aceea.

Simțea că i se face rău.

– De ce? șopti ea încă o dată prin ceața provocată de durere și de furie. De ce am supraviețuit eu și nimeni altcineva?

Serana își întări strânsoarea în jurul ei.

– Poate că nu ai făcut-o.

Un vânt ușor se mișcă printre arbori la fel de blând ca o căprioară nehotărâtă, înainte să capete viteză. Aerul mirosea a decizii și a destin.

– Poate că... Pippa Hargrave a murit alături de părinții ei în flăcări și doar Francesca a supraviețuit. Moștenitoarea titlului și averii Cavendish. Cea care poate să scape din tragedia asta cu o avere suficientă cât să poată să facă ceva în privința asta.

Pippa se încordă și se întoarse să se uite la Serana, întrebându-se dacă auzise bine ce spusese femeia.

– Eu nu semăn deloc cu Francesca. Ea era... delicată.

– Delicat e un alt cuvânt pentru fragil. Tu nu ești slabă. Am știut din clipa în care te-am ajutat să vii pe lume că, asemenea unui dragon, vei avea un foc care îți va întreține inima. Doar că nu am văzut că focul va fi aprins aici cu o asemenea tragedie.

O lumină stranie sclipi în ochii Seranei când se uită în jos la Pippa.

– Ai supraviețuit pentru că faptele întunecate din noaptea asta au nevoie de un martor. Pentru că destinul tău este să faci dreptate pentru cei care au căzut aici.

– Dar... eu sunt doar o fată.

Oftatul Seranei conținea toată tristețea adunată în decenii care păruseră lungi cât mai multe vieți laolaltă.

– Nu mai ești doar o fată, cred eu. Și dacă vei decide, îi voi găsi pe cei care te vor învăța să devii femeia care poate să obțină dreptate.

– Nu știu ce înseamnă dreptate, șopti Pippa printre lacrimi.

– Dar răzbunare, sensul acestui cuvânt îl înțelegi?

Pippa se gândi la acest cuvânt. Răzbunare. Cuvântul bubui în pieptul ei cu o scânteie care fu transformată într-un infern de foc de suferința pierderii și de durere. Răzbunare. Însemna că fiecare persoană răspunzătoare pentru ce se petrecuse în seara asta avea să ardă. Pippa avea să păstreze cea mai rea parte a furiei pentru cel care i-l luase pe Declan Chandler de lângă ea.

Capitolul 2

Londra, 1892, douăzeci de ani mai târziu

Lady Francesca Cavendish se încruntă dezgustată la bărbatul gol întins pe diagonala patului. Nu va putea ține secretă această întâlnire. Lumea bună va fi scandalizată. „De ce s-ar încurca o fință așa de tânără, bogată și nobilă ca ea cu o creatură atât de bătrână și odioasă ca lordul Colfax?” se vor întreba toți. „Poate fi chiar așa de lașă?”

Era oare prea evident? Vor ghici oare dușmanii ei ce pune la cale?

Încruntată, Francesca își dădu ochii peste cap și-și mai scoase niște agrafe din păr în timp ce se studia în oglinda aurită din dormitorul lordului Colfax.

Arăta aproape ca o fată bătrână, cu o moralitate îndoielnică și care se bucura de o noapte de sex nestăvilit. Dar nu ca genul de noapte pe care alte femei nefericite povestiseră că o petrecuseră alături de lordul Colfax.

Acesta era un cuceritor, renumit pentru pasiunea sa. Era un distrugător de reputații. Se folosea de femei, și chiar mai rău. Un bărbat care merita tot ce era pe cale să primească. Ea își țuguie buzele și scoase un sunet de exasperare.

Ce ar mai putea să schimbe la felul în care arăta ca să facă înșelătoria mai credibilă. Partea de sus a rochiei aurii era distrusă, dantela șifonată și ruptă. Fusta era un maldăr de mătase pe covor și una din panglicile jartierei ei dispăruse. Onduleurile roșcate atârnavă moi într-o parte, iar agrafele erau împrăștiate sau lipsă. Ea oricum nu reușise niciodată să-și mențină buclele, așa că acestea păreau mai degrabă deformate decât ciufulite. Chiar și așa... tot nu arăta cum trebuie. Ea nu arăta cum trebuie. Își suflă o parte din breton de pe frunte și ridică dintr-un umăr slab și palid.

Bătrânul Colfax probabil că nu va observa. Bărbații erau așa de extraordinar de neatenți. Credeau orice prostie dacă le flata ego-ul teribil de umflat.

Dar... cum puteau oare să nu bage de seamă înșelăciunea ei? După o partidă bună de sex, pielea unei femei strălucește cu o intensitate ca de rouă. Ochii ei ar fi întredeschiși, strălucind de satisfacție. Buzele ar fi umflate și pielea din jurul gurii ușor înroșită de parcă ar fi fost frecată cu ceva abraziv. Ca barba unui bărbat. Uneori semnele astea erau altundeva. Pe gâtul sau pe clavicula ei. Chiar mai jos. Francesca se străduia să își îmblânzească privirea ochilor verde smarald, să clipească cu o anume intensitate. Iată, asta aproape că părea...

Un sforăit puternic clătină cristalurile care străluceau de la aplicile de pe perete, de lângă patul mare. Ea se răsuci iute și își studie așa-zisul amant. Inima îi bubui mai tare, amenințând să nu rămână așa de calmă cum o antrenase să fie. Lordul Colfax era mai mare decât cei mai mulți bărbați cu care jucase genul acesta de sport. Nu neapărat înalt. Dar lat în spete și robust, puternic, în ciuda anilor săi. Nu mulți bărbați rămâneau așa de puternici după cincizeci de ani, dar el era totuși parte a unei societăți puternice și corupte. Una cu mulți dușmani. Nu putea să fie perceput ca slab.

Gura i se deschise ca să dezvăluie dinți dezgustători, neregulați, pătați de toate viciile imaginabile. Francesca își înghiți repulsia și se strecură la loc în pat.

Reflexia ei nu va părea niciodată cu adevărat corectă. Indiferent cât își freca pielea și își mușca buzele. Ea nu putea adopta exact acel aspect al plăcerii. Pentru că ea nu fusese niciodată iubită fizic. Plăcerea nu era ceva pentru care să aibă timp sau înclinație, dacă era să recunoască.

Presupunea că în cazul lordului Colfax nu trebuia să arate ca și cum el ar fi fost priceput. Pentru că bărbații asemenea lui nu se gândeau decât la propria plăcere. Trebuia să îl convingă de faptul că noaptea petrecută împreună fusese una a abandonului sexual, doar că el fusese prea beat ca să-și amintească. Efectul amestecul ei de mătrăgună, senna și alte ierburi exotice pe care Serana le putea procura doar din orașul chinezesc de corturi avea să dispară în mai puțin de o oră. Câteva picături făceau ca persoana care le înghițea

să se simtă amețită, susceptibilă la sugestii. Ea trebuia doar să îi șoptească la ureche ceva pentru ca mintea să o transforme în amintire înainte să adoarmă. Iar apoi, în timp ce amănții dormeau, ea le descoperea secretele.

Avea deja soarta lordului Colfax ascunsă sub corset și în minte. Bănuiala ei se dovedise corectă. El era o broască râioasă, care orăcăia pentru Sfatul Purpuriu, o societate ocultă plină de secrete despre care doar se șoptea pe la colțuri. Scopul lor era să se folosească de puterea, banii și influența pe care o aveau ca să facă lumea să se rotească după toanele lor. Aceste toane deveniseră tot mai sadice. Sexuale. Și probabil și trădătoare. Suficient de malefice cât să masacreze pe toată lumea pe care o iubise. Să taie gâtul copiilor. Întreaga ei viață, fiecare decizie pe care o luase o adusesse mai aproape de momentul în care avea să-i descopere. Francesca simți cum crește în ea o ură veche și fu nevoită să înghită de trei ori, în timp ce gâtul îi fu inundat de fiere.

Lordul Colfax nu avea nimic de-a face cu masacrul de la Mont Claire, dar era vinovat de alte crime. Și urca în rang în Sfat, sporindu-și influența prin contactele sale politice. Alimentând corupția cu numele său respectabil și cu domeniile care produceau o grămadă de bani. În timp ce fusese sub influența serului ei, Francesca se strecurase în biblioteca și în biroul lui. Descoperise documente care îl acuzau că falsificase alegerile pentru primarul din Londra. Dar un alt plic o ardea pe piele, acesta fiind mult mai valoros, șterpelit dintr-o cutie încuiată, aflată sub patul său. O invitație la un eveniment care avea loc peste mai multe săptămâni. Una semnată personal de Lordul Cancelar, cu un sigiliu reprezentând un șarpe cu trei capete. Acest sigiliu, aflase ea, era folosit doar de Triadă. Cei trei bărbați aflați acum la conducerea Sfatului Purpuriu. Francesca avea acum dovada acestui șarpe cu trei capete.

Iar lordul Cassius Gerard Ramsay – bărbatul cu care prietena ei cea mai bună, Cecelia, avea să se căsătorească – tăiasse fără să știe unul dintre capetele șarpelui când îl arestase pe Lordul Cancelar.

Ceea ce însemna că mai rămăseseră două. Dar dacă nu se mișca suficient de repede, un al treilea avea să crească pentru a lua locul celui pe care îl pierduseră. Lângă ea, lordul Colfax se mișcă.

Francesca se întoarse spre el și se așeză într-o poziție pe care ea însăși o numise „seducătoarea relaxată”. Un genunchi îndoit care îi arăta coapsa albă, subțire. Piciorul stâng, cel cu cicatricea de glonț, era ascuns sub fustă. Capul îi era sprijinit pe braț, în timp ce clipea din ochii adormiți spre el.

Încă un sforăit îl făcu pe lordul Colfax să se trezească, înecându-se, își ridică o mână îndesată ca să-și șteargă o dâră de salivă din barba încăruntită și, în același timp, se uită în direcția ei și o zări.

– Pe Jupiter, Lady Francesca, vorbi el răgușit înainte să-și dregă glasul, alungând somnul cu un sunet umed, dezgustător. Ești încă aici.

Respirația lui era viguroasă și uscată, deși dormise doar câteva ore.

– Unde să plec, dragule? flirtă ea, aruncându-i un zâmbet leneș. M-ai epuizat. Mă îndoiesc că aș putea să merg.

Nedumerirea îi trase perciunii în jos în timp ce își trecea o mână peste frunte, nefind în stare să alunge ceea ce ea știa că era o durere de cap monstruoasă. Senna deshidrata bărbații mai ceva ca vinul roșu. Iar ea se asigura că ei beau destul alcool ca să fie prea slăbiți să mai vrea o partidă când se trezeau.

– De regulă pleacă, bombăni el ca pentru sine. Fug plângând și speriate. Ești sigură că am...?

El ridică cearșaful și se uită la corpul său.

Corpul pe care ea îl dezbrăcase. Un corp care acum era mai mult noduros decât turnat cu falduri de piele care atârnavă în moduri prea puțin plăcute.

Ea își reprimă un cutremurat.

– Cine plânge, de regulă, milord? rosti ea ușor cu destulă miere în glas ca să te ia durerea de dinți. Femeile care nu sunt suficient de norocoase să împartă patul cu tine?

– Nu, zise el tăgănat, privind-o ciudat, cu ochii umbriți de durere și de confuzie. Nu. Femeile care sunt suficient de ghinioniste ca să îmi atragă în mod particular atenția.

El se uită la starea rochiei ei, a părului, dar și la semnele pe care el le-ar fi lăsat pe gâtul ei.

- Nu mă sperii așa de ușor, zise ea îndrăzneată. Pot să suport ce multe femei nu pot.

Era adevărat într-un anume fel. Ea suporta multe.

- Nu... te-am speriat? întrebă el. Nu ți-am făcut rău?

- Nu, zise ea și își trecu un deget pe pieptul lui în jos.

- Ce păcat.

Dezamăgirea sclipi în spatele durerii surde din ochii lui de un albastru turbure.

- Sunt surprins că am putut presta pentru tine.

Mădularul lui fusese țeapăn de excitație la gândul că îi va face rău. O apucase de brațe și o târâse la etaj și abia reușise să ajungă în pat înainte ca tinctura ei să înceapă să-și facă efectul.

Inima ei rece mai îngheță un pic. Țeapăn. Tare ca piatra. Ca oțelul. Poate diamante. Un pic mai multă inocență și bunătate se făcură nevăzute, dar masca ei rămase pe loc.

- Ei bine, milord. Tu nu ai primit ce ai vrut de la mine, zise ea rece. Dar eu am obținut ce am căutat.

Se rostogoli din calea lui în timp ce el încerca prea puțin entuziast să ajungă la ea.

- Ce prostii vorbești? vru el să știe.

Fără să scoată vreun cuvânt, Francesca ieși din cameră.

Răcnetele lui Colfax o însoțiră pe scara mare în jos și afară în noapte în timp ce traversa grădinile și se folosea de lumina slabă a lunii ca să deschidă poarta din spate unde bărbatul Seranei, Ivan, o aștepta cu trăsura.

Odată ce se află înăuntru în siguranță, scoase documentele din sân și se uită la ele. Respirația i se acceleră de entuziasm. Știa unde aveau să fie ceilalți șefi ai Sfatului Purpuriu. Ar putea să îl atingă pe unul dintre ei... să danseze cu el. Să îl seducă și să îl distrugă. Mâinile îi tremurară. De-acum intrase în joc. Trebuia să ia niște decizii. Să țină niște secrete chiar și față de cei pe care îi iubea cel mai mult. Mai ales față de ei. Pentru că putea să ajungă la un punct fără întoarcere, și dacă se întâmpla asta, nu putea să îi implice. Cei care luptau împotriva Sfatului Purpuriu aveau tendința să nu supraviețuiască.

Capitolul 3

Obsesie.

Diavolul din Dorset folosise asta adesea ca armă, dar nu sucombase niciodată de pe urma ei. O văzuse îngenunchind cei mai puternici bărbați, pentru că le distrăgea atenția de la ce trebuiau să facă.

În calitate de spion al Serviciilor Secrete, care-și vânduse deja sufletul pentru secrete și sânge, el trebuia să facă o mulțime de lucruri. Dar rămânea totuși ghemuit pe un balcon din St. James, observând printr-o fereastră cum Francesca Cavendish, contesă de Mont Claire, își desfăcea nasturii de la rochie. Fiecare mișcare precisă dezvăluia câte un centimetru în plus din decolteu și îi tulbura și mai mult stăpânirea de sine. Pulsul i se acceleră, iar apoi mädularul se agită când ea își trase bluza în jos pe umerii albi, subțiri. Nu purta corset. Ce scandalos!

Nu că ar fi avut nevoie de corset, observă el cu ochii lacomi, trasând dimensiunile pieptului ei ușor pistruiat înainte ca bluza de mătase să îi obtureze vederea. Ea era subțire, aproape străvezie. Așa de subțire, că putea fi androgină. Sâni mici și obraznici se ridicau împotriva răcorii materialului subțire; putea zări ușoara protuberanță a sfărcurilor ei de unde se afla, iar desuurile ei erau simple, nesofisticate. După felul în care îi reacționa corpul, ai fi zis că nu mai văzuse niciodată o femeie dezbrăcându-se. Și chiar o făcuse. Așa de multe la viața lui. Unele fuseseră aliate. Altele inamice. Câteva fuseseră chiar iubite. Dar, cele mai multe femei pe care le seduseseră fuseseră doar simple cuceriri. Nici una așa de periculoasă precum contesa de Mont Claire. Diavolul din Dorset o urmărise pe Lady Francesca încă de pe Swifton Street și se trezi că începuse, absolut necaracteristic, să gâfâie. În general, nici măcar nu nădușea când intra prin efracție într-un magazin sau alerga patru etaje în sus, strecurându-se pe fereastra de sus direct pe acoperiș,

doar prin forța brațelor ca să sară peste mai multe acoperișuri în soarele amiezii. Dar în timp ce sărea de la primul etaj pe balcon și se ghemuia, pieptul lui se lupta cu o stranie dificultate de a trage aer în piept.

Balconul îi oferea o vedere neîngrădită asupra contesei prin fereastra mare a cabinei de probă de la parter. Ea stătea lângă cele două însoțitoare și în mod clar le întrecea pe amândouă în strălucire. Și, ca o hoată îndrăzneță ce era, îi tăiase răsufierea.

Așa-numita Societatea Hoatelor Roșii era formată din trei roșcate neobișnuit de frumoase, cu apetit pentru năzbâtii și cărora le plăcea să-și petreacă timpul liber doar în compania bărbaților.

Lady Alexandra Atherton, arheolog, intelectuală, educată, membră a Societății Ciorapilor Albaștri și, mai recent, ducesă de Redmayne putea fi considerată de departe cea mai frumoasă din trio, dar să spui că părul ei castaniu-închis e „roșu“ era mai degrabă generos, iar trăsăturile ei erau mult prea perfecte ca să fie interesantă.

Voluptoasa domnișoară Cecelia Teague era pe cale să se căsătorească cu ferocele și intransigentul președinte al Înaltei Curți de Justiție, lordul Cassius Gerard Ramsay. Așa că, deși putea foarte bine să fie la fel de dulce și de decadentă pe cât sugerau buzele ei de culoarea căpșunelor, o matematiciană strălucită și în acel moment cea mai bogată femeie de afaceri din Londra, inteligența ei era acum serios pusă la îndoială. Ramsay, scoțianul încruntat, nu era nici pe departe caracterul rece și de nepătruns pe care îl prezenta lumii. Cel puțin nu în privința domnișoarei Teague.

În ciuda legăturilor lor tulburătoare cu recentele lui investigații, Lady Alexandra și Cecelia nu mai prezentau interes pentru Coroană și nici pentru Serviciile Secrete. El nu avea nici un motiv să le mai urmărească. Doar că trebuia să o mai vadă încă o dată. Contesa de Mont Claire. Doar ca să-și dovedească faptul că e reală.

Un gentleman și-ar fi ferit privirea în timp ce ea continua să se dezbrace, lăsând rochia să alunece și să cadă de pe șoldurile înguste la picioarele ei. Nu ar saliva la vederea picioarelor lungi și nu ar blestema pantalonașii fără formă care îi acopereau fundul în timp ce se apleca să o ajute pe croitoreasă să adune hainele. Dar

Diavolul din Dorset nu era un gentleman. Într-adevăr, prin meseria lui, era chiar un voyeur, letal atât pe alei dosnice, dar și în dormitor. Putea să atragă atenția la orice serată și să țină întreaga audiență în palmă, manipulând toate emoțiile și dorințele. Putea să asasineze într-o încăpere plină de oameni și nimeni nu și-ar aminti cum arăta. El era o fantomă. Un cameleon. Umbra unui bărbat a cărui singură vocație în viață era să fie pe cât de notoriu, pe atât de invizibil. Se folosi acum de acea abilitate și stătu în soarele verii care ardea pe acoperișuri, doar cu o alee întunecată între ei. Dacă femeile se uitau în direcția lui, erau orbite de soare.

Francesca era la fel de fantomă ca și el. Lumea o crezuse moartă după ce Mont Claire fusese distrus. Dar ea renăscuse din cenușă undeva pe continent, susținând că fusese inconștientă mai multe zile din pricină că inhalase mult fum. Se spunea că o țigancă o scoase la timp din Mont Claire, iar copila își revenise într-un spital undeva la câteva comitate distanță. Diavolul din Dorset aflase împreună cu tot restul Londrei despre supraviețuirea ei imposibilă. Mersese la o școală de fete undeva lângă lacul Geneva și apoi se plimbase cu prietenele ei necăsătorite prin jumătate de lume până la vârsta de douăzeci și cinci de ani.

El își miji ochii, privind pe fereastră în timp ce Francesca refuza se pare ceai, puncti sau șampanie în favoarea unui scotch tare. Pălăria ei aurie stătea răsturnată pe o canapea unde o aruncase. Fără acoperământ, părul ei coafat sclipea cu o nuanță rubinie, strâns în sus peste curbura grațioasă a gâtului ei ca de lebădă.

Hoațele Roșii, într-adevăr.

În decurs de doar câteva luni, contesa de Mont Claire devenise cea mai notorie dintre ele. Își croise drum prin paturile a jumătate dintre bărbații disponibili din înalta societate și de două ori la rând prin paturile celor însurați. Degetele îi tresăriră. Strânse pumnii. O răbufnire a unei revolte interioare tot mai mari. Ar fi vrut să rupă fiecare deget care o profanase. Să smulgă limbile care o gustaseră. Să castreze fiecare ticălos care-și găsisse plăcerea în adâncul ei. Și exact de asta, obsesia lui era periculoasă. Greșită. Trebuia să înceteze. Dar știa că nu se va întâmpla.

Întoarcerea contesei de Mont Claire în Anglia fusese liniștită la început. Serata de logodnă și nunta ducelui și a ducesei de Redmayne și alte câteva serate și dineuri intime. Suficient cât să genereze interes, dar rareori departe de cele două prietene ale ei. Cum putuse aduna atâția amănți era un miracol și de ce o făcuse era un mister. Poveștile despre aventurile ei variau la fel ca bărbații. Unii povesteau că fusese la fel de blândă ca o turturea, gângurind la atingerea lor pricepută. Alții povesteau că e o pisicuță, jucăușă și săltăreață, torcând în timp ce o conduceau spre paradis. Dar chiar mai mulți amănți jurau că e o leoaică. Feroce și pasională, o zeiță a vânătorii și o păgână. Cu o foame insașiabilă și cu un răget mareț.

Dar care era adevărul? Oare gusturile și talentele ei erau la fel de vaste și de variate ca ale lui? Doamne, cât tânjea să descopere asta. Își miji din nou ochii spre fereastră, sorbind din ochi privilegiștea ca un bărbat pe cale să își piardă vederea. Ce dorințe avea ea? De ce devenise o femeie așa de destrăbălată? Durerea pierderilor suferite o aruncaseră într-un colț întunecat, unde păcatele tremurătoare și obositoare îi umpleau vidul din suflet provocat de violență? Încerca să umple golul din inimă cu penetrări de carne tare și cu buze care se lăsau cucerite? Se asemănau chiar așa de tare? Trebuia să afle. Pentru că întoarcerea ei nu stârnise doar stelele luminoase din înalta societate, ci și umbrele. Numele ei era șoptit în blesteme și cântări. Ce știa despre ce se întâmplase cu familia ei? Ce legătură avea, dacă era vreuna, cu ea acum? Era într-adevăr doar o seducătoare fată bătrână? Sau o sirenă-șarpe? Diavolul din Dorset jură să afle, măcar ca să scape de obsesia care îl măcina.

Capitolul 4

Francesca simți o privire ațintită asupra ei la fel cum ai putea simți prezența unei fantome. Sau a unui demon. Perișorii fini de pe corpul ei se ridicară. Se îndreptă spre fereastră. Se luptă cu instinctul de a se întoarce și a se uita. Ceafa i se încordă aproape dureros. Cedă, în cele din urmă, întorcând iute capul, doar ca să se trezească și să descopere ochiul strălucitor al lui Ra, soarele.

Clipind ca să scape de umbra întunecată lăsată pe retină de aceasta, se întoarce înapoi la prietenele ei, care se dezbrăcau amândouă pentru proba finală a rochiilor pe care aveau să le poarte în seara aceea la serata de logodnă a Ceceliei Teague.

– Știți care este cel mai mare dușman al femeii? vorbi Francesca, deschizând astfel o conversație pe care dorise să o poarte toată ziua.

Degetele Ceceliei se opriră din ce făceau, lăsând ciorapul ei derulat doar până la jumătatea gambei foarte plăcute vederii.

– După tine e un bărbat, așa-i?

– E supunerea, o corectă Francesca cu o expresie îngrijorată. Cecil.

Ea folosi porecla masculină pe care o aleseseră la Institutul pentru Fete Chardonne, de lângă lacul Geneva, unde se cunoscuseră și unde se închegase prietenia lor îndelungată.

– Ești cea mai bună ființă din univers și sunt îngrijorată că scoțianul tău îți va călca inima fragilă în picioare cu ambițiile sale. Ești absolut sigură că o căsătorie atât de grabnică e recomandată?

Cecelia își derulă ciorapul până jos și îl aranjă metodic înainte să îl desfacă și pe al doilea.

– Aud ce spui, Frank, iar grija ta mă mișcă, dar Ramsay nu e așa de pretențios precum crezi. Nu îmi cere supunere, doar înțelegere, și pe aceasta o acord cu bucurie.

– Da, și totuși.

– Nu sunt o mimoză, zise Cecelia și se ridică la înălțimea ei impozantă, arătând chiar și în corset și pantalonași ca o valkirie cu umeri lați. Frumoasă, puternică și devastatoare pentru orice bărbat ar îndrăzni să o supere. Genele ei, însă, se plecară peste obrajii îmbujorați. Cel puțin, nu mai sunt.

Sigur, argumentul ar fi prins mai bine dacă nu ar fi fost îmbrăcată în violet, culoarea mimozei, care era favorita ei.

Dar nu, Cecelia nu era o mimoză timidă; de fapt, silueta ei era mai plină ca niciodată de când începuse să savureze viața cu lordul ei; un bărbat monstruos de mare și cu o determinare pe măsură.

– Nu toți bărbații sunt spiriduși grotești precum cei cu care te asociezi tu, Frank, zise Alexandra, ducesa de Redmayne, tachi-nând-o din locul unde stătea să aleagă mai multe tipuri de bomboane de ciocolată de pe o farfurie.

Buzele Francescăi se curbară într-un zâmbet ironic.

– Știi, nu urăsc bărbații. Doar...

– Îi detești? se oferă Cecelia plină de solitudine.

– Îi disprețuiești? interveni și Alexandra.

Ea își dădu ochii peste cap și se uită la amândouă.

– Nu am încredere în ei.

– Așa și trebuie, desigur, zise Alexandra și se duse la Francesca pentru a-i desface o panglică încurcată în cămășuță. Doar că e interesant de observat că noi toate am fost trădate de femei ca și de bărbați și am învățat că ele pot fi de două ori mai rele, dacă trebuie.

– Un argument excelent, fu de acord Cecelia. Femeile sunt la fel de bune eroine ca și bărbații, dar îndrăznesc să spun că și viceversa e valabilă. Ele pot fi ticăloase. Se întoarse spre oglindă și-și trecu degetele peste rotunjimile corpului. O să profit de momentul acesta ca să vă amintesc că femeile bârfesc și vorbesc despre lucruri frivole când sunt la probă la croitoreasă pentru o rochie de bal și nu vorbesc de societăți secrete, ticăloși și suspiciuni.

Alexandra, cu buclele bogate strălucind în nuanțe castanii în lumina soarelui, o strânse pe Francesca de braț cu ușor reproș.

– Da, murmură ea în timp ce modista intră însoțită de mai multe asistente, revărsând un amestec de mătase crem și dantelă peste Cecelia și fixând-o pe rotunjimile ei.

– Arăți ca o zeiță, se minună Francesca. Sunt o nerușinată.

Un zâmbet tandru încreți coada ochilor ei de safir.

– Ești atât de drăguță că-ți faci griji pentru mine. Se întoarse apoi spre Alexandra. Ramsay e cumnatul tău, Alexander. Nu împărtășești grijile Francescâi despre el, nu-i așa?

– Nu e că mă îngrijorează omul, interveni Francesca înainte ca Alexandra să poată răspunde. Doar că... ești sigură că trebuie să te măriți așa de curând? Că poți să ții și soțul, și afacerea pe care el o detestă așa de tare fără să te oblighe să alegi?

Alexandra își strânse buzele perfecte într-o poziție contemplativă, privind vinovată în jos spre podea.

– Nu vreau să fiu ipocrită, Cecil, dar chiar dispui de luxul unei logodne lungi, dacă ai nevoie.

Cecelia se uită când spre Alexandra, care avusese parte de o logodnă doar de o zi cu ducele ei, când spre Francesca, femeia care nu dormea de două ori în același pat.

– Vă îndoiiți de mine?

– Sigur că nu! se întinse Alexandra spre ea.

– Nu mă îndoiesc de abilitatea, de strălucirea sau de inima ta, draga mea, o lămuri Francesca, doar că... suntem îngrijorate că așteptările tale să trăiești și în fericire conjugală și să-ți păstrezi suveranitatea sunt un pic... optimiste, să zicem.

Cecelia făcu bot, un gest neintenționat de îmbufnare.

– Naivă, vreți să spuneți.

– N-am zis asta.

– Nu ai zis-o cu voce tare, o ajută Alexandra.

– Când au devenit *optimist* și *naiv* sinonime? pufni Cecelia. O femeie nu poate să sperie la fericire, împlinire și dragoste fără să fie făcută să simtă că nu e suficient de cinică pentru tendințele zilei?

– Nu vreau să fii cinică, argumentă Francesca. Doar... prevăzătoare. În decursul a doar câteva luni, ai descoperit că ai avut o mătușă bogată care deținea cel mai de succes iad al jocurilor de noroc din Londra și jumătate dintre secretele cele mai întunecate ale înaltei societăți. S-a tras asupra ta, ai fost răpită, trădată de un prieten apropiat și afacerea ta arsă din temelii. Bifă aceste evenimente pe degete. Ți-ai făcut un dușman, apoi ai găsit un logodnic care e cel mai îmbufnat, cel mai încăpățânat și urâcios scoțian din imperiu...

- Hai să nu uităm că e și chipeș, loial, bogat și generos... interve-
ni Cecelia, apărându-și iubitul.

- Și apoi ai fost de acord să te măriți cu el, deși el nu vrea să
reconstruiești stabilimentul...

- ...ca și școala și programul de plasare de forță de muncă în
rândul femeilor fără adăpost..., o corectă Cecelia.

- Ca să nu mai spun că investigația cu privire la cine a închis
fetele alea în pivnița ta nu e tocmai încheiată, dacă îmi scuzi expre-
sia. Vreau să spun că l-am găsit pe cel care procura copiii, dar nu și
pe cel care intenționa să îi cumpere. Nu crezi că o nuntă pe lângă
toate astea e prea mult, prea curând.

Cecelia scutură din cap cu vehemență.

- E prea puțin și prea târziu, dacă e să fiu cinstită.

- Ce vrei să spui?

- Îl iubesc pe Ramsay, zise Cecelia cu voce scăzută, așa cum vor-
bești atunci când transmiți adevărul simplu. Vreau să fiu soția lui și
dacă viețile noastre sunt încă în pericol, nu e mai bine să mă mărit
cât de repede pot? Să trăiesc viața pe care mi-o doresc pentru că îmi
dau bine seama că viitorul nu e garantat? Avem aproape treizeci
de ani, Francesca, și dacă e să ne căsătorim și să avem copii, acum
e momentul.

- Dar... Francesca aproape că răbufni cu argumentul care îi ardea
în piept. Am jurat să nu ne căsătorim.

Ele trebuiau să fie Hoațele Roșii toată viața. Cei trei mus-
chetari. Să pornească în aventuri, să facă trăsnași și să se con-
ducă reciproc prin mlaștina care e viața. Acum trebuia să o facă
singură. Alexandra își puse capul pe umărul ei, plină de empatie
și înțelegere.

- Eram fete tinere, impulsive, traumatizate când am făcut jură-
mântul. Lucrurile s-au schimbat destul de mult, nu-i așa?

Poate pentru ele. Alexandra își găsisse ducele, iar acesta îi ucisese
dragonii reali și imaginari. Cecelia se pare că simțea că își găsisse pe-
rechea în Ramsay, un scoțian tot atât de dur pe cât era ea de blândă.
Puternic, când ea era plăcută, și dezgustător de îndrăgostit de ea.

Ce avea Francesca? Răzbunarea ei. Ea simțea că se apropia de ea,
dar tot mai rămânea frustrant dincolo de atingerea ei. Îi consuma
fiecare moment. Cât timp să aibă pentru afecțiune adevărată când

era așa de ocupată să pretindă că face dragoste cu oricine pe care putea pune mâna?

Dacă reușea să supraviețuiască acțiunii ei de răzbunare? Ce se întâmpla apoi? Sigur că ea și Hoățele ei Roșii erau încă cele mai bune prietene, dar acum loialitățile se divizaseră. Dragostea și familia veneau înaintea prieteniei. Și indiferent cine îngropase corpurile dușmanilor lor, ea își dădea seama că în inimile prietenelor ei exista din ce în ce mai puțin loc pentru ea.

Gândul aproape că o înnebuni de melancolie, deși ar muri înainte să recunoască.

Cecelia se învârti pe platforma ei, netezindu-și rochia pe șolduri cu o expresie de fericire care era aproape dureros de privit.

– Frank, întrebă ea. După ce se vor termina toate astea... crezi că te vei căsători vreodată?

Francesca se gândise la asta. Încercă să-și imagineze un fel de fericire conjugală și făcu o grimasă. Ea își dorise odată, demult, pe vremuri, să se mărite, dar... asta fusese înainte. Înainte de a-l fi pierdut pe Declan Chandler.

– Cred că mi-ar fi imposibil să fiu fericită cu un bărbat, răspunse ea.

– De ce?

– Pentru că n-aș putea îndura să fiu condusă de un soț și totuși n-aș putea să respect sau să doresc un bărbat care s-ar lăsa condus de mine.

Ea ridică din umeri în fața dilemei ei. Cecelia râse.

– Va trebui să găsești un bărbat suficient de curajos care să te înfrunte.

– Și suficient de deștept să capituleze, adăugă Alexandra plină de înțelepciune.

– Te provoc să îmi arăți un astfel de bărbat, își permise Francesca să le împărtășească amuzamentul până când modista și mica armată de asistente se întoarseră cu rochiile lor pentru logodnă și evenimentele din săptămâna nunții.

Rochia de bal din seara asta, dintr-un material verde salvie cu panglici negre, dramatice, și dantelă în decolteul amplu o făcea să pară că are rotunjimi unde nu prea erau. De asta o folosea pe Madame Jacqueline Dupris, de asta și pentru că făcuse câteva

modificări rochiilor ei ca să includă buzunare speciale pentru arme, tonice și orice altceva mai trebuia să ascundă. Ultimele modificări aveau să fie făcute și pentru următoarele rochii, care aveau să fie livrate în dimineața următoare.

O neliniște încordată o chinuia în timp ce semna hârtiile, dădea cutiile cu pălării și rochii valeților și dădea scotch-ul pe gât cu mai mare încântare ca de obicei, uitându-se spre fereastra drapată artistic.

Lumina soarelui era... era cum? Atentă? În așteptare? Sau era ea oare prea dramatică? Simți o căldură care aluneca peste pielea ei și asta nu avea nimic de a face cu căldura neobișnuită de vară târzie. Era ca și cum ar fi fost atinsă de o privire străină. Care vedea dincolo de arta și artificiile cu care se înconjurase, prin piele și mușchi, spre întunericul rece și singuratic aflat dincolo de ele. Francesca se simți în acel moment ca un fel de jurnal deschis în fața unui străin, chiar dacă nu avea nici un motiv să se simtă așa. Neliniștită, scrută strada aglomerată de pe colțul Strand spre orizontul senin, fără nori. Nu părea nimic neobișnuit. Fără indivizi ciudați care pândeau pe la colțuri și de pe la ferestrele de vizavi. Erau oameni peste tot, iar ea era doar una dintre londonezii care mergeau pe jos prin oraș. Așa că de ce o făcea căldura soarelui să vrea să își dea la o parte straturile de haine și să își expună pielea la căldura lui? Poate că orașul începea să o înnebunească. Din nou, propria reflexie o orbi și se întoarse să înfrunte aprecierea deosebit de ageră a Ceceliei, în timp ce prietena ei se apropia de ea. Pe fruntea Ceceliei apăru o cută de îngrijorare în timp ce își deschidea umbreluța ca să își protejeze pielea de lumina palidă a soarelui.

– Nu te duci... vreau să spun... nu te duci acasă cu lordul Brendan, nu-i așa? În seara petrecerii mele de logodnă?

– Sigur că o s-o fac. Mă apropii. Simt asta. Următorul meu tovarăș de pat ar putea să ne furnizeze informația pe care o căutăm.

Alexandra apăru în partea cealaltă, aranjându-și pălăria pusă în grabă. Indiferent de averile și de statutul lor, Hoățele Roșii se ajutau unele pe altele, preluând sarcinile cameristelor ca să poată vorbi fără griji.

– Frank.... ce faci tu cu bărbații ăștia nu e sigur. Dacă te rănește cineva sau chiar mai rău?

– Știi prea bine că oricine cu gânduri rele ar trebui să se teamă mai degrabă de mine, și nu invers.

Francesca îi făcu cu ochiul și se bătu peste buzunarul unde era ascuns un mic pistol. Nu trebuia să le reamintească de cuțitul din cizmă sau de cel din mânecă.

– Sigur că știm că ești antrenată în luptă, vorbi Cecelia pe un ton mai conspirativ. Dar... o, nu știu... nici măcar nu pot să vorbesc de asta.

– Despre ce?

Alexandra și Cecelia schimbă priviri înainte ca ducesa de Redmayne să se avânte să vorbească.

– Se duce vorba mai iute decât am prevăzut că...

– Că sunt o fată bătrână avidă de sex, care nu stă să aleagă?

Obrajii rozalii ai Alexandrei se îmbujorară și mai tare și ea se uită în sus și în jos pe strada aglomerată.

– Ei bine... da.

Francesca ridică nonșalant din umeri.

– Ce mă interesează pe mine ce spune lumea? Nu pot să-mi ia nici titlul și nici averea. Acceptarea din partea lor nu înseamnă nimic, iar reputația nu îmi e de nici un folos în comparație cu răzbunarea.

Înainte ca prietenele ei să poată răspunde, un morman de cârpe grele și de lână decolorată se izbi de cutiile aduse de portar, împrăștiind în jur rochii, pălării și alte articole de galanterie.

Un bărbat îndesat mai în vârstă, cu dinți stricați și părul cărunț vălvoi apăru de sub o pălărie uzată, unde se zbătea sub un val de cămăși de mătase și desuuri, cârâind și agitându-se ca un pescăruș la ananghie. Ivan, valetul ei, se duse spre bărbat, alungându-l cu reproșuri dure.

– O, nu te agita, Ivan și ajută-l pe bietul om să se ridice.

Francesca se grăbi pe pavaj și se întinse spre umărul drept al bărbatului în timp ce Ivan îl apucă de stângul.

– Ce s-a întâmplat aici? Sunteți în regulă, domnule? Aveți nevoie de un medic?

Nu reușise să fie destul de disciplinată ca să scape de obiceiul de a pune întrebări în rafală. Avu nevoie de mai multă forță decât

se aștepta ca să-l ridice pe individul surprinzător de greu și solid de pe jos și el nu păru să facă nimic ca să ajute.

Umerii erau acoperiți de prea multe straturi de haine pentru vară, făcându-l să pară de două ori mai mare. Era imposibil să îți dai seama de înălțimea lui pentru că era adus de spate și avea o cocoasă sub haină care o făcea să simtă, empatic, o durere în ceafă.

- Nu s-a-ntâmpat nimic! Nimic nu s-a-ntâmpat, zise el tărăgănat în timp ce se poticnea și se ridica într-o poziție înclinată. Se bătu pe jachetă și pe fund, aruncând în aer mai mult praf decât s-ar aduna doar de pe stradă. Doar că reumatismul meu mă chinuie din nou. Ai putea să-mi dai bastonul, draga mea?

Unghia de pe degetul cu care arătă spre baston era mânjită cu aceeași negreală care se găsea și pe degetele neînмănușate. Ea nu voia să se gândească la originea ei.

- Desigur. Se aplecă să recupereze bastonul și i-l întinse, atentă să nu îl atingă. Sunteți sigur că nu sunteți rănit?

- Doar mândria mea e rănită, zise el ușor jenat în timp ce șchio-păta călcând pe câteva materiale care scăpaseră din ambalajul lor.

Francesca se strădui foarte tare să nu tresară.

- Mildred a mea tot timpul mă ceartă că nu mă uit pe unde umblu. Că-s prost ca noaptea, asta zice ea. Se uită în jos și se holbă la niște pantalonași ieșiți din ambalaj, care acum erau murdari de pe drum și de la tăpile cizmelor lui peticite. Ce-s toate astea? zise el și se aplecă să ridice bucățile delicate de mătase și apoi din nou să tragă de fusta rochiei ei de bal, care era în mare parte încă în cutie înainte ca el să pună mâna pe ea. Le inspectă atent, apoi își întoarse privirea spre ea și își miji ochii ca un detectiv. Mergeți la vreo petrecere sofisticată mai târziu? Ești o lady fină, văd asta!

Nu era nevoie de cine știe ce minte cercetătoare ca să descifrezi asta.

- Un bal, de fapt, dacă îmi pot curăța rochia până atunci.

Nerăbdarea începuse să se strecoare în tonul ei în timp ce se întindea după rochie. Costase o avere și acum la fel va costa și curățarea ei. Era posibil să fie nevoită să poarte altă rochie în seara aceea. O mulțime începuse să se adune în jurul lor, cupluri și oameni de afaceri mergeau mai încet ca să caște gura la ce se petrecea. Francesca ar fi fost umilită dacă ar fi fost sensibilă la astfel

de sentimente ridicole. Pe chipul bărbatului se instalează un zâmbet murdar, dezvelind trei dinți înnegriți la care Francesca nu se poate convinge să se uite.

- Ce mai! Cred că ești cea mai drăguță fată... Ia stai un pic! Te cunosc de undeva?

- Nu cred că am fost prezentați!

Ea începu să se miște ușor spre trăsură în timp ce Alexandra, Cecelia și valeții lor făceau tot ce puteau ca să adune și să reorganizeze cutiile. El flutură spre ea un deget mare și murdar într-un mod dramatic.

- Ești faimoasă pentru ceva, nu-i așa? Te-am văzut în ziare?

- Nu prea cred...

- Ba da! Chipul lui se luminează când o recunosc. Tu ești cea renumită contesă Mont Claire, nu-i așa? Se bătu cu palma pe coapsă. Ei, să fiu al naibii, va trebui să-i spun soției că am dat peste neam regal...

- Nici vorbă de regal...

- Dacă te face să te simți mai bine, nevasta o să mă altoiască zdravăn pentru tine. Mildred a mea e un *gheneral* și mă ține pe vârfuri ca să nu-mi rupă degetele de la picioare cu tăpăloagele ei uriașe. Doamne, tre' s-o iubești.

Cecelia nu mai reuși să-și ascundă un hohot de râs în timp ce îi ajutau pe valeți să îndese totul în trăsură ca să fie aranjate într-un loc mai puțin public.

- Ei bine, domnule, zise Francesca și băgă mâna în geantă, scoțând o monedă, vă rog să acceptați asta ca dar pentru Mildred împreună cu scuzele mele pentru micul accident.

Ea nu știa a cui fusese vina, dar era pregătită să termine cu toată afacerea asta.

- Prea bun din partea ta, domniță, prea bun.

El înșfăcă moneda și o studie cu o atitudine aproape insultătoare.

- Ba deloc, murmură ea. O zi bună, domnule...

- Thatch. Domnul Edward Thatch.

Mâna lui apăru cu o viteză uimitoare și îi luă degetele înmănușate să le sărute.

- Domnule Thatch, zise ea și suportă sărutul, care fu un pic prea lung, înainte să-și tragă mâna.

– Distracție plăcută la bal, milady! zise el și-și duse degetele la pălărie.

– Mulțumesc.

Francesca refuză mâna valetului și îl trimise pe capră lângă vizitiu înainte să pună piciorul pe prima treaptă a trăsurii.

– Morții nu mai spun povești, se auzi vocea aspră a lui Thatch din spatele ei, într-o șoaptă intimă. Dar păzește-te de umbrele fantomelor, acestea îți vor dezvălui prea repede secretele.

Simți cum o cuprinde frigul, paralizând-o preț de o clipă și lăsând-o cu respirația tăiată înainte să se răsucească înapoi.

– De ce ai spune așa...

Strada era plină de lume, dar reumaticul domn Thatch nu se mai zărea nicăieri.

Capitolul 5

Indiferent cât de tare se freca Diavolul din Dorset, nu reușea să îndepărteze de pe el amintirea Francescâi Cavendish. Nici din nări, nici de pe mâini sau de pe buze. Și nu că nu ar fi încercat. Își dăduse jos peruca și nasul fals de cum se năpustise în casa lui din Knightsbridge. Își curățase crema neagră de ghetete de pe dinți înainte să arunce tot restul de pe el și să se afunde în baia pe care o comandase. Ea abia dacă îl atinsese și el îi sărutase mânușa.

Dar ea era peste tot pe el. Doamne, ea rămăsese cu el. În toate modurile imaginabile. Dâra de parfum rămăsese în urma ei mult după ce plecase. De fapt, nu era un parfum, ci ceva mult mai suav, ca să fie sincer: așternuturi curate cu parfum de citrice. Alunga mirosurile mai puternice ale orașului în favoarea celui al ei, mult mai plăcut. Sunetul ei. O voce așa de sarcastică, încât era aproape răgușită de la năzbâtiile făcute, întrețesută cu melodia lunii, juxtapusă cu un dispreț încrezător, arareori de găsit la o femeie. Și apoi mai era și felul în care ea se simțea. Nu că el ar fi încercat destul cât să-și dea seama de asta. Îl ajutase să se ridice de jos, ceea ce era în sine impresionant, având în vedere că era probabil de două ori mai greu ca ea. O astfel de forță la o femeie! Oare ce gust avea? Întrebarea îi veni în gând cu atâta dor, cu așa o foame tulburătoare încât fu nevoit să înghită în sec de două ori.

Diavolul din Dorset își trecu degetele umede și pline de săpun peste piept, trecând de marginile coastelor și mai jos, unde mădularul îi pulsa sub apă, umflându-se pentru a mia oară doar cu gândul la ea. Francesca Cavendish. Mai fuseseră în același loc împreună și altă dată. Îi fusese prezentat ceva mai devreme anul acesta la serata de primăvară a ducelui de Redmayne. Atunci îi sărutase mânușa, iar acel contact îi produsese un șoc. Așa de tare, încât aproape că își lăsase garda jos, aproape că își uitase rolul. Aproape.

De data asta, se pregătise. Sau cel puțin așa crezuse. Încercase tot ce putuse ca să își alunge din minte această atracție. Femeia nu posedă nici una dintre caracteristicile atribuite unei seducătoare. Nu avea rotunjimi care să merite amintite, doar membre lungi și zvelte. Nu era nici modestă sau supusă, ci adesea chiar deplasată, chiar rebelă. Zâmbetul îi era larg, bărbia ascuțită și privirea cerce-tătoare. Vorbea cu convingere și încredere directă, neîngrădită.

Nici un bărbat nu înșira astfel de calități când vorbea de amanta perfectă.

Și, cu toate astea... era o femeie care era trecută de la un bărbat la altul ca o delicatessă care să fie gustată doar de cei mai norocoși. Gândul mai eliberă din dogoarea și presiunea din mădularul său, ca o valvă, răspândindu-le în venele sale ca pe o parodie a... ce? Furie? Posesie? Mâna aflată jos pe abdomenul său se strânse într-un pumn înainte să ajungă la destinația desfrânată. Francesca Cavendish era periculoasă. Cine ar fi crezut?

Ultima dată când interacționaseră, el fusese Vincenzo de Flor, contele Armedianno de Italia. Cu părul negru și oacheș de la lunile petrecute în soare. Se purtase așa cum ar face-o un descendent al gladiatorilor romani și al zeilor. Fudul și temerar. Ba chiar excesiv de fudul și de temerar. El îl investiga pe viitorul logodnic al Ceceliei Teague, lordul Ramsay, cu privire la potențiale legături cu Sfatul Purpuriu. Apoi descoperise că superiorul lui Ramsay, Lordul Cancelar, fusese de fapt ticălosul.

Fusese un adevărat diavol în noaptea aceea. Flirtând și scandalizând-o pe Cecelia Teague, înfuriindu-l pe Ramsay în timpul asta. În mod normal s-ar fi distrat, dar nu cu ea în încăpere. La doar câțiva pași distanță. Împărțind aerul și spațiul cu el. Abia dacă reușea să se controleze ca să nu se lase distras de sunetul râsului obraznic, fără jenă și în mod decis nefeminin al Francescăi, femeia care îi provoca valuri de plăcere prin corp.

Îi surprinsese privirea de câteva ori. Adică o surprinsese privindu-l. Pe el. Așa. Așa de parcă ea era soarele și știa deja că el era o masă de gheață, cenușă și umbră, abia așteptând să fie atras în orbita ei. Tânjind după atingerea căldurii ei. Ceea ce era straniu, pentru că contesa de Mont Claire, deși cunoscută pentru

pasiunea arzătoare din pat, era la fel de notorie pentru gheața din inima ei.

El își folosi propriul tip de stăpânire de sine rece ca gheața și găsi că aceasta era alungată de infernul pe care ea îl aprinsese în adâncul lui.

El nu putea uita... Nu credea că ea era cine susținea că este.

Și singurul fel de a afla asta era să o poată vedea dezbrăcată, ca să poată inspecta fiecare centimetru din corpul ei ușor și neted.

Galvanizat de gândul ăsta, Diavolul din Dorset ieși din cadă și luă un prosop de pe raft cu care să se șteargă. Cine să fie pentru ea acum? Pe cine și-ar dori ea? Pe cine ar lăsa ea să se apropie?

Diavolul, așa cum se spunea, se afla în detalii. Parcurse informațiile despre cine erau cei care susțineau că o posedaseră. Cel mai recent era lordul Colfax. Gândul că ticălosul ăla bătrân se opintise între coapsele ei îl făcu să înghită cu greu voma acidă care amenința să îi scape din stomac. Ce putuse oare face individul ca să o seducă? Avusese sens când plecase de la un prânz la Savoy cu Terence Folsom pentru o după-amiază de zburdălnicie în pat în urmă cu câteva săptămâni; tipul era un tăuraș excitat cu maniere elegante și zâmbet cuceritor.

George Randle ridicase din sprâncene, pentru că era un tip rotofei, dar inteligența și averea lui păreau să-l facă favorit printre femei și debutante deopotrivă. Nimeni nu-l crezuse pe libertinul înăscut, contele Henry Blankenship, când acesta susținuse că își petrecuse noaptea cu el, dar apoi, el și Percy Morton făcuseră schimb de informații despre stilul ei de a face amor. Asta șocase înalta societate de două ori, pentru că toată lumea șoptea că Morton era pe invers, interesat doar de alți bărbați.

Lista amanților ei devenea tot mai variată și mai bizară din acel moment.

Era de ajuns să ți se taie pofta de mâncare. Nu doar asta, și îi făcea și lui sarcina cu atât mai dificilă.

Cum putea să seducă o femeie cu gusturi imprevizibile? Ea cu siguranță nu avea preferință pentru un anume tip. Nici nu prefera tinerii sau bătrânii. Oacheșii sau palizii. Nu aveau toți titluri nobiliare, acești amanți ai ei iritant de variați. Unul era jurist. Altul

bancher care, la rândul lui, cunoștea un speculant care susținea că o împărțise cu fratele lui geamăn.

Restul, cei mai mulți, erau lorzi.

Toți aveau însă un lucru în comun. Aveau mare influență în sferele lor. Mai mult decât ar fi trebuit să aibă, în general.

Era oare posibil ca Lady Francesca Cavendish să fie pasionată de putere?

Pentru că putere putea să ofere.

Stătea în fața oglinzii sale, studiind un corp întărit de putere. Desigur, chiar și când își ștergea denivelările provocate de forma sa musculoasă, el înțelegea că puterea însemna mult mai mult decât forță brută. Însemna control. Disciplină. Avere. Influență. Charismă. Era controlul asupra propriei persoane și a altora. Puterea era teamă și iubire, invidie și adorație.

Și el putea să manipuleze toate acestea.

Întrebarea era: cum putea să își flexeze puterea pentru ea anume? În ce fel ar reacționa el la persoana lui? Care putere l-ar putea plasa deasupra haitei?

El se uită la trăsăturile pe care le detesta, părul pe care îl acoperea mereu și ochii care îl bântuiau în coșmaruri sufocante. Îl ura pe bărbatul din oglindă, la fel de mult cum îl ura pe cel din amintirile sale...

Toate acestea erau vina lui. Clipi ca să alunge gândul și se puse pe treabă. Să devină altcineva nu era așa de greu. Cu siguranță că recuzita și machiajul îl ajutau, dar asta nu ar păcăli pe nimeni prea mult timp. Adevărata artă stătea în lucrurile mici. Felul în care își împingea bărbia înainte, forma și mișcarea sprâncenelor, încordarea buzelor și obrazilor. Mușchii, prea mici ca să fie văzuți, munceau să creeze o persoană complet diferită cu manierisme de nerecunoscut. Când erai familiarizat cu cineva, nu doar fața genera recunoașterea persoanei; ci și felul în care stătea, mișcărilor membrelor, tonul și inflexiunea vocii. Energia nedefinibilă sau lipsa acesteia. Ce ar prefera contesa lui? Gura lui să fie dură, strânsă și să nu accepte compromisuri? Sau apatică și degajată? Moștenise puterea? Poate un lord fanfaron și bombastic? Sau o capturase? O consumase? Un politician? Un magistrat sobru, viclean, ba nu, convingător, cu ambiții pentru tribunalul Coroanei? Hmm... un

avocat ar putea pune mai multe întrebări fără să fie suspectat de nimic, ceea ce îi ajuta cauza. Pe de altă parte, un lord ar putea bea mai mult...

Asta îl ajutase în luarea deciziei. Se întinse după peruca roșcată și pudra albicioasă, pentru că nu i se dusesse încă tot bronzul din lunile în care se pregătise să devină contele italian. Mâna lui se opri înainte să apuce pudra, observând că ratase să frece câteva unghii. Mâinile lui încă mai erau acelea ale lui Edward Thatch, bărbatul agitat din East End, cu limba slobodă și un simț ascuțit al realității.

În timp ce își curăța unghiile cu meticulozitate, se surprinse privindu-se în oglindă. La ochii pe care își dorea să îi poată schimba împreună cu restul persoanei sale. Castanii, cu pete de auriu și verde. Singurul lui punct slab cu adevărat, după care putea fi recunoscut. Prin ei, Diavolul din Dorset își ațintea mereu privirea asupra lumii. El putea să arate cu adevărat ca oricine. Ca toată lumea. Și ca nimeni anume.

Dar ochii rămâneau aceiași. O întrebare răsuna ca o șoaptă în adâncul lui, tăindu-i răsufierea.

„Cine ești tu?”

El răspundea întotdeauna la fel.

„Sunt un impostor. Pentru că nu mai pot fi cine am fost.”

Francesca Cavendish fusese o fată dulce, docilă și cu inimă blândă. Nu mai era dulce. Dar fusese foarte bună cu Edward Thatch... O impostoare bună, cu o gură care rostea cuvinte blânde. Genul de gură pe care și-o dorea cuprinzându-i mădularul. Fir-ar să fie! Întoarse spatele oglinzii înainte să o spargă. El avusese întotdeauna o latură rece. Unde era acum? Avea nevoie de ea acum, ca să o poată da în vileag, ca să o poată distruge. Pentru că era mai mult decât al naibii de clar că o altă femeie îi revendicase numele. Ei îi lipsea ceva ce Francesca Cavendish avusese. Un pistrui întunecat, aproape ca o aluniță pe partea stângă a buzei de sus. Ea nu era deloc așa cum își amintea el, cum își imaginase el, și își imaginase destule în decursul anilor. Trebuia să ajungă la bal ca să dezlege misterul care era Francesca Cavendish.

După cum îi era norocul, ambii bărbați a căror identitate o crease primiră invitații la balul Ceceliei și, ca de obicei, doar unul avea să participe. Acești bărbați nu se mișcau în aceleași cercuri, din

motive evidente. Contesa de Mont Claire nu era singurul său motiv pentru a participa la evenimentul din seara aceea. Sir Hubert, fostul Lord Cancelar, era interogat deja de câteva săptămâni. El dezvăluise numele complicei sale care trafica fete minore din afacerea Ceceliei Teague, fără ca aceasta să știe.

Lordul Brendan Murphy. Un general în armata ascunsă, care fusese și el invitat la mica serată a domnișoarei Teague. Așa de multe întrebări aveau să-și găsească astăzi răspunsul, în mod neașteptat tocmai la un eveniment filantropic pentru femei și copii neajutorați.

Ce coincidență!

Cum lordul Brendan era irlandez, Diavolul din Dorset decise că va merge ca scoțian. Un marchiz. Mai sus în ierarhie, dar cu o pasiune pentru vicii și ticăloșii.

Viciul era acolo unde diavolul își găsea favoriții, la urma urmei, iar Lady Francesca știa asta mai bine ca alții.

Diavolul din Dorset răspunsese la prea multe nume în viața lui. Alesese să fie un nimeni și prin urmare putea fi oricine. Un spectru în întuneric și un bărbat care nu îi va lipsi nimănui când păcatele sale îl vor fi ajuns în sfârșit din urmă. Dar pentru Francesca Cavendish, el fusese odinioară Declan Chandler, iar cei câțiva ani puțini petrecuți la Mont Claire fuseseră singura fericire pe care o cunoscuse.

Ea putea să nu fie fetița care îi furase inima băiatului care fusese el atunci, dar măcar putea să seducă o fantezie înainte să distrugă o înșelăciune.

Capitolul 6

Francesca îi dădu un cot în coaste lordului Ramsay în timp ce scruta sala de bal.

– Ia-ți pentru două secunde ochii de pe logodnica ta și spune-mi care e lordul Brendan, îi ceru ea.

Cassius Gerard Ramsay, Ramsay pentru cei care-l cunoșteau, se frecă la locul dureros de pe pieptul lui lat de viking, unde îl împunsesse ea cu cotul.

– E în partea aceea, cu barba rară și vesta care i se potrivește doar în cele mai zăpăcitoare fantezii.

Ramsay putea la fel de bine să îl arate direct, atât de puțin subtil fusese în gesturile sale, iar Francesca fu nevoită să se stăpânească pentru a nu-i șopti să tacă și pentru a nu-l trage în jos pe logodnicul prietenei ei.

– Uită-te în altă parte, tolomacule! șuieră ea. Îl văd limpede ca lumina zilei.

Ramsay își încreți nasul cu aparent dezgust, un gest straniu de băiețesc la un bărbat așa de poruncitor și impozant cum era el. În acel moment, Francesca înțelese în mod obiectiv atașamentul Ceceliei față de el.

Bărbatul era mare și lat ca un sequoia american și cu un simț al umorului pe măsură, dar ochii lui de un albastru înghețat și părul blond îi rotunjeau trăsăturile severe – aproape sălbatice – într-un fel care nu era complet necioplit.

Presupunea că putea fi atrăgător, asta dacă găseai atrăgător un scoțian barbar uriaș. Ceea ce la ea nu era cazul.

– Încă te mai holbezi, îl certă Francesca printre dinții strânși în timp ce își lățea zâmbetul pentru oricine i-ar fi privit. O să strici prezentările dacă ești așa de al naibii de evident.

Trăsăturile lui Ramsay își păstrară expresia de dezgust.

– Ești sigură că vrei să pleci cu el? Întrebă el și se scutură vizibil.
E așa de... urât.

– Văd că educația la Cambridge ți-a oferit o elocvență descriptivă, milord, zise Francesca și își dădu ochii peste cap, zâmbind, dar redeveni serioasă când îi văzu ochii plini de îngrijorare.

Ea își feri privirea, simțindu-se inconfortabil cu acest sentiment.

– O să fiu bine. Mereu sunt.

– Dacă spui tu. El își dresese glasul, jenat. Cecelia se teme pentru tine, asta e tot.

– Cecelia se teme pentru toată lumea. E trăsătura ei cea mai enervantă și minunată în același timp.

La asta, Ramsay slobozi un chicotit plin de simpatie.

– Mă scuzați că întreb, contesă, dar cum ai de gând să seduci un bărbat căruia îi plac fetele foarte tinere. Nu prea ești... cum să spun...

– Sunt o fată bătrână scofâlcită?

Trăsăturile lui mereu încruntate se schimonosiră cu tristețe.

– Nu asta am vrut să sugerez.

– Nu te gândi prea mult la asta, dar am eu metodele mele.

Ea își puse paharul cu vin pe o tavă a unui valet aflat în trecere și luă alt pahar de vin dintr-un an deosebit, plecând de lângă Ramsay spre ținta ei. Lordul Brendan Murphy. Avea un rang înalt în Sfat, iar ea și Ramsay știau asta. Bănuiau că el avea ceva de a face și cu recente probleme cu afacerile Ceceliei și Francescăi, nu trebuia decât să scoată dovada de la el. Într-un fel sau altul.

Lordul Brendan era trecut în carnetul ei de bal cu trei valsuri, dar jumătate din jocul seducției consta din apropiere. Contact vizual. Priviri apreciative. Zâmbete timide. Toate amănuntele astea plicticoase.

Francesca ocoli pe marginea locului de dans, salutând din cap însoțitoarele și mironosițele aflate în dreapta și lăsând loc destul pentru perechile care se învârteau în stânga ei.

Cecelia valsa cu un bărbat cam neîndemânatic pe care Francesca nu-l recunoștea, care era cu cel puțin vreo șapte centimetri mai scund decât ea. Diferența de înălțime nu părea să o deranjeze pe prietena ei cu suflet bun și nici pe partenerul ei, deși o privire aruncată iute spre Ramsay îi dezvălui că scoțianului morocănos nu-i plăcea deloc unde tot ateriza privirea bărbatului mai scund. Pe

pieptul ei generos. Înăbușindu-și un zâmbet, Francesca sorbi din vin și se întoarse spre Murphy.

Înainte să poată însă să se apropie de prada sa, resimți o senzație familiară care îi făcu pielea de găină. O stranie dihotomie de căldură și frig. Ceva ca privirea unui zeu, prezența unei fantome. Stârnea o reacție de mirare în ea, amestecată și cu puțină teamă, dacă era să fie cinstită. Se întoarse și sorbi din cupa de șampanie ca pretext să scruteze masa sclipitoare, agitată și mare de petrecăreți. Acolo. În partea cealaltă a sălii de bal. Un bărbat ieșea în evidență, stând nemișcat. El se uita țintă la ea din umbra ochilor profunzi. Și chiar așa, într-o încăpere supraîncinsă, plină de prea mulți oameni, erau complet singuri. Ea și fantoma.

Francesca clipi de câteva ori, ca să fie sigură că el nu era, într-adevăr, un produs al imaginației ei sau un spectru al morții. Nu, el încă mai era acolo. Privind-o țintă. Straniu de tulburată, Francesca afișă o expresie nonșalantă. Acolo unde alții s-ar fi retras, ea își ridică paharul într-un toast ușor.

„Te văd. Te văd că mă privești.“

Următorul ei gând fu să se întrebe cum de nu îl văzuse mai devreme.

Bărbatul avea trăsături aspre, care contrastau cu straietele lui imaculate, elegante și cu expresia poruncitoare a sprâncenelor. Nasul îi era mai degrabă avântat decât lat, iar gura sfida descrierea. Nu ar fi trebuit să o tenteze. Nu așa de dură cum era. La fel de dură ca privirea lui. Părea un bărbat dur din toate punctele de vedere și extraordinar de bine antrenat. Nu monstruos de mare ca Ramsay sau la fel de înalt și de lungan ca Redmayne, ci un bărbat de înălțime medie, născut să nu iasă în evidență din mulțime.

Paloarea pielii sale, perfecțiunea părului neted, roșcat, și eleganța și grația felului în care își purta îmbrăcămintea păreau totuși cumva în dezacord cu restul persoanei sale. De parcă fusese odinioară un sălbatic, de curând îmblânzit. Poate un sportiv?

Bărbatul era, într-un cuvânt, marcant.

Ca răspuns la gestul ei, buzele lui se curbară ușor, iar bărbia se aplecă într-un salut ușor. Înaintă cu o grație fără cusur, emițând o abundență de autoritate și un aer așa de neintenționat amenințător încât oamenii se topiră din calea lui încă înainte să facă un

pas. Fascinată și dezgustată în același timp, mulțimea se dădea la o parte din calea puterii prezentei sale dinamice și abia apoi oamenii se uitau să vadă ce îi făcuse să se miște din instinct.

Unii dintre ei păreau să-l cunoască, iar el murmură câte un salut de răspuns către cei pe lângă care trecea. Dar nu se opri să vorbească cu nimeni până nu ajunse la Francesca. Nu domina prin înălțime, asemenea lui Ramsay, dar nici nu avea nevoie. Totul la el sugera dominație. Putere. Forță fără echivoc. Ceva, undeva în adâncul ei, tremură. Nu era chiar teamă. Era ceva mai feminin de atât. Brusc, în mod ridicol, vru să se pisicească. Să facă toate acele lucruri pe care le făcuse înainte, ca să atragă un bărbat.

Să vadă dacă putea să arunce o vrajă la fel de copleșitoare ca a lui. Francesca abandonează paharul de vin, pentru ca el să nu o vadă tremurând.

Aici era un bărbat care putea să îi simtă slăbiciunea în momentul în care acea slăbiciune începea la genunchi și își croia drum spre tot soiul de locuri alarmante.

– Danseză cu mine, îi porunci el.

Francesca răspundea doar rareori la porunci, iar acum nu era altfel. Dar cel care lansase porunca nu avea de unde să știe că lipsa ei de reacție era un mutism involuntar, provocat de seducătorul său accent scoțian. Vocea îi era catifelată și periculoasă și frumoasă, ca un minereu topit care se transforma într-o armă de oțel. „Danseză cu mine”, zisese el cu aerul cuiva neobișnuit să repete o poruncă.

Francesca adoptă o expresie dezinteresată, ca să ascundă efectul pe care el îl avea asupra ei.

– Nu sunteți în carnetelul meu, domnule, zise ea și se întoarse de lângă el, pășind spre Murphy, dar fantoma rămase lângă ea, de parcă i-ar fi anticipat mișcarea.

– Îți pasă de vreunul dintre bărbații din carnetelul tău?

El se întinse și își trecu degetul mare peste panglica legată la încheietura mânușii, de care atârna carnetul filigran.

– Nu în mod special.

Doamne sfinte, oare vocea ei sunase vreodată așa de fără suflare?

– Atunci uită de ei și danseză cu mine.

El stătea aproape, foarte aproape. Conștientă de apropierea lui, simțea că aceasta amenință să o copleșească. Însă, în loc să se retragă, așa cum îi șoptea instinctul, ea făcu un pas mai aproape.

- Și cine ești tu, de ești așa de impertinent? ceru ea să știe. Cu siguranță îți dai seama că este împotriva protocolului să dansez cu un bărbat căruia nu i-am fost prezentată oficial. Ne-ar dezónora pe amândoi.

Umbrele negre și răutăcioase din ochii lui îi întindeau nervii la maximum, dar un farmec jucăuș aproape că ascundea acele umbre, suficient ca să o convingă că ele nu existaseră deloc.

- De când îți pasă de protocol, Lady Francesca?

Aici o prinsese. Cam de niciodată, asta era. Francesca făcea ce îi plăcea și când îi plăcea și la naiba cu consecințele. Era și în dezavantaj. El știa astfel de lucruri despre ea, când ea nici măcar nu îi știa numele. De fapt, nu putea decide ce o tulbura mai tare: că fusese deturnată de la misiunea ei privată, că el o invita la dans într-un mod așa de nepolíticos... sau că era tentată să accepte. Mai mult decât fusese tentată vreodată în ani întregi.

Ea ridică privirea spre el și descoperi atracția unei aventuri pe care încă nu o savurase. Un flirt pe care nu și-l permisesese niciodată. Când urmăreai un singur scop, toate celelalte dorințe de distracție păreau să dispară. Fiecare interacțiune a ei fusese calculată, mai puțin cele cu Alexander și Cecil. Fiecare dorință fusese ascunsă undeva într-un sertar adânc înlăuntrul ei, suficient de adânc ca să adune praf și să fie uitate.

- Milady?

Bărbatul își întinse mâna și Francesca își dădu dintr-odată seama că toată lumea se uita la ei. Fir-ar să fie! Scoțienii ăștia. Cu siguranță dădeau naștere la un anume gen de bărbat. Senzual și arogant. Îndrăzneț până spre impertinență. Și acesta afișa un zâmbet care ar fi dezarmat până și cele mai protejate dintre inimi.

Francesca își dublă paza asupra inimii ei, mai stivind niște bariade și niște sulii... poate și un șanț de apărare, ca să fie sigură. Ea îi luă mâna și îl conduse pe ringul de dans, unde orchestra tocmai începea *Dunărea albastră*.

Când dansa, Francesca descoperea adesea că ea conducea. De data asta, ea nu avu de ales decât să îl urmeze în brațele puternice, care ar fi putut să o ridice de pe podea dacă ea i-ar fi permis. Cercul îmbrățișării lui era diferit de orice alt spațiu pe care Francesca îl ocupase vreodată. Aici, nu avea nevoie să dețină controlul, ceea ce

era și foarte bine, pentru că el nu-i permitea asta. Mușchii de sub jacheta lui se încordau și se mișcau în timp ce o conducea într-un vals impecabil. Corpul ei răspunse la modul lui ușor de a conduce, alunecând abil prin mișcări cu o grație pe care ea nu o posedase niciodată. Una pe care grația sinuoasă cu care o conducea i-o conferea. Cine credea bărbatul ăsta că era?

– Sunt lordul Preston Bellamy. Marchiz Drake.

Francesca clipi în sus spre el, asigurându-se că nu rostise cuvintele cu voce tare.

– Eu...

– O, știi cine ești.

– Se pare că nu suficient ca să știi că urăsc să fiu întreruptă, zise ea intenționând să pară sfoasă, dar vocea ei avu un ton tăios, scos la iveală de starea ei de discomfort.

– Scuzele mele, murmură el.

Ea surprinse atunci momentul, o sclipire de nesiguranță – nu, altceva – ceva mai puternic. Furie, poate? Bărbaților nu le plăcea să fie puși la punct de o femeie. Ba chiar o fată bătrână, pe deasupra. Mai ales un marchiz, care îi era superior social. Sclipirea instantanee de emoție se netezi într-o expresie mult mai plăcută de curiozitate și farmec interesat. O fațadă, cu siguranță. Francesca folosise destule cât să le recunoască la altcineva. Așadar, ce voia întreprinzătorul Drake cu ea? Faptul că era contesa necăsătorită de Mont Claire aducea cu sine ocazional atenția câte unui vânător de averi, nobil, dar fără un ban pe numele său. Dar ea se mândrea cu faptul că putea să detecteze disperarea unui astfel de personaj de la mare distanță într-o încăpere așa de aglomerată ca asta.

Dar aprecierea ei despre Preston Bellamy, Lord Drake, nu avea nimic de-a face cu disperarea. El avea puterea să îi rețină atenția din partea cealaltă a încăperii, fără ca ea măcar să se uite la el. Zâmbetul lui era deschis, dar ochii îi erau ageri și iuți precum cosmosul și probabil că la fel de insondabili. El purta titlul de lord, dar avea umerii și spatele unui fierar. Așa că acum îi știa numele și nimic mai mult.

– Sunteți un prieten al lordului Ramsay?

– Ramsay e un bărbat renumit pentru că nu are prieteni, răspunse el.

Francesca ridică din sprâncene.

- Țsta nu e un răspuns.

Dacă el era surprins de faptul că ea nu-i permitea să fie misterios, nu o arată. Își întoarse capul și-l reperă pe Ramsay în mulțime.

- Aș zice că lordul Ramsay mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva în această încăpere.

Dacă cineva putea suna duplicitar și onest în același timp, el era acela.

- Din ce parte a Scoției sunteți? insistă ea.

Mâna lui alunecă pe spatele ei într-o dezmierdare aproape imperceptibilă, trimițându-i un fior pe șira spinării.

- Partea care venerează femeile puternice, roșcate, ca zeițe în ritualuri păgâne scandaloase.

Alt non-răspuns. Deși unul care evoca tot soiul de imagini delicioase și periculoase.

Necazuri. Bărbatul ăsta cu ochii de culoarea mușchiului verde și a whisky-ului și cu un stil cuceritor și răutăcios i-ar aduce tot soiul de necazuri. Ar trebui să plece de pe ringul de dans în clipa asta. Deschise gura să susțină că și-a sucit glezna sau că a luat-o o durere de cap și să scape de acolo.

- Cum ați descrie aceste ritualuri, milord Drake?

Întrebarea îi scăpă de pe buze înainte să poată să se răzgândească. El își înclină capul spre ea.

- Vocabularul meu aproape că nu poate face față.

- Vă rog să încercați.

Cuvintele îi alunecară de pe limbă ca mierea.

- Întunecate, ritmice, zvârcolite, alunecoase și fierbinți.

Francesca îi aruncă o privire tăioasă. El susținea că o cunoaște, dar dacă ar fi adevărat, și-ar da seama că nu era așa de ușor de sedus cu șoapte calde și scandaloase în ureche. Și că nu era urmă de îndoială că el voia să o seducă. Încordarea mușchilor din partea de jos a corpului vedeau altfel lucrurile, dar ea le ignoră. Drake interpretează corect încruntarea ei și se îndreptă.

- Muzica de tobe se răspândește printre aceste tradiții, îi explică el serios. Găsești un oraș întreg, lorzi și lady, țărani și preoți dansând în jurul câte unui foc de tabără. Mă gândesc că o femeie ca tine nu a văzut așa ceva.

Ei îi plăcea mult să spulbere noțiuni preconcepute ale unui bărbat cu puțină imaginație.

- De fapt, am văzut.

- O? Sclipirea aceea se întoarce în ochii lui. Aceea onestă. Te rog, spune-mi!

- În munții Carpați locuiește un trib nomad care e doar pe jumătate Romani. Cealaltă jumătate e formată din vagabonzi și oameni fără adăpost din toate colțurile continentului și de dincolo de el. Tobele lor sunt mari și variate. Dansurile lor nu seamănă cu nimic din ce ai văzut pe lumea asta.

Într-o noapte, ritmurile acelea Romani o făcuseră să își părăsească ființa, treziseră femeia din ea. Francesca simțea acele ritmuri trezindu-se în ea acum. Trezind cu vibrații o tentație la viață pe care o ignorase multă vreme. Serana îi spusese să se ferească de un bărbat care putea să țese o astfel de magie masculină. Pentru că el era un tigru și ea era un dragon. Cei doi erau foarte opozante. S-ar distruge reciproc până la urmă.

- Acolo ai plecat? În munții Carpați?

Ea clipi spre el.

- Poftim?

- După ce ai părăsit Anglia în copilărie, insistă el. Lumea bună nu a vorbit despre nimic altceva după întoarcerea ta la Londra. Dar când s-a descoperit că erai în viață... în viață și departe cu ani în urmă, speculațiile au abundat.

Ceva îi spuse să fie prevăzătoare.

- Am petrecut ceva vreme într-un internat de lângă lacul Geneva, unde le-am cunoscut pe ducesa de Redmayne și pe domnișoara Teague. După aceea am studiat o vreme la Sorbona, dar am descoperit că viața intelectuală nu mi se potrivește. Voiam să văd lumea. Am locuit o vreme în Maroc, în Alger, Sankt Petersburg și în estul îndepărtat, ca să amintesc doar câteva.

- Cât de straniu.

- Straniu?

- Cele mai multe femei călătoresc la Paris sau la Roma, ori Milano. Poate New York. Egipt, dacă se simt aventuroase.

Bărbia ei se ridică ușor.

- Eu nu sunt precum cele mai multe femei.

- Nu, nu, categoric nu ești.

O schimbare în glasul său o făcu să nu poată ridica privirea chiar atunci.

Un înțeles straniu, la fel de bogat și de gros ca o cremă de Devonshire.

- Ce te-a adus înapoi acasă, dacă îmi permiti să întreb?

Întrebarea fusese pusă pe un ton ușor și ea îl imită recunoscătoare.

- Nunți.

- Am auzit bârfe și despre a ta.

- Evident că nu, răspuse ea cu o grimasă. Niciodată a mea.

- Niciodată? întrebă el ridicând din sprâncene.

- Sunt mai degrabă armăsar decât iapă de prăsilă, mă tem. Nu voi fi înșeuată niciodată cu un soț.

Lângă gura lui își făcu apariția o gropiță.

- Nu trebuie să fii înșeuată ca să călărești.

Ea își mușcă obrazul, luptându-se cu răspunsul pe care el i-l evocase cu aceeași pricepere. Un răspuns șugubăț, feminin răutăcios.

- Călăresc cu mână fermă, zise ea și îi înfruntă privirea provocatoare. Mă tem că ai avea dificultăți să ții ritmul.

- Unii bărbați savurează o mână fermă.

El se aplecă spre ea, cu fiecare mușchi încordat în timp ce îi trăgea șoldurile scandalos de aproape de ale lui. Ea îl intuise ca fiind un bărbat dur, și acum el o marca cu duritatea lui intimă, prin straturile lor inimaginabile de haine.

- Mi s-a spus că o noapte cu tine este incomparabilă, murmură el cutezător.

Ea ascunse efectul pe care îl avea asupra lui cu limba ei ascuțită.

- Straniu, eu nu am auzit spunându-se nimic despre tine.

Ca să o pedepsească sau poate ca să își demonstreze forța, marchizul Drake o învărti și o conduse printr-un set de pași complicați care îi aduse fizic și mai aproape înainte de finalul dansului.

Un grup de oaspeți izbucni în aplauze.

- Tu ai fost, milady, cea care te-ai întors ca să mă găsești în mulțime, îi reaminti el.

- Te-am simțit.

O, Doamne, spusese prea mult.

- Te-am simțit cum mă priveai. Cum te holbai.

- Ce senzație ți-am stârnit? întrebă el. Un fior rece?
Chiar contrariul, deși ar muri înainte să admită asta.

- De ce m-ai abordat?

- Am răspuns doar invitației din ochii tăi.

- Nu fi obtuz.

Ea își dădu ochii peste cap și luă distanță, absolut necesară între corpurile lor. Ea nu putea gândi cu el așa de aproape. Nu avusese niciodată dificultăți să își păstreze concentrarea, dar în momentul acela, dacă începea o bătălie a istețimii cu lordul Drake, era în inferioritate, cu mai puține arme, mai puține manevre la dispoziție.

Și asta nu se putea, nu până nu își recăpăta stăpânirea de sine.

- Voiam să știi după cine te uitai, de asta mă holbam.

Onestitatea din vocea lui o făcu să se oprească, probabil pentru că era prima dată când chiar o simțea din partea lui.

- Ce te face să crezi că eram în căutarea cuiva?

- Nu erai?

- Ce te-ar interesa pe tine?

Vocea lui deveni mai joasă.

- Te uitai după mine, Francesca?

- Nici vorbă.

Ea își dădu capul pe spate și izbucni într-un râs care era menit să fie ofensator.

Oare chiar îl căutase pe el? Fusesse în căutarea unui bărbat care să scoată lumea de pe axa ei cu ceva mai puțin decât un dans? Nu. Nu, ea nu avea nevoie de așa ceva care să îi distragă atenția. Nu avea nevoie de un flirt. Nu de unul adevărat. Avea treabă de făcut.

- Te porți mult prea familiar, Lord Drake, iar eu nu ți-am dat voie să îmi spui pe nume.

- Îmi cer scuze încă o dată, milady, zise el pe un ton care sugera exact contrariul. Poate că îmi poți spune după cine te uitai. Aș putea fi de ajutor.

- Nu pari să fii un bărbat care să ajute pe altcineva în afară de sine.

- Atunci permite-mi să te surprind.

Francesca era renumită că nu își dezvăluia niciodată atuurile. Nimeni nu avea acces la ele înainte să le joace. Dar dacă... de data asta... ar putea obține informații oferind informații?

- Îmi imaginez că ai auzit de incendiul în care a pierit familia mea cu ani în urmă.

Chipul lui rămase fără expresie, atent, dar ea observă sclipirea de interes din ochii lui căprui.

- Da. Toată lumea de aici până-n Peru a auzit de el.

- Ei bine, încă mai investighez subiectul.

- Crezi că a fost pus special? El se încruntă de parcă ea l-ar fi surprins pe el. Întotdeauna m-am gândit că așa ar fi putut fi.

Ea îl privi brusc mai atent, concentrată.

- Serios?

- M-am întrebat cum a putut pieri o gospodărie întreagă într-un incendiu în miezul zilei, fără să existe supraviețuitori? Nici o persoană n-a avut timp să iasă și să spargă geamurile? Pare neverosimil.

- A existat un supraviețuitor, murmură ea, simțind foarte clar povara pe care o purta deja de decenii cu ea.

- Cum? Cum ai supraviețuit?

- Asta nu este o poveste pentru un vals, zise ea. Dar o să-ți spun că ești prima persoană de mult timp despre care nu cred că e complet idioată.

- Țasta a fost aproape un compliment, milady.

Ea își ridică atunci privirea și se uită la el cu aceeași intensitate. Îl studie. Îl absorbi. Îl admiră cu candoare, fără jenă.

- Atunci asta a fost.

El se aplecă spre ea și parfumul de cedru curat și o urmă de mosc o stârniră să tragă adânc aer în piept.

- Aș ucide pentru încă unul, zise el cu voce periculoasă.

Oare? Ceva la el părea letal, ceea ce o nedumerea complet. El era imaginea perfectă a unui lord elegant. Și, cu toate astea... nu îi era greu să și-l imagineze ciopârțindu-și dușmanii.

Ea îl complimentă.

- Ești... foarte agil pe ringul de dans.

Zâmbetul lui victorios îi făcu stomacul să tresalte.

- Sunt agil la aproape orice.

- Mai puțin la modestie, zise ea sec, încercând să nu se lase ferfecată de încrederea lui.

- Modestia e un fleac, declară el.

- Asta crezi cu adevărat?

– Da, un bărbat este suma realizărilor sale. Așa că de ce ar trebui să le ascundem? De ce trebuie să pretindem că aparțin altcuiva sau că nu și-a câștigat acoladele? Găsesc asta o slăbiciune.

– Ar trebui să mă întreb dacă apreciezi aceleași standarde pentru o femeie?

Zâmbetul lui se estompă.

– Ce vrei să spui?

– De la noi se așteaptă categoric să fim modeste, în toate sensurile cuvântului. Cu unele dintre atribute ne naștem, pentru altele trebuie să muncim mult ca să le obținem. Dar o femeie trebuie să respingă complimentele. Trebuie să se poarte și să se îmbrace cu modestie mai presus de orice... sau e ruina.

– Nu ai nici un motiv să fii modestă, zise el foarte serios. Mai ales nu cu mine. El o răsuci din nou, țintind spre un colț al ringului de dans. De fapt, ți-aș fi recunoscător dacă ai fi opusul modestiei, pentru că aș vrea să îți descopăr toate atributele.

– Cred că îmi sugerezi ceva, milord Drake, zise ea cu respirația destul de sacadată.

Ochii lui se întunecară, în timp ce pupilele i se dilatară cu o emoție puternică.

– Nu pot să-ți fac o sugestie, ci o propunere.

Ea scoase un sunet de surpriză.

– Ești foarte îndrăzneț.

– Dar tu?

– Sunt renumită pentru asta.

– Bine.

Francesca constată că e scoasă de pe ringul de dans într-o răscucire bine pregătită. Ea nu putea spune cum o conduse el prin mulțimea de oameni, dar dintr-odată se năpusteau pe ușile de sticlă pe terasa grădinii care era plină de gardenii, liliac și hortensii, parfumul lor sufocant parfumând aerul răcoros al nopții.

Francesca nu avu timp să savureze momentul de pauză în aer liber pentru că se trezi înghesuită între ciocan și nicovală. Ciocanul era piatra zidului, iar nicovala, corpul întreg al lordului Drake.

Abia avu timp să tragă aer în piept înainte ca gura lui să se lipească de a ei.

Francesca încremeni.

Mai fusese sărutată înainte, desigur că da. Ea sărutase destui bărbați destul de recent, pentru că situația o cerea. Pentru că avea nevoie de ce îi puteau ei oferi. Informații. Mărturisiri. O armă pe care să o folosească împotriva lor ca să-i condamne. Dar asta era diferit. Primul ei sărut, ca să fie cinstită. Primul sărut oferit unui bărbat din nici un alt motiv, ci doar pentru că voia ea. Și cât de tare voia. Mai ales acum. Gura lui, acea gură dură și severă, era și înflăcărată și convingătoare peste a ei, pentru că îi desfăcu pe dată buzele cu o nerăbdare pasională. Odată ce limba lui pătrunse înăuntru, în sărut se simți o tandrețe care o încântă și o fermecă. El o prinse ferm, iar brațul lui se strecură sub ea, susținându-i capul și protejând-o de piatra abrazivă. Ce putea să facă cu un gest ca ăsta? Ea presupusese mereu că pasiunea și considerația se excludeau reciproc. Bărbații tindeau să confirme părerea asta la fiecare interacțiune. Dar asta? Asta era... extraordinar. Limba lui dezmiarda peste tot cu mișcări calde, o explorare catifelată. El săruta de parcă ar fi împărtășit și altă dată momente intime, iar intimitatea era mult peste asta. El o săruta ca un iubit, un bărbat care o revendicase deja și îi promitea să o mai facă.

Francesca își dădu seama că habar nu avea ce să facă. Ea controla în general sărutul, manevrând cât putea ca să nu permită nedoritei limbi să își găsească drumul pe gâtul ei sau nedoritelor mâini calea spre sânii ei.

Dar mișcările lui nu erau nici prea agitate și nici prea umede. Respirația lui era dulce și amețitoare.

Asprimea bărbii lui îi zgâria obrații în timp ce el își trecea gura peste buzele ei, smulgându-i un geamăt mic din piept. Îi scăpă ca o respirație moale, iar el o absorbi în plămâni lui, slobozind drept răspuns un sunet prelung.

Ea simți sunetul reverberând în locuri adânci din corpul ei, care tânjeau să îl rețină.

Francesca nu putea recâștiga controlul asupra sărutului pentru că el îl domina. El își transmitea dorința spre gura ei, spre corpul, spre șoldurile ei.

Dintr-odată, mult prea excitată, Francesca s-ar fi ferit, dar mâna lui alunecă sub bărbia ei și o cuprinse în timp ce îi devora gura, voiața, inteligența și orice gând coerent din mintea ei. Era un tâlhar,

acest bărbat. Consuma totul din ea și înlocuia asta cu dorința de mai mult. Mai mult din el. Din asta. Din ei. Oare înnebunise? Dar el? Mâinile lui erau dintr-odată peste tot, sărutul lui devenind ceva sălbatic, pierzându-și sensul seducției și controlului, alunecând în ceva barbar. Degetele lui îi provocau senzații sclipitoare pe gât în jos, pe clavicule, pe umeri. Dezmierdările și pătrunderile fierbinți ale limbii lui aproape că îi distrăgeau atenția de la călătoria spre sânii ei. La asta, își dădu din nou seama de realitate. Își dădu seama că era afară în grădină în loc de sala de dans. Că acesta nu era bărbatul pe care ar trebui să îl sărute și să îl convingă. Că nu putea să se miște pe coapsa lui în timp ce buzele lui trasau de la ale ei o dâră umedă pe gâtul ei în jos.

– Spune-mi cum te cheamă, zise el cu un geamăt moale înainte să își aplece capul ca să guste pulsul agitat de la baza gâtului ei.

– F-Francesca Cavendish.

Doamne, aproape că își uitase numele când gura lui îi atinse clavicula.

– Nu, milady, murmură el. Spune-mi cine ești cu adevărat.

Capitolul 7

Inima Francescăi, înfierbântată de sărutări și dezmierdări, aproape că îi căzu în stomac, fiind acum o minge de gheață și piatră.

– De asta m-ai adus aici?

În orice clipă avea să îl respingă. De îndată ce nu se va mai simți moale și fără suflu de la priceputele lui manevre de seducție.

– Există șoapte care speculează că ești o impostoare, îi șopti el în ureche. Le aud prin colțuri întunecate.

– Nu mă îndoiesc că îți petreci mare parte din timp în colțuri întunecate, domnule, dar ce te-ar face totuși să dai crezare tâmpeniilor care se șoptesc pe acolo.

– Pentru că am cunoscut-o, murmură el, trecându-și degetul mare peste bărbia ei, de parcă vorbele erau unele de afecțiune și nu de reproș. Adică, am avut ocazia să o cunosc pe Lady Francesca în copilărie. Ea era fermecătoare, amabilă, iar tu...

El o uimi ronțăind aceeași bărbie pe care o dezmierdase mai de vreme, alungând cuvintele prin sărutări.

– Iar eu nu sunt nici una, nici alta? termină ea cât de sec putu, în vreme ce gura lui își găsea cu pricepere calea înapoi spre gura ei.

Asta nu era o conversație cu care să nu fie familiarizată. Nu găsea dificil să dovedească faptul că e o contesă; avea comportamentul și grația corespunzătoare dimpreună cu încrederea elegantă pe care doar nobilimea o avea.

Sau nebunii. Dar, dacă cineva o cunoscuse pe „dulcea, amabila Francesca“... aceștia puneau în mod inevitabil o formă a acestei întrebări. Cum se transformase o fetiță blândă, delicată și manierată în... ei bine... ea? Directă până în punctul de a fi insolentă. Îndrăzneată, independentă, încăpățânată, educată și, cel mai rău dintre toate, necăsătorită. Ei bine, poate că asta nu mai era cel mai mare dintre păcatele ei în ochii societății. Puteau să adauge și promiscuă pe listă.

Promiscuă și destrăbălată, se părea, pentru că nu ar trebui în momentul ăsta să savureze un interogatoriu purtat de un bărbat care o ținea captivă lângă un perete.

- Ea avea o aluniță deasupra buzei, murmură Drake. Chiar aici. Gura lui atinse ușor colțul gurii ei, smulgându-i fiori din suflet.

- S-a estompat, șopti ea, întorcându-și capul ca să îi caute sărutul. El se trase înapoi, dar doar un pic. Suficient cât trăsăturile lui să rămână neclare dacă nu se concentra doar pe una. Ea se uită în ochii lui, desigur. Aceștia se presupunea că erau ferestrele sufletului. Doar că în cazul acesta, ai ei erau enervant de opaci. Ba chiar păreau și indeciși ce culoare să aibă.

- Din experiența mea, astfel de alunite sau pistrui au tendința să devină mai pronunțate cu vârsta, nu să se estompeze.

- Nu-mi amintesc să îmi fi fost prezentat când erai mic, zise ea și-și puse mâinile pe pieptul lui, dar nu împinse.

Nu încă.

- Mai mult, nu trebuie să-ți dovedesc ție cine sunt.

Dar trebuia. Ar trebui, dacă voia ca înșelătoria ei să funcționeze.

- Nu trebuie, dar poți, zise el.

- Cum?

Măinile lui alunecară pe umerii ei în jos, trecând peste coastele ei. Spre talie. Francesca rămase nemișcată.

- Ea a fost rănită când ne-am întâlnit, își aminti el cu voce tare. A căzut pe ceva ascuțit.

El începu să îi adune fustele, tivul trecând de glezne, apoi de gambă.

- Un cuțit de la bucătărie cu care s-a tăiat tânăra Francesca pe coapsă suficient de adânc ca să fie nevoie de cusături și îmi amintesc că o auzeam plângând prin toată aripa de vest.

Cuvintele lui îi stârniră o amintire din adâncul copilăriei ei. Francesca avea opt ani, Pippa doar șase, și fetele se folosiseră de atenția acordată de părinți unor oaspeți importanți ca să dea iama în bucătărie după dulciuri. Oare musafirii să fi fost din Scoția? Ea nu-și amintea. Tivul care aluneca peste genunchiul ei o readuse în prezent. Asta era ceva ce uitase. O cicatrice a Francescăi pe care ea încă nu o avea. El continuă:

- Bucătăreasa, mi s-a spus, era cam zăpăcită.

Francesca își ridică brusc genunchiul, țintind spre protuberanța impresionantă dintre picioarele lui. Nu mai întâlnise un bărbat care să poată să scape de mișcările ei agile. Până acum. Lovitura îl nimeri pe interiorul coapsei și el nu făcu decât să scâncească.

Se pare că lordul Drake e un bărbat obișnuit cu durerea.

Francesca nu îi oferi timp ca să răspundă cu un atac al lui; continuă cu o lovitură în plexul solar care ar fi trebuit să-l facă să se îndoiaie de mijloc.

Ar fi trebuit.

El îi dădu drumul cu un geamăt și se poticni înapoi câțiva pași, dar în afară de asta, marchizul părea nederanjat.

– Doamna Hargrave a fost un înger, idiot îngâmfat!

Francesca strânse pumnii și luă poziție de luptă, gata să respingă sau să absoarbă orice acțiune de răspuns pe care el putea să o declanșeze. Dacă bărbatul ăsta o lovea, ea urma să aibă probleme. Pumnii lui ar ateriza ca niște ciocane și ea nu era sigură că oasele ei ar putea rezista.

– Acea femeie zăpăcită e motivul pentru care sunt în viață, scui-pă ea. Avea un cuțit în buzunar. Așa că ai să faci bine să vorbești frumos despre ea sau altminteri te ușurez de limbă ca să nu mai vorbești urât.

– Scuză-mă!

Scoțianul ridică mâna. Își pipăi locul unde genunchiul ei luase contact cu coapsa lui, încercând parcă să alunge durerea.

– Scuză-mă! Mi-am uitat manierele.

– Da, ei bine...

Ea nu se așteptase ca el să își ceară scuze, nu după ce făcuse ea.

– Ei bine, m-am asigurat că îți vei aminti pe viitor.

Ea se întoarse să plece, dar el o prinse de cot.

– Contesă... Am distrus oare asta dincolo de orice scuze?

– Ce să distrugi?

– Pe noi?

Ea se holbă la el, năucită de absurditatea obraznică a întrebării.

– Ce te face să crezi că există un noi? Nici măcar nu mă crezi că sunt cine sunt. Și abia te-am cunoscut.

– Tocmai m-ai sărutat.

- Categorie nu! Tu, domnule, m-ai sărutat pe mine, zise ea și își înfipse degetul acuzator în pieptul lui.

- Nu cred că voiai să mă opresc, zise el cu voce gravă. Cred, conțesă, că voiai mai mult decât doar un sărut.

Avea dreptate, dar ea mai degrabă ar fi murit decât să admită asta.

- Dacă ai impresia că o să te las să-mi inspectezi piciorul dintr-o curiozitate perversă, mai gândește-te.

Francesca se smulse de lângă el și se întoarse spre ușă. Bărbatul fu lângă ea într-o secundă. Mâinile lui o prinseră de brațe, pieptul lui se lipi de omoplații ei, amintindu-i ce bestie puternică era.

Vocea lui era catifelată, deși strânsoarea era de fier.

- Constat că perversa mea curiozitate este din ce în ce mai mare pentru ce e între picioare, și nu pe piciorul tău.

Respirația lui caldă purtă cuvintele fierbinți spre urechea ei și ele aterizară în sângele ei ca un foc învăpăiat.

- Nici nu m-aș mai uita la picioare tale, milady, dacă ți le-ai desface pentru mine.

Degetele lui se curbară în jurul brațelor.

- De ce aș face-o? întrebă ea răgușit, fără să fie în stare în acel moment să se gândească la nenumăratele motive pentru care nu ar trebui să o facă.

- Înțeleg că îți plac amanții. Am auzit că doar în tine un bărbat se apropie de paradis.

- Să nu crezi tot ce auzi.

Chicotitul lui era al diavolului.

- Păcatele mele sunt așa de multe, că ar zdrobi un demon obișnuit, conțesă, iar o noapte cu tine ar putea fi singura mea șansă de a zări ceea ce îmi va lipsi în mod inevitabil când voi arde în iad. El atinse locul moale din spatele urechii ei cu buzele, șoptindu-i în păr. Îți promit să te duc în paradis, să te țin acolo cu mine, chiar dacă doar pentru o noapte.

Francesca simți cum i se strânge stomacul în timp ce părțile ei feminine deveneau calde și lichide, pulsând cu durere. Răspunsul era nu, evident?

Despre acest bărbat nu se șoptise pe nicăieri, nu de către Sfat, nu de către vreunul dintre „amanții” ei. Ea nu înțelegea ce se întâmplă. Nu avea timp de asta. Dacă îi accepta oferta, era expusă,

nu doar pentru că nu avea o anume cicatrice pe picior. Una pe care avea să și-o facă de îndată ce ajungea acasă.

- O s-o facem în întuneric. Secretele și adevărurile tale pot rămâne ale tale până când vei fi pregătită.

Drake părea să ia tăcerea ei drept aprobare.

- Vino să mă întâlnești în seara asta. Voi fi la baza scărilor din spate la unu și jumătate.

El îi dădu drumul așa de brusc, încât o femeie mai puțin agilă s-ar fi poticnit. Așa, Francesca se întinse ca să se susțină de zidul din spatele ei în timp ce îl privea pe scoțianul răutăcios care intra încrezător înapoi în sala de bal.

Francesca se luptă cu inima și cu plămânii ei. Cu indecizia și pasiunea și teama și dorința. Pentru prima dată în viața ei înțelegea. Doamne! Crezuse că bărbații erau așa de simpli. Așa de caraghioși ca să fie conduși de ea. Să fie manevrați așa de abil cu promisiunea unui moment scurt de plăcere. Acum înțelegea cum putea fi corpul mai puternic decât mintea. Cum dorința putea înfrânge logica. Cum pasiunea putea scuza pericolul.

La unu jumătate la baza scărilor din spate.

Francesca își mușcă buza așa de tare că o duru, se adună și se duse să mai caute ceva de băut.

Chandler scăpă de pe ringul de dans și se strecură în liniștea din aripa de est. De îndată ce găsi o baie acolo, încuie ușa în urma lui, își desfăcu cravata și trase cu lăcomie aer în piept.

Fir-ar să fie, nu fusese niciodată așa de excitat. Era suficient de tare ca să spargă marmura. Sângele îi fierbea de dorință pentru ea cu o anticipație pe care nu o mai simțise de când fusese un flăcău excitat la vederea primei lui femei goale.

Contesa de Mont Claire. Francesca?

Dacă i se păruse că era frumoasă înainte, acum era chiar mai frumoasă când era furioasă. Ochii îi sclipeau ca diamantele care tăiau smaralde. Pielea palidă se înroșise și el ar fi putut paria pe orice să vadă ce culoare se vedea mai departe sub rochie.

O îmbujorare de dorință? Sau de vinovăție?

Când o provocase, femeia moale, caldă și disponibilă din brațele lui se transformase în gheață și fier în strânsoarea lui. El își dorise

instantaneu ca ea să revină la felul cum era, topită de dorința pentru el.

Dorință și probabil înșelătorie.

El tot nu credea un cuvânt din ce spunea ea. Nu ar fi putut să o seducă dacă chiar credea că e Francesca.

Nu doar că nu mai avea semnul de deasupra buzei, dar totul la ea era la fel de nepotrivit pentru Francesca Cavendish cât era potrivit pentru libidoul său. Ea era mai degrabă ușoară și sprintenă decât modestă și delicată. Puternică, sigură pe sine și îndrăzneță. Trei lucruri care nu o caracterizaseră niciodată pe Francesca. El o iubise pe fată pentru fragilitatea ei. Își petrecuse tinerețea simțindu-se vinovat și disprețuindu-se pentru numeroase motive și ea îl făcuse să se simtă precum Sf. Gheorghe, cavalerul în armură strălucitoare care putea să omoare balaurii. Dar pe această impostoare nu o putea omorî. Ea îi stârnea dorința cu o asemenea violență, că abia se putea stăpâni. Iar cu ea nu trebuia să o facă. Chandler apucă marginile chiuvetei, uitându-se la străinul din oglindă, analizând cuvânt cu cuvânt interacțiunea lor.

Ea aprinsese în el o scânteie a recunoașterii? Ceva îi stârnise amintirile copilăriei lor împreună.

„Anii ne-au schimbat pe amândoi“, îi sugera o voce interioară disperată. „Dacă ea chiar e cea care pretinde a fi?“

Imposibil. Sau? Pippa spusese că Francesca nu se salvase.

Pentru a suta, a mia oară, își dori ca Pippa să fi supraviețuit, ca să poată vorbi cu ea. Să o întrebe. Să se afunde în amintirile ei.

El încercase să o salveze. Făcuse tot ce putuse. Plătise pentru fiecare secundă a sacrificiului său pentru ea cu sânge, coșmaruri și cu propriul suflet. Amintirile, așa cum știa prea bine, erau prea puțin de încredere. Întreaga sa viață părea o luptă împotriva lor și nu doar amintirile despre masacrul de la domeniul Mont Claire. El fusese strivit de ele și înainte.

Iar amintirile copilăriei sale amenințau adesea să îl tragă sub un val de durere prea puternic ca să se poată lupta cu el. Într-adevăr, Mont Claire fusese salvarea lui. Venind din străfundurile disperării, așa cum pășise el, chiar și micul dulap din spatele sobei din bucătărie în care dormea i se păruse o cazare de lux. Fiecare cuvânt de încurajare din partea majordomului îi strălucea în suflet. Fiecare

bunătate primită în plus de la bucătăreasă sau poveste palpitantă spusă de femeia Romani care le ținea adesea companie îi mângâiasă inima tânără cu speranță. Aceste mici momente de respiro erau ca sclipirile stelelor într-o noapte fără lună. Puncte de lumină strălucitoare și calde... incredibil de îndepărtate.

Apoi mai erau și Ferdinand și Pippa, frații după care tânjise. Ei îl învățaseră cum arăta bucuria. Ce însemna distracția. Ei îl acceptaseră în mijlocul lor de parcă s-ar fi născut acolo, trăgându-l într-o grămadă de chicoteli, aventuri imaginare și ștrengării caraghioase.

Iar Francesca...

Venind dintr-o lume așa de dură și de nemiloasă, ea fusese o pată strălucitoare de culoare și de bunătate. El uneori nu se putea convinge să o atingă, pentru că se temea că degetele lui banale îi vor păta drăgălășenia pură, autentică.

Cum ajunsese o fată ca ea să moară atât de sălbatic și violent. Cum devenise doar cenușă și moloz.

Inima îi deveni grea ca plumbul în piept, aducându-l înapoi în realitate.

Actuala contesă de Mont Claire nu putea fi Francesca Cavendish.

El știa asta.

Ea știa asta.

Iar el va face ce avea de făcut ca să afle cine naiba e ea.

O va dezbrăca. Va verifica fiecare centimetru din ea. Va găsi alte cicatrici, alte dovezi. Erau destule de găsit. Dacă era o mincinoasă, atunci îi va da în vileag minciunile.

După ce va jefui câtă plăcere va putea.

După ce îi va da câtă plăcere promisese.

Da, ambii vor vedea o frântură din paradis înainte ca el să o tragă în jos, în iad. Se va asigura că asta va fi o minciună pe care ea o va regreta toată viața. Seducătoarea asta nu putea nici să-i lingă tălpile Francescăi, cu atât mai puțin să ocupe golul lăsat de moartea acesteia.

Aranjându-și cravata, ieși pe balcon ca să își fumeze pipa și să savureze noaptea, așteptând ora stabilită.

Abia ce savura primul fum, că o imagine îl ridică în picioare. Apucă balustrada suficient de strâns cât să rămână cu hălci din ea între gheare.

Brendan Murphy o ajuta pe contesa de Mont Claire să se suie în trăsura lui. Fir-ar să fie! Ea nu intenționase nici o clipă să se întâlnească cu el.

Secretul ei era în siguranță. Deocamdată.

Capitolul 8

Două săptămâni mai târziu

Telefoanele erau cea mai proastă invenție cunoscută, decise Francesca în timp ce se plimba prin biroul ei din casa din Belgravia. Puteai avea o conversație frustrantă cu cineva și era imposibil să îi sugrumi prin telefon.

Nu că ar putea să îi cuprindă lordului Ramsay gâtul gros.

– Nu fi obtuz, Ramsay, se răsti ea. Ajută-mă să intru în gospodăria Serviciilor Secrete și o să fac eu restul.

– Îmi pare rău, milady, dar e prea riscant pentru amândoi.

Francesca nu trebuia să își imagineze degetele lui Ramsay strângându-se de iritare.

– Eu nici măcar nu ar trebui să știu de celule și de case conspirative. De asemenea, mă rogi să ți-l găesc pe fostul Lord Cancelar, pentru Dumnezeu! Nu crezi că e de neatins cât e reținut? Dacă voiai să îl interoghezi, trebuia să-ți dai seama cum să o faci înainte să fie arestat.

– Nici unul dintre noi nu știa de legăturile lui cu Sfatul Purpuriu pe atunci!

Ea plesni marginea biroului ei.

– Haide, omule. Lasă doar o ușă deschisă pentru mine. Mai bine chiar, spune-mi unde e și mă descurc eu singură. Măcar atât îmi datorezi.

– Îți datorez? Ție?

Tonul lui amenințător ar fi pus pe fugă o mulțime de bărbați, dar Francesca nu fugise niciodată în viața ei și nu avea de gând să o facă acum.

– Amintește-ți acum două săptămâni când ți l-am dat pe lordul Colfax? Asta a fost o acuzare care să îți promoveze cariera și nu poți să pretinzi altceva.

– L-am pus pe Colfax sub acuzare doar pentru fraudă pe baza dovezilor primite, argumentă Ramsay. Nu mi-ai dat nimic care să-l lege de Sfatul Purpuriu.

– Dar ce contează, dacă e în lanțuri? Curând o să fie toți în lanțuri, promise ea. Dar Murphy a dovedit că Lordul Cancelar a fost parte din Triadă, așa că trebuie să-l interoghez pe lordul Hubert sau altfel nu voi obține niciodată răspunsurile de care am... vreau să spun... avem nevoie.

Oftatul lui Ramsay era un sunet șuierat în receptor.

– De ce nu îmi spui ce vrei să îl întreb și obțin eu informația de care ai nevoie prin canalele corecte? Am un contact în interiorul Serviciilor Secrete. Un spion care m-a ajutat să îl prind.

– Nu. Trebuie să fiu eu.

Ea avea niște întrebări personale pentru acel ticălos. Întrebări care ar fi trebuit puse deja de douăzeci de ani.

– Lady Francesca, zise Ramsay cu voce joasă. Îți respect și îți admir dedicația pentru cauza ta...

– O, pe naiba! Să nu îndrăznești să îmi vorbești condescendent, arogant...

– Și chiar empatizez cu tot ce ai pierdut.

– N-ai nici cea mai vagă idee ce am pierdut!

Ce pierduse era răbdarea, pe care nu o avusese de la bun început.

– Tu ai statut, avere și respect. O ai pe Cecelia. Ai un copil minunat, pe Phoebe. Ai chestia cu care te-ai născut între picioare, care îți oferă un avans considerabil încă de la ieșirea din pântecul mamei, fir-ar să fie! Eu nu am decât asta!

– Femeia și fiica aproape că mi-au fost luate de către Sfat, dacă îți amintești, zise Ramsay încet, de parcă vorbele ei ar fi avut efect, dar nu cel intenționat. Și știi că ai mai multe decât doar misiunea asta a ta. Mai mult decât răzbunarea. Le ai pe Cecelia și pe Alexandra și... pe noi.

Pe noi? Se referea la el? La fratele său, Piers?

– Aproape că le-ai pierdut, Ramsay, zise ea adaptându-și tonul ca să se potrivească cu al lui. „Aproape” e cuvântul-cheie aici, le-ai salvat și te-ai răzbunat pe cei care au vrut să ți le ia.

De regulă, Francesca își înăbușea emoțiile, dar în timp ce i se revărsau în glas, ea îi permise cu durere lui Ramsay să le simtă.

- Eu nu îmi pot aduce familia înapoi, dar îi pot prinde pe cei care mi-au luat-o. La naiba, Ramsay! Nu îți cer să incalci legea, te rog doar să te uiți în altă parte câtă vreme o fac eu.

Un alt oftat.

- Lady Francesca. Lordul Cancelar nu e prost. Dacă nu este investigat după toate regulile, ar putea să se folosească de puțină influență pe care o mai are ca să obțină avantaje pentru el la proces.

- O, la naiba!

- Știi că asta înseamnă că nu va plăti pentru crimele sale. Nu așa cum ar trebui. Nu am să permit asta. Asta este ultimul meu cuvânt pe acest subiect.

Francesca își strânse degetele ca niște gheare. Un bărbat vorbise, și cuvântul lui era final. Dacă auzea asta încă o dată în viață, ar putea să înfigă aceste cuvinte finale direct în fundurile lor patriarhale. Nu, nu ajungea nicăieri așa. Cu implorări, logică și argumente. Trebuia să schimbe tactica. Trebuia să-l ia prin surprindere.

- Îți înțeleg îngrijorarea, Ramsay, dar el nu e la închisoare, am verificat asta. Așa că în mod sigur nu e ținut într-un loc unde să fie descoperită. Aș putea să-l amețesc cu tonicul meu și el ar fi sigur că toată acțiunea a fost doar un vis. Nimeni altcineva nu trebuie să știe.

- Francesca. Ramsay renunță la orice pretenție de politețe. Nu poți să te strecuri într-un loc ca Trenton Park. Este păzit din toate părțile, și balcoanele sunt înalte cât trei etaje. Îmi pare rău. Pur și simplu nu e posibil. Va trebui să găsești o altă cale.

- Foarte bine. Sper că o să dormi bine la noapte, scoțian afurisit! De data asta, oftatul lui fu unul de ușurare.

- Îi transmit salutările tale Ceceliei.

- Spânzură-te cu ele, bastard încăpățânat!

- Ne vedem la cină, atunci?

- Da, o să ajung la șase și jumătate, bombăni ea. Dar numai ca să te otrăvesc.

- Atunci mai devreme? Tonul lui Ramsay se încălzi. Phoebe te roagă să o ajuți la trasul cu arcul.

- Foarte bine. La ora cinci.

- Excelent. Abia aștept.

La fel și ea. Surprinzător de nerăbdătoare să o vadă pe fica lui Ramsay.

Ea nu fusese niciodată genul mămos, dar îi plăcea foarte mult fetița precoce.

Francesca puse receptorul în furcă și făcu un mic dans al victorie. Ramsay, oricât de viclean era, nu-și dăduse seama că tocmai îi dezvăluise exact ce voia ca să poată ajunge la Lordul Cancelar. Și o va face, chiar în seara următoare. În seara asta trebuia să se îmbrace pentru cina de la Cecelia. Alexandra avea să fie acolo cu ducele ei și ei menționaseră că aveau ceva important să le comunice.

Probabil că o misiune, fără îndoială, judecând după felul în care se purtau. Redmayne abia dacă putea fi în aceeași încăpere cu soția lui fără să-și țină mâinile pe ea; își putea închipui cum era când erau singuri.

Un copil era o veste bună, mai ales când venea vorba de Alexandra.

Atunci de ce se simțea așa de descurajată? Pentru că simțea că lumea se mișca înainte fără ea? Oricât îi spuneau prietenele ei că asta nu era posibil, că vor fi pentru totdeauna o familie de femei, ea își dădea seama că fusese naivă să creadă că o astfel de situație putea dura la infinit. Cecil și Alexander erau acum înrudite legal, pentru că Redmayne și Ramsay erau frați vitregi.

Nu mai aveau încă un frate pentru ea, nu că Francesca și-ar fi dorit unul. Ea nu și-l dorea în mod categoric.

Era bucuroasă pentru ei. Serios. Pentru că Hoățele ei Roșii erau fericite. Fericite și pline de speranță pentru viitor, cu copii și cu planuri pentru aventuri cu ei, unii cu alții.

Și, desigur, ce avea să fie ea după ce treaba asta cu Sfatul Purpuriu se va termina?

Știa că e sentimentală, dar își permitea un moment în care să-și plângă de milă.

Pentru o tânără femeie – în fine, aproape tânără – se simțea dintr-odată foarte bătrână. Fusese în așa de multe locuri, se bucurase de atâtea experiențe și suferise. Se antrenase cu maeștri din toate formele de artă, de la cea fizică, la cea mintală, viscerală și estetică. Urcase în vârful unor lucruri, călărise pe marginea altora. Traversase aproape toate granițele și forțase toate limitele

permise unei femei în aproape toate domeniile, mai puțin unul. Sexul. Pufnind, Francesca își mișcă șoldurile de lângă birou și dădu un bobârnac ciucurilor de la draperiile de culoarea bronzului de la fereastră. Poate că venise vremea să facă într-adevăr amor cu unul dintre bărbații pe care îi marca drept informatorii ei involuntari în loc să îi drogheze. Își mușcă buzele și făcu o pauză. Ca să poată ceda avansurilor unui bărbat, ea trebuia să constate dacă bărbatul merita să fie văzut în pielea goală. Ea trebuia să găsească mâini care să merite să o atingă. O gură care să merite sărutată.

Un corp care să merite să-i permită să o pătrundă.

Ei bine, asta era o problemă.

O, desigur că se amăgea.

De fiecare dată când mintea ei o lua pe calea asta, destinația sfârșea prin a fi invariabil lordul Drake. Sărutul lui aprinsese un foc în adâncul ei pe care reușise să-l stingă doar după mai multe zile, un foc care o transformase într-o băltoacă tremurătoare de dorință feminină. Din câte știa ea, el nu avea nici un rol pentru Sfatul Purpuriu. Și prin urmare nu avea nici o relevanță pentru ea. Doar că el îi promisese că o va duce în paradis. Francesca își mușcă buzele cu gândul la vocea lui care aluneca pe corpul ei asemenea catifelei și viciilor. Nu, nu, era mai bine să aleagă pe altcineva. Cineva mai puțin letal. Mai puțin bănuitor. Pentru că ceva îi spunea că bărbatul care locuia în spatele privirii lui Drake era prea periculos chiar și pentru ea. Iar asta nu era ceva ce era dispusă prea repede să admită.

În afară de asta, el susținuse că o cunoscuse pe Francesca. Iar ea nu avea nici o modalitate reală de a contrazice afirmația lui.

Ceea ce îl făcea periculos la un cu totul alt nivel.

Francesca atinse rana care se vindeca pe coapsă, cea pe care și-o provocase cu săptămâni în urmă și care avea să fie în câteva zile o cicatrice. Încă era furioasă pe sine însăși că uitase de existența ei. Fusese așa de atentă să preia fiecare parte din persoana Francescăi din copilărie.

Nu, trebuia să stea departe de Preston Bellamy, Lord Drake.

Drake era un alt nume pentru dragon, iar în orașul ăsta nu era loc decât pentru unul dintre ei.

Francesca ieși iute din biroul ei și, în holul tapetat cu damasc, chemă un valet. Aproape că se ciocni de femeia mai în vârstă care ieși de după colț.

– Serana!

O ajută pe femeie să se echilibreze. Aceasta era în continuare mai degrabă elegantă decât în vârstă, deși oasele pline de reumatism o împiedicau să se miște așa cum obișnuia.

– Îmi pare rău că nu te-am văzut.

– Ești cu mintea la planurile tale, copilă, zise Serana și o bătu pe obraz așa cum făcuse și când era mică.

Francesca își luă prietena de braț și o ajută să urce scara la parter. Deși Serana venise să locuiască în casa luxoasă a unei contese, ea încă prefera papucii din piele pe care tribul ei nomad îi confecționa. Calzi, ușori și absolut silențioși.

– Te duci la o petrecere în seara asta, draga mea? Vrei să îți pregătesc o porțiune pentru unul dintre ticăloșii tăi?

– Am nevoie de un valet care să instaleze în grădina din spate o instalație pentru săritura cu prăjina.

Ea strigă tare după majordomul ei prin holul de la intrare cu marmură și parchet. Unde era personalul ei astăzi?

– Săritură cu prăjina, zici? Serana nu era o femeie care să se lase surprinsă, dar sprâncenele ei se arcuiră dintr-odată. La ce ai nevoie de așa ceva?

– Ca să exersez, dragă Serana. Altfel, o să îmi găsesc sfârșitul ca o pată pe pavaj dacă nu îmi iese săritura.

– Și cât de mare ar fi căzătura asta pe care ai putea să o suferi?

Sprâncenele Seranei luă altă expresie, inversă, generată de îngrijorare.

– Doar trei etaje, zise Francesca, înseninându-se când îl văzu pe unul dintre vafeți. Dar cunosc zona aceea din oraș, și spațiul dintre acoperișuri nu ar trebui să fie prea mare. De asemenea, va trebui să împrumut o pereche de încălțări de-ale tale.

Chandler nu putea să respire. Plămâni îi erau plini de apă și membrele prinse în cătușe. Se zbătu. Țipă, dar din gură îi ieși doar un stol de molii. Care zbură în sus, sus. Sunetele lor erau așa de puternice în urechile lui ca bătăile aripilor unui liliac. Un sunet exploziv și percutant.

Un sunet final.

Ochii îl usturau de la lacrimi. Cu sare. Cu... ceva puternic și chimic.

El nu făcuse nimic, voia să țipe. Nu făcuse nimic greșit. Nu încă. Așa că de ce îl ardea pielea? De ce trebuiau să îi fie îndepărtate păcatele cu perii aspre care se simțeau ca și cum erau făcute din fier și gheață? De ce trebuia să moară când încă nu apucase să trăiască.

Apă și foc. Ambele ardeau, nu-i așa? Ardeau și smulgeau carnea de pe oase. Smulgeau viața de lângă iubire. Și tot ce iubea el de lângă el.

De data asta era vina lui. El declanșase focul și acum acesta gonea prin domeniul Mont Claire, devorând totul în calea sa. Dacă ar fi putut să-l stingă. Și să o salveze.

Să îi salveze.

Francesca. Pippa. Toată lumea.

Se străduise așa de tare. Dar nu putea să alerge mai repede decât focul pe care-l aprinsese. Îl va ajunge din urmă. Îl va arde. Va mistui tot orașul dacă nu îl oprea.

Flăcările îi linseră tălpile picioarelor, arzându-le, și...

Poc!

Trezindu-se brusc, Chandler sări din fotoliul unde adormise cu picioarele ridicate, aproape de șemineu. Avea un cuțit într-o mână și un pumn strâns, pregătit să lovească.

Pieptul lui se încorda, trăgând aer. Mâinile îi tremurau ușor înainte să reușească să le controleze.

Se uită în toate părțile, scrutând dormitorul spartan după intruși. Dacă găsea vreunul, ticălosul avea să sângereze.

Avu nevoie de mai puțin de o secundă ca să își dea seama că era singur.

Întotdeauna singur.

Își goli plămâni și își lăsă brațele în jos. Era doar un coșmar. Acel coșmar.

Chandler găsea mereu dificil să doarmă când avea un monstru sub acoperișul lui.

Un monstru mai mic decât el, dar tot un monstru.

Deși ocupa tot etajul de sub Lordul Cancelar, era de parcă răutatea bărbatului se strecura printre căpriorii de deasupra lui,

emanând direct în energia casei conspirative Lambeth în care era staționat.

Desigur, fusese rugat să supervizeze paza ticălosului în timp ce Serviciile Secrete se străduiau să deslușească actele de trădare ale Lordului Cancelar.

El era Diavolul din Dorset, cel mai bun la asta.

Chiar dacă nu știa adevărul despre el.

Nu știa ce rol fusese nevoit Chandler să joace în toate acestea de la bun început. Ce trecut și ce prejudicii avea împotriva Lordului Cancelar la toate nivelurile imaginabile. Chandler se duse la șemineu și se sprijini cu un braț de el, uitându-se la cărbuni și lăsându-i să îi zvânte sudoarea rece în care îl scăldase coșmarul de mai devreme.

O furie veche și familiară îl cuprinse ca un val, tăindu-i răsuflarea chiar și treaz și înecându-l, scaldându-l într-o ferveare rece, întunecată, pe care își petrecuse toată viața încercând să o uite.

Să se răzbune.

Trebuia să se gândească la altceva – la orice altceva. Până când putea cu adevărat să respire din nou. Până când furia se retrăgea și furtuna se calma. Până când redevenea el însuși. Avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția de la hăul întunecat care amenința să îl înghită în nopți ca aceasta.

O cascadă sclipitoare de păr roșu scânteia peste o pereche de ochi de culoarea stâncilor din Moher. Buze drăgălașe, roz, se arcuiau sub un nas care era un pic prea coroiat ca să fie drăgălaș.

Contesa falsă. Ea era orice altceva decât întunecată. Era opusul întunericului. Doamne, era... luminoasă. Plină de viață, strălucitoare. Radioasă. Așa de foarte vie.

Sau cel puțin așa începuse să-și dorească.

Trebuia doar să fie sigur. Trebuia să îi vadă mâna. Voia să îi dezvăluie minciuna, să omoare speranța care începuse să îi înflorească în piept.

Avea nevoie să o atingă din nou, indiferent de identitatea ei.

Pentru că ceva irevocabil îi spunea că ea nu era contesă așa cum nici el nu era un diavol, dar asta nu îl oprea să își dorească să facă amor cu ea.

Doamne, chiar era un diavol.

În pat cu diavolul

Ce cuvânt îi alăturaseră în încă neoficialele Servicii Secrete. El nu își dăduse niciodată seama de ce se lipise de el. Pentru că arăta ca ilustrațiile despre numitul diavol? Chipeș, oacheș. Pentru că nu avea conștiință, compasiune sau empatie pentru bărbații pe care primise sarcină să îi pedepsească?

Pentru că se bucura să îi condamne pe cei care o meritau. Să aducă bărbați malefici spre ultima lor răsplată...

Cineva trebuia să o facă.

Cineva trebuia să fie un balast pentru greutatea putreziciunii și răutății care creștea în imperiu, în sufletele oamenilor. Cineva trebuia să ispășească. Cine mai potrivit ca el? Când avea așa de mult de ispășit.

Poc!

Chandler simți cum i se ridică părul pe ceafă și cuțitul îi apărui la loc în palmă cât ai clipi. Crezuse că fusese doar ceva din visul lui, dar nu. Se auzea direct de deasupra lui.

Lordul Cancelar era în partea cealaltă a casei. Altcineva se afla la etaj. Luă un pistol din noptiera de lângă pat și deschise ușa, îndreptându-l spre capătul coridorului. Acesta era întunecat și gol, așa că el se întoarse și auzi un clic din capătul coridorului, din camerele doamnei Kochman, bucătăreasa și menajera.

– Do... Domnule Alquist? zise ea cu voce tremurătoare.

– Rămâneți în camerele dumneavoastră, doamnă Kochman, voi cerceta.

Urcă scările câte două, năpustindu-se în camera de la etajul trei aflată deasupra camerei lui. Nimic în afară de o celulă goală, așteptând un alt prizonier al statului sau, uneori un refugiat care trebuia ascuns până putea fi deportat. Asta era versiunea modernă a Turnului Londrei, o clădire în care oamenii dispăreau adesea, într-un fel sau altul.

Prevăzător, își croi drumul spre celula Lordului Cancelar.

O lumină sclipea de sub ușa Lordului Cancelar.

Chandler scoase cheia din buzunar și descuie cu o mână, ținând tot timpul pistolul ațintit spre coridor. Deschise ușa cu pistolul, se aruncă înăuntru cu toată puterea. Găsi încăperea goală și pe Lordul Cancelar întins pe jos. Chandler alergă spre el și verifică

dacă bărbatul corpolent e rănit. O tăietură la cap, nimic mai mult. Respira, de fapt, și se lupta să rămână conștient.

– Cine a făcut asta, gunoiule? întrebă Chandler. Cum au intrat aici?

– Ob... ob...

Criminalul arată spre obloanele de la fereastră înaintea ochii săi se dea peste cap. Acoperișul? Imposibil. Unul dintre motivele pentru care un bărbat de rangul Lordului Cancelar fusese ascuns aici era pentru că toată clădirea avea o zonă de exterior de unde să vadă soarele, dar să rămână ascuns.

Chandler deschise brusc obloanele și sări pe balcon, cercetând noaptea întunecată cu vârful pistolului său. În loc să vorbească, el ascultă noaptea. Aștepta să audă o respirație, un pas sau să se manifeste o prezență. La pasul următor, podeaua se mișcă sub piciorul lui. Sau, mai degrabă, o parte cilindrică a acesteia se mișcă. Chandler se aplecă și ridică un băț surprinzător de lung. Nu, nu un băț. O prăjină pentru sărituri. Fir-ar să fie!

Intră din nou vijelios în camera Lordului Cancelar uitându-se doar în treacăt la bărbatul inconștient de pe jos, înainte să sară peste un etaj întreg de trepte.

Cineva sărise – sărise cu prăjina – de pe depozitul gol de vizavi pe acoperiș și intenționase să folosească aceeași metodă ca să fugă. Ceea ce însemna... că oricine făcuse asta încă se afla în casă.

Un strigăt înăbușit se auzi din camera doamnei Kochman. Dacă îi făcuseră rău bieteii femeii, o să îi distrugă. Kochman trăia probabil încă de la Waterloo și avea vederea unei cârțițe la vârsta asta.

– Domnule Alquist? Vocea stinsă a femeii răsună dinspre pat când deschise ușa. A fost cineva aici, domnule Alquist. Mi-au dat un fel de licoare și nu prea mai pot... să stau...

– Doamnă Kochman!

Chandler alergă la patul ei.

– Sunteți bine? Ați fost otrăvită, ziceți?

– Pot să văd sunete în întuneric. Sunt asemenea culorilor. Vocea dumneavoastră e albastră, domnule Alquist. Ca apa, doar mai grea. E așa de frumos de privit, pariez că doamnele vă spun asta uneori. Când le luați în pat...

Sfinte Dumnezeule, era la fel de amețită ca un irlandez în ziua de Sf. Patrick. Îi verifică pulsul, respirația, pupilele. Nu părea să fie în vreun pericol iminent. Nu fusese otrăvită, doar drogată. Un ușor scârțâit al podelei îi indică lui Chandler exact încotro se dușeseră intrușii.

Dormitorul lui.

Slobozind înjurături mai mari decât Tamisa, Chandler plecă de lângă doamna Kochman. El le luase intrușilor prăjina și acum aceștia căutau o cale de ieșire.

Pe buze i se așternu un zâmbet încordat de anticipație.

Nu exista cale de ieșire... decât prin el.

În clipa în care se furișă înapoi pe coridor, corpul i se încordă într-un fel diferit când simți parfumul de citrice și miere.

Chandler scutură din cap. Acum nu era momentul și cu siguranță nici locul să și-o imagineze.

Păși în întuneric, mișcându-se încet și silențios, numărând pașii pe care îi memorase până la camera lui. Un pistol în întuneric era rareori un avantaj, asta doar dacă dușmanul său nu avea unul. Își lipi urechea de ușă și așteptă. Un ivăr fusese deschis.

Știa exact unde e infractorul. Aflase cumva despre scara ascunsă spre camera de observație de la etajul trei. Probabil de la biata amețita doamnă Kochman. Femeia era o legendă; ea rezistase torturii în zilele când fusese spion sau cel puțin așa se șoptea în Serviciile Secrete.

Dar ticălosul o făcuse să dezvăluie secrete. Iar pentru asta avea să plătească.

Chandler palmă arma și își doborî propria ușă. Lumina lunii îi oferii suficientă lumină ca să vadă două picioare zvelte atârând de scara care se trăgea în jos.

El se aruncă înainte, prinse o gleznă și trase.

În loc să aterizeze pe spate, agilul intrus apucă la timp marginea tavanului, își luă avânt cu picioarele și îi zbură lui Chandler pistolul din mână.

Arma zbură cât colo, dar Chandler reuși să prindă infractorul înainte să atingă pământul. Un ghiont rapid în stomac scoase aerul din plămâni dușmanului său și îi luă forța din membre. Își pierdu strânsoarea și Chandler îi prinse corpul. Căzură la pământ

și prinse brațele subțiri, dar puternice la spate într-o strânsoare din care nu mai putea scăpa.

– Cine naiba ești? vru el să știe.

Silueta subțire se luptă doar pentru aer și rămase tăcută.

Chandler scoase cuțitul și îl puse la jugulară, sub bărbia bărbatului.

– Fă o mișcare și îți deschid vena.

Nici o mișcare. Nici o vorbă nu fu rostită. Ce nu ar fi dat pentru niște cătușe. O funie, orice. Ca să își țină în continuare adversarul, trebuia să îndepărteze cuțitul de la gâtul lui sau mâna de unde ținea încheieturile foarte subțiri. Nu era de mirare că reușise să sară cu prăjina. Intrusul nu cântărea aproape nimic.

– Ai arme asupra ta? întrebă Chandler.

– Da. Aveam. Am. Crezi că ți-aș fi spus?

O voce distinct feminină.

Sfinte Dumnezeule! Chandler se trase înapoi, retrăgând cuțitul. O femeie sărise cu prăjina în casa conspirativă, îi drogase și pe Lordul Cancelar, și pe menajeră și aproape că îl dezarmase. Nimeni nu avea să creadă asta.

Iar dacă era să fie sincer, nu era deosebit de dornic să se aplece povestea.

În timp ce-i ținea mâinile în strânsoarea lui, palmă cuțitul și se ridică în genunchi ca să tragă cordonul de la draperiile patului ca să îi lege încheieturile.

Ea avea de dat niște explicații...

Picioarul ei se răsuci într-un unghi imposibil de acrobatic și îl lovi, dezechilibrându-l din poziția în care stătea ghemuit.

Chandler ar fi putut să își mențină strânsoarea pe încheieturi și sfoară, dar doar dacă își sacrifică echilibrul.

El alese să-și păstreze echilibrul, pentru că ea era femeie și va fi ușor să o placheze din nou.

Nimeni altcineva în viață nu îl făcuse vreodată să plătească o greșală de moment. Ea își scoase picioarele de sub el încă înainte să apuce să-și regăsească echilibrul. Ateriză în fund într-o grămadă prea puțin elegantă. Ea rămase cu el tot timpul, controlându-i căderea, sărind deasupra lui pentru ca greutatea ei, așa nesemnificativă cum era, să se concentreze pe piept, picioarele ei prinzându-i

brațele și genunchii ei și amenințând să îi scoată răsufierea și viața din gât. Gâtul la care acum ea ținea propriul cuțit.

– Nu vreau să te rănesc, nu pentru că îți faci treaba. Deși încă avea respirația sacadată, cuvintele ei erau măsurate și calme. Nimeni nu trebuie să știe că am fost aici. Nimeni nu trebuie să știe că te-am dovedit.

Triumful îngâmfat din glasul ei nu era necesar ca să o identifice. Nici reacția bruscă și completă a corpului lui la ea.

Francesca Cavendish. Sau, mai degrabă, femeia care pretindea că e Francesca. Doamne, el ar fi putut să o omoare în întuneric. Răsufierea lui era tăiată din alt motiv, unul pentru care voia ca ea să-l omoare. El îi făcuse rău. O lovise cu putere în stomac. Ea încă mai respira greu.

– Îmi cer scuze că te-am rănit, zise el din reflex.

Ea pufni și apăsă cu genunchii. Părul ei era ascuns sub o șapcă de marinar, tricotată să se tragă peste urechi.

– Tu să mă rănești pe mine? pufni ea în răs. Te rog, nu eu sunt cea prinsă.

– N-aș zice că sunt prins sub coapsele tale, milady, pur și simplu savurez situația actuală.

Accentul lui englez îl proteja să fie recunoscut ca Lord Drake. Cel puțin cât luminile încă erau stinse. În replică, ea înteți strânsoarea, forțându-l să încerce să tragă aer în piept, cu o tuse ușoară. Instinctiv, mâinile lui se ridicară spre partea de sus a coapselor ei, degetele înfigându-i-se în ele, dar ar fi fost nevoie de o rangă să le desfacă, iar el nu voia să îi facă rău. Doamne, cât de puternică era.

– O să fi băiat cuminte și o să mă lași să plec? întrebă ea răgușit, nederanjată de răutatea lui. Sau va trebui să vărs sânge pe podelele tale.

Sângele lui goni din toate membrele spre mădular cu o viteză amețitoare și enervantă. Cu siguranță, de asta se simțea amețit. Nu pentru că genunchiul ei apăsă pe carotidă.

El își luă, se pare, prea mult timp ca să răspundă în timp ce se gândea de ce amenințarea ei cu moartea îi stârnise o erecție așa de dureroasă.

– M-ai auzit? Cuțitul îi atinse gâtul și el se trezi instantaneu. Pentru că a trecut ceva vreme de când am îngropat pe cineva, dar sunt sigură că n-am uitat cum se face.

Chandler se strădui foarte tare să nu cerceteze materialul straniu care îi acoperea coapsele. Ea nu purta fustă, ci niște pantaloni cum nu mai văzuse... Adică, simțise. Se lipeau de picioarele ei ca o a doua piele, dar se întindeau și se mișcau când o făcea și ea. Bumbac cumva? Doamne, și-ar da ochii din cap să aște. Sau poate brațul stâng, pentru că ar avea nevoie de ambii ochi ca să o vadă. Femeia asta era magnifică. Cine naiba era? Un spion? Lucra oare pentru Sfat? Doamne, spera că nu. Ura să vadă femeia pe care o admira așa de mult spânzurată pentru înaltă trădare.

- Ai ratat, să știi, zise el pe un ton calm.

- Fie că intenționezi să-l omori pe Lordul Cancelar sau să îl salvezi, ai ratat în ambele cazuri.

Pufnetul ei fu ca o respirație scurtă pe care o resimți în tot corpul. Încordându-l.

- Bărbații au imaginații așa de vagi uneori.

Chandler simțea fiecare strânsoare a posteriorul ei pe piept, fiecare tremurat și fiecare încordare a coapselor pe care ea le făcea ca să-și mențină echilibrul, puterea și controlul.

- O, pot să îmi imaginez destule.

Chiar în clipa aceea, gândurile lui analizau tot soiul de scenarii care nu aveau nimic de a face cu Lordul Cancelar.

- Acum nu e momentul să fii dezgustător sau lipsit de respect, se răsti ea. Sau ar trebui să îți amintesc că eu sunt cea cu cuțitul la gâtul tău?

Chandler știa că probabil putea să o dezarmeze înainte ca ea să-l poată răni mortal. Probabil. Dar ea îl surprinsese de mai multe ori în seara asta cu agilitatea ei fizică, așa că era bine să fie prevăzător. Pentru orice eventualitate. În afară de asta, el era prea excitat ca să fie foarte agil și savura un pic prea mult poziția lui sub ea.

- Te asigur, milady, că nu am decât respect pentru tine. A trecut ceva vreme de când a reușit cineva să mă dezarmeze, ca să nu mai vorbesc de o fărâmiță de femeie.

- O fărâmiță, pufni ea. M-am săturat de tine. Pot să te anunț că sunt suficient de grea cât să rezolv tot soiul de ticăloși... Scuze, domnule, râdeți cumva?

Tonul scandalizat al glasului ei nu îl ajută să se controleze în timp ce era cuprins de amuzament.

- Scuze, exclamă el. Doar că n-am auzit niciodată de o femeie care să se laude cu cât de grea e.

- Ei bine, murmură ea. Acum chiar va trebui să teucid de plăcere.

Nu, n-avea să o facă. El era antrenat să recunoască un ucigaș, iar crima era specialitatea lui. Femeia asta nu era un ucigaș cu sânge-rece.

- Spune-mi ce misiune ai avut aici și atunci o să te las să pleci, se oferi el.

- O să-ți spun asta: am obținut ce am vrut și tu îmi vei da drumul chiar și așa, zise ea. Nu ai pe ce picior să stai.

Nu, dar avea o erecție suficient de tare cât să-i susțină toată greutatea.

- O să-ți dau drumul dacă mă săruți, șopti el.

Apoi, dintr-odată ea dispăru, la fel și cheia ușii din față pe care ea i-o scosese din buzunar fără ca măcar să bage de seamă. Chandler rămase acolo întins, năucit. Nu din cauza loviturii ei, care îl ustura, ci din pricina unui amalgam de durere și plăcere. O confuzie de uluire și animozitate.

Doamne, era magnifică! Își dorea să se poată gândi la alt cuvânt. Dar asta era. Ea era o mincinoasă, o creatură, o infractoare magnifică și - el era sigur - o amantă magnifică.

Iar el nu putea decât să-și imagineze cum se reflecta asta în dormitor. Sau oriunde altundeva ar putea-o avea. O lăsase să plece pentru că, dacă se ducea după ea, nevoia de a o trage la loc deasupra lui avea să se dovedească copleșitoare. Ea căuta informații de la Lordul Cancelar; nu trebuia decât să îl întrebe pe bărbat ce voise ea să afle de la el. Iar apoi Chandler nu doar că va avea un picior pe care să se sprijine, ci și un picior deasupra ei.

Capitolul 9

O săptămână mai târziu, Francesca se găsea în brațele unui diavol. Lordul Luther Kenway, conte de Devlin, valsă cu ea foarte priceput în sala de bal a marchizei de Davenport, privind-o de parcă era singura femeie din lume.

Francesca, în schimb, abia dacă se putea forța să se uite în ochii lui, din mai multe motive. Principalul fiind că ea se tot uita prin încăpere în căutarea acelu scotțian interesant și enervant. Dar, din păcate, nu îl vedea pe lordul Drake nicăieri. Poate că el nu se învârtea în cercuri chiar așa de ilustre.

– Căutați pe cineva, contesă? o întrebă partenerul ei de dans foarte atent.

Francesca se certă în gând că ar trebui să fie atentă la sarcina pe care o avea și flutură din gene, cuceritor, speră ea.

– Mă iertați, milord, dar sunt un pic năucită de atenția pe care mi-o acordați și fac tot ce pot ca să îmi păstrez calmul.

– Nu cred asta nici o clipă, zise Kenway și o bătu pe coaste într-un gest părintesc și apoi o trase mai aproape, într-un gest mult mai puțin părintesc.

Contele de Devlin era chipeș, dar într-un fel subtil amenințător care lăsa o femeie cu respirația tăiată. Chiar și debutantele la primul lor sezon își aruncau privirea în direcția lui, deși el trăise probabil cel puțin jumătate de secol. Ca să își distragă atenția de la gândurile agitate, Francesca înșiră în minte ce știa despre el. Se căsătorise de tânăr cu fata frumoasă a unui baron de țară, avu-se trei copii, un fiu și apoi gemeni, o fată și un băiat. Cu ceva ani în urmă, soția se pare că înnebunise și își înecase cei trei copii. Tragedia încă mai marca fiecare interacțiune a sa în societate, chiar și după tot acest timp. „Ce păcat!” se spunea în spatele evantaielor. „S-a căsătorit cu o nebună și a pierdut totul. Probabil că de asta nu s-a mai ostenit să se căsătorească.” În ciuda tuturor, era obscen de

bogat, de puternic și probabil cel mai ticălos bărbat în viață. Cel puțin conform celor aflate de la Lordul Cancelar. În timpul interogatoriului de la casa conspirativă, el dezvăluise că Kenway era capul Triadei.

Totul avea mult mai mult sens acum. Numele Kenway se revărsase în jurul Hoștelor Roșii de multă vreme, dar întotdeauna la periferie. Fiind al patrulea la rând la succesiunea titlului Mont Claire, el fusese destul de jos pe lista ei de suspecti, dar din pricina trecutului său tragic, a reputației de filantrop și altor dovezi convingătoare care o duceau în altă direcție, Francesca permisesese suspiciunilor ei să se abată de la el. În tot acest timp. Ea fusese așa de aproape. Cu luni în urmă, fusese găsită o fată moartă la el în grădină, dar el se supusese tuturor formelor de investigații și vinovatul fusese găsit direct în gospodăria Ceceliei Teague.

Corpul fusese plasat acolo de ciudă pentru bărbatul care trăgea sforile multor marionete. De ce nu reușise să pună informațiile cap la cap până acum? Lordul Cancelar trebuia să fie alt unghi al Triadei și din pricina unei morți recente din cauze naturale, conclavul era în căutarea unui alt treilea. Aveau mai mulți candidați, mulți dintre ei surprinzători și câțiva care nu o surprindeau defel. Când îl întrebase pe Lordul Cancelar dacă tatăl Francescăi, fostul conte de Mont Claire, fusese și el o parte puternică din Sfatul Purpuriu, el o șocase izbucnind în râs.

Familia Cavendish nu a fost omorâtă pentru că era parte din Sfat, vorbise el împleticit spre ea. Au fost omorâți pentru că nu puteau păstra secretele. Fiecare persoană din casa aia devenise un risc, așa că a trebuit acționat.

Restul interogatoriului fusese întrerupt de acel priceput... și pervers agent al Coroanei. Afurisit să fie oricine era el.

Ce nu știa nu conta. Nu în seara asta. Francesca avea un nume. Luther Kenway. Ea era în brațele lui. Valsul avea să se termine curând și ea nu făcuse nimic ca să se apropie de el.

„Vorbește, Francesca, vorbește!“ se admonestă ea. „Spune ceva inteligent sau ironic sau flirtează măcar.“ Dar ea nu putea decât să se uite la el pe sub gene, pentru că să fie în brațele lui îi îngheța sufletul destul cât să-i paralizeze mușchii. Pe el așteptase să-l întâlnească timp de aproape douăzeci de ani. Bărbatul care era, cel

mai probabil, răspunzător de moartea familiei ei. Care scăpase atât timp nepedepsit. Așa să fie oare?

Ea își adună curajul ca să îl cerceteze. Își pierduse cei trei copii într-o manieră așa de îngrozitoare. Poate că tragedia asta îl transformase într-un monstru. Sau poate că, fiind un monstru, o determinase pe soția lui să facă un lucru așa de șocant și teribil. Cine putea spune? Nu conta acum. El era dușmanul ei. Dar ce fel de dușman era? Un idealist? Un pervers? Un tiran? Conducea o organizație care devenise coruptă sau el își corupsese subordonații?

– Știu la ce te gândești, murmură el cu un fel de condescendență tandră.

– Nu prea cred că e posibil.

– Că ar trebui să ne căsătorim.

Francesca s-ar fi poticnit dacă el nu ar fi salvat-o cu o rotație îndrăzneată. El era cât se poate de îndemânatic și asta fără aparent efort. Oare tocmai îi propusese căsătoria pe același ton pe care ai sugera o partidă de whist?

– Poftim?

În jurul gurii și ochilor săi apărură riduri.

– În mod logic, are foarte mult sens pentru amândoi.

Pentru o femeie obișnuită să fie cu doi pași în fața adversarilor ei, Francesca găsi foarte deconcertant faptul că fusese ajunsă din urmă.

– Dar... abia v-am cunoscut.

– Cu siguranță. Dar ne înțelegem, nu-i așa?

– Asta nu e nici pe departe un motiv să ne căsătorim.

Buza lui se curbă într-un gest straniu de familiar.

– Eu sunt următorul la rând pentru titlul Mont Claire după tine și, având în vedere că nici unul dintre noi nu are urmași, cred că ar fi bine pentru noi să producem unul.

Francesca înghiți în sec. Să spună că perspectiva îi repugna ar fi ca și cum ar spune că oceanul era mare sau iadul fierbinte.

– Credeam că ești al patrulea la rând. Sau al treilea? întrebă ea.

– După două decese foarte nefericite, draga mea, se pare că sunt moștenitorul tău.

Ea se albi la față când își dădu seama că el nici măcar nu se străduia să pară deranjat de acele morți, de parcă pentru el ar fi fost

doar un avantaj. Acele morți – trebuie să fi fost foarte recente, altfel ar fi auzit de ele. Dacă nu îi accepta propunerea, următoarea moarte prematură era cumva a ei?

– Nu mă vreți pe mine de soție, milord. Francesca însuflă tonului ei o nuanță modestă, amintindu-și ce spusese Drake despre acest cuvânt. Sunt doar o fată bătrână obosită.

El își ascunse buzele în spatele urechii ei pentru ca nimeni să nu îi poată auzi.

– Găsesc că ești o femeie teribil de dezirabilă, cu un apetit despre care se spune că rivalizează cu al meu, îi șopti el înainte să se retragă și să afișeze un zâmbet încântat și artificial. Și îmi place să cred că am și eu farmecele mele.

– Într-adevăr.

El avea tot șarmul din lume și îi făcea greață în toate felurile posibile.

– Văd că te-am luat prin surprindere, spuse el aproape cu tandrețe.

Surprindere? Era o afirmație care nu descria nici pe departe sentimentele ei. Dintr-odată, Francesca simți că nu poate să respire. Corsetul se strânse în jurul ei și se tot strânse până când avu impresia că o să i se frângă coastele și îi vor perfora plămânii. Sau poate că deja se întâmplase. Candelabrele amețitoare de deasupra se estompară și generară aureole stranii pe tavan, cu cozi care se întindeau în spate.

Se îngrijoră brusc că își pierduse auzul, dar când el îi dădu drumul și făcu o plecăciune în fața ei, își dădu seama că muzica se oprise.

– Gândește-te la asta, murmură el când o conduse de pe ringul de dans. O să iau legătura cu tine curând.

Aer. Avea nevoie de aer. Dintr-odată, Alexandra era lângă ea, apucând-o de braț și conducând-o înapoi în cercul lor cu aparentă ușurință.

– Arăți cam palidă, Frank, ești bine?

Încă incapabilă să vorbească, Francesca scutură din cap.

– Uite, zise Alexandra și luă un pahar de la soțul ei când se apropiară. Bea niște apă.

– N-are nevoie de apă, are nevoie de asta.

Cecelia îi împinse un pahar de scotch în mână și Francesca îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Cecelia și îi atinse cotul. Alexandra putea vedea că ea voia să îi arate mai multă afecțiune și grijă, așa cum era felul ei, dar înțelegea ce implicații ar avea dacă ar face asta.

Ar stârni bănuielile lui Kenway și ar da naștere de speculații în înalta societate.

- Ce s-a întâmplat? Francesca își ținu spatele ferm întors în timp ce se lupta să se stăpânească. M-am înecat, asta s-a întâmplat. M-am blocat ca o lașă, nu am reușit să smulg nici o informație de la el, iar apoi m-a cerut de soție.

- Ce a făcut?

Alexandra puse o mână agitată pe buclele ei castanii, de parcă anunțul amenința să îi ia mințile.

- El e următorul la rând pentru titlul Mont Claire și a dat de înțeles că un copil comun ar fi moștenitorul perfect.

Doamne, mai avea nevoie de ceva de băut.

- Dar abia v-ați cunoscut!

Cecelia se întinse după brațul puternic al lui Ramsay, iar acesta se apropie într-un gest protector.

- Exact asta i-am spus și eu.

- Ce bastard ticălos!

Tenul oacheș al ducelui de Redmayne era accentuat și mai mult de barba neagră, care-i conferea un aspect exotic. Contrasta cu pielea albă ca laptele a Alexandrei, care era mai palidă zilele astea, din pricina sarcinii.

Francesca avusese dreptate cu privire la copil, deși Alexandra și Piers voiau să mai aștepte câteva săptămâni înainte să facă anunțul oficial. Ea voia să se bucure pentru ei, dar acum știa în ce lume se va naște copilul lor. Și cine era personajul malefic. Redmayne, niciodată prea subtil, se încruntă și dădu să înainteze pe parchet.

- O să discut cu Devlin și dacă nu acceptă, îi smulg limba.

- Nu acum, dragule, zise Alexandra și îl trase înapoi pe soțul ei. Crezi că știe ce ai tu de gând?

- Cred că a eliminat pe toată lumea din calea lui și ar fi făcut planuri să-mi ia și mie viața dacă m-ar fi văzut ca un impediment.

Francesca simți o prezență care o privea, o simți pe piele, ca și cum ar fi tras cineva ușor de gâtul ei ca să se întoarcă și să descopere

ce pericol pâdea în spatele ei. Dar ea știa. Ea îl lăsase pe ringul de dans cu doar câteva secunde în urmă. Ramsay, întotdeauna cel mai calm dintre frați, își atinse bărbia, luând o poziție gânditoare.

– Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui este de ce vrea el titlul Mont Claire? El valorează mai mult decât tine în calitate de conte de Devlin. Și nu a făcut nimic ca să pună mâna pe domeniul ruinat Mont Claire, pe averea ta sau pe tine până acum.

– Da, fu Cecelia de acord. De ce acum?

Francesca slobozi un oftat prelung și își închise ochii în fața privirilor îngrijorate și gânditoare ale prietenilor ei cei mai apropiați. Erau așa de grozavi. De mare ajutor și neprețuiți pentru ea. Nu ar fi trebuit să îi implice în asta. Treaba asta devenea prea periculoasă și prea intensă.

– O, domnule Chandler! salută Cecelia cu căldură privind peste umărul Francescăi. Abia dacă v-am recunoscut în...

– Mă scuzați, Miss Teague, cred că mă confundați cu altcineva.

Francesca încremeni când Cecelia rosti numele de Chandler și apoi se topi la auzul familiarului accent scoțian.

– Eu sunt Preston Bellamy, Lord Drake. Eu și Ramsay am boxat o dată în Scoția și am ieșit la egalitate. Cred că îmi datorează o revanșă.

– Așa e. Așa e.

Ramsay se încruntă, în timp ce grupul lor făcea tot ce putea ca să alunge tensiunea conversației anterioare de dragul băgărețului.

– Mă bucur să te văd din nou, Drake. Permite-mi să ți le prezint pe Excelențele Lor, ducele și ducesa de Redmayne, și îți amintești de logodnica mea, domnișoara Cecelia Teague.

Francesca își miji ochii. Din câte știa ea, Ramsay era neînfrânt în ringul de box.

– Nu îmi amintesc ca tu și Ramsay să fi fost de curând în Scoția, zise ea către Cecelia.

– O, trebuie să fi fost mai demult.

Cecelia era bună la multe lucruri, dar nu știuse niciodată să mintă.

Se întoarse spre oaspetele lor înainte ca Francesca să mai pună încă o întrebare.

– Ați cunoscut-o pe prietena mea dragă, contesa de Mont Claire? Francesca, acesta este... Lord Drake, se pare.

Buzele Francescăi se încălziră la amintirea sărutului și și le strânse înainte să se întoarcă să-l înfrunte.

– Ne-am cunoscut.

Ea îi întinse o mână înmănușată, moale.

– Doar o dată.

Mâna lui fermă o apucă pe a ei cu o forță pe care abia dacă reușea să și-o stăpânească. Francesca se uită în sus în ochii lui căprui care erau plini de înțeleșuri, deși tonul lui era relaxat.

– Am sperat să te întâlnesc mai repede din nou, ba chiar am făcut planuri în sensul ăsta.

– Îmi pare rău că ți-am spulberat speranțele, milord Drake, dar am avut un angajament anterior și deja te-am lăsat să îmi distragi atenția prea mult de la el.

Francesca zâmbi forțat. Pe cât de ușurată era pentru că îi distrăsese atenția de la necazul ei, pe atât de iritată se simțea de prezența lui. Zâmbetul lui de răspuns fu plin de aroganță masculină.

– E bine de știut că îți distrag atenția.

Francesca își dădu ochii peste cap și surprinse privirile întrebătoare ale prietenelor ei.

– Mi-ar plăcea să vă iau Lady Francesca, zise el și privirea îi călători pe toată lungimea rochiei ei purpurii, lăsând în urmă dăre înflăcărare.

– Poftim?

Mai degrabă, ea i-ar da o șansă să implore iertare.

– Să ne plimbăm prin grădină, desigur, adăugă el adresându-se grupului ei. Bineînțeles dacă vă puteți lipsi de ea un sfert de oră.

Ramsay se foi cât se poate de inconfortabil.

– Nu s-ar cădea...

– Dar bănuiesc că e decizia ei, nu-i așa? interveni Redmayne, întrerupându-și fratele și ridică apoi privirea spre Francesca.

Ea era adesea foarte bucuroasă că renunțase la logodna cu ducele în favoarea Alexandrei, dar existau momente ca acestea când își dădea seama că ei ar fi găsit o apropiere dacă situația o cerea.

– Milady.

Felul în care Drake îi murmură cuvintele o cutremură, încălzind răceala lăsată în urmă de Kenway în sângele ei.

– Mă însoțiți? Aș dori să... discut ceva cu dumneavoastră.

Ea ezită. Doamne, nu mai rezista să mai primească o altă propunere în seara asta. Sau, Doamne ferește, o cerere în căsătorie. Ochii ei fugiră spre Kenway și îl descoperi privindu-i cu foarte mare interes. Se uită sfidătoare la el, transmițând o minciună. „Nu mi-e frică de tine.” Ca să își dovedească punctul de vedere, îl luă pe Drake de braț și se îndreptă cu el spre grădină. Francesca presupuse că tensiunea din strânsoarea lui însemna surpriză, până când el alungă bănuiala asta, înghesuind-o în primul cotlon întunecat pe care îl găsi și îi zdrobi buzele cu ale lui. Orice gând de rezistență se evaporă în timp ce ea ceda gurii care îi băntuia gândurile de ultima dată de când el îi furase o sărutare. Inima lui Chandler bătea cu așa o forță, că se întrebă dacă nu cumva va face o criză. Auzi cumva de la distanță sunetul de uimire scos de ea în timp ce îi trăgea corpul încordat de șoc spre al lui. Îi desfăcu buzele cu gura și se aruncă înăuntru, să simtă mătasea ei catifelată. Să guste ce își dorea deja de săptămâni. O sărută cu mare temeinicie, lingând în gura ei cu mișcări sigure, savurând lupta cu limba ei și reacția instantanee a întregului ei corp. Ea se trezi la viață în brațele lui, răspunzând sărutării cu plăcere, fără teamă și plină de dorință infometată, cercetătoare. Putea să îndrăznească să creadă că ea îl dorea la rândul ei? Măinile ei își croiau drum pe sub haină, explorând marginile coastelor lui înainte să ajungă la mușchii spatelui. El nu o adusese aici ca să o sărute. Asta doar... se întâmplase. Când o văzuse mai devreme în brațele diavolului... fu cuprins de o nevoie primară. Nevoia de a o revendica pentru el. El se întinse spre încheieturile ei și i le scoase încet din jacheta lui, aducându-le în față între corpurile lor înainte să își desprindă gura de a ei de parcă s-ar fi luptat cu un adeziv puternic. Înainte să meargă mai departe pe drumul ăsta, el trebuia să știe un lucru.

– Spune-mi că nu l-ai luat niciodată pe lordul Kenway în patul tău.

El intenționase să folosească un ton poruncitor, dar îi ieși mai degrabă implorator. Ochii ei se transformară din lichizi în duritate de diamant într-o secundă, mijiți și plin de suspiciune.

– Nu văd de ce ar fi asta treaba ta.

Oare putea măcar preț de o respirație să nu fie așa de încăpățânată? Se îndreptă de spate, intenționând să o intimideze ca să răspundă, dacă era nevoie.

– Spune-mi.

– Nu îți datorez un asemenea răspuns.

– Francesca, mârâi el.

Ea își eliberă mâinile din strânsoarea lui, se piti sub el și ieși din colț înapoi pe verandă.

– De ce contează pentru tine așa de mult pe cine am avut ca amant? Sunt sigură că ai auzit că am avut mulți, așa cum ai avut și tu amante.

Conta. Conta al naibii de mult.

– Nu. Pe. El.

– N-am presupus niciodată că tu te-ai culcat cu lordul Kenway, zise ea obraznic.

– La naiba, femeie, acum nu e vremea de glume. Era așa de afectat, că aproape își uită accentul. E sau nu e amantul tău? Spune-mi sau...

– Sau ce o să faci?

Ea stătea sub cerul nopții, lumina lunii sclipind pe mătasea purpurie a rochiei ei, iar asta nu estompa deloc culoarea părului ei. Putea la fel de bine să fie o zeiță antică, solicitând un sacrificiu de sânge.

Unul pe care ar fi fost foarte dornic să-l dea, dacă ea era cine susținea că e.

Ea își linse buzele cu ochii fixați pe gura lui când repetă întrebarea:

– Sau ce o să faci, Lord Drake?

– O să plec.

Ar fi fost o amenințare ridicolă dacă el nu ar fi văzut pasiunea din ochii ei.

– Ușa e chiar acolo.

Ea îl provocă să se țină de cuvânt.

La naiba!

În loc să își ducă la bun sfârșit amenințarea, el se duse spre ea și o apucă de braț.

– Promite-mi că nu te vei culca cu el.

Nu cu bărbatul care era răspunzător pentru masacrul Mont Claire.

– Nu o să fac o astfel de promisiune, ba mai mult, sunt încă nedumerită de faptul că pretinzi că ți-ar păsa. Suntem aproape străini, noi doi, indiferent de intimitățile pe care le-am împărțit.

Chandler se uită la ea, transfigurat. Cu nasul subțire fremătând și cu privirea scăpărând de emoție, energia lui trosnea în jurul lor

de parcă ar fi putut să o apuce din eter și să o folosească împotriva lui. Ea nu avea să fie sedusă. Nu se va lăsa intimidată. Și avea un pumn foarte puternic pentru o femeie așa de subțirică.

Pentru oricine, de fapt. Deci cum să răzbească până la ea? Chandler schimbă tactica, încercând ceva ce nu mai făcuse până atunci. Adevărul.

- Francesca... Nu mă cunoști, dar eu sunt un monstru. Sunt un bărbat cu contacte dubioase, protecție legală fără limite și putere în aproape toate colțurile acestui oraș, de la cea mai jalnică mahala până în sala tronului, înțelegi?

Ochii ei sclipiră și aprobă din cap, dar rămase tăcută, de parcă ar fi știut că el nu terminase încă.

Puterea, își aminti el, era ceva de care ea se simțea atrasă. Sedusă chiar.

- Sunt periculos, femeie, nu îți dai seama de asta? Sunt un bărbat bogat, a cărui valoare nu sunt doar banii, ci și secretele și sângele. Înțelegi ce îți spun?

- Încetează să mă mai întrebi asta, nu sunt o idioată. Vru să își tragă brațul din strânsoarea lui, dar de data asta el nu o lăsă. Încerci să mă sperii?

- Da, fir-ar să fie! El o scutură puțin. Pentru că ar trebui să-ți fie frică.

- De tine?

- Dacă de asta e nevoie.

El îi dădu drumul și vru să își treacă mâna prin păr, dar își aminti că era o perucă și lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

- Dacă un bărbat ca mine îți spune să stai departe de Luther Kenway, ar trebui să-l asculți.

- A. Să ascult?

Ea își împinse bărbia înainte și se încruntă. Mâinile ei mici înmănușate se strânseră în pumni.

- Să ascult? repetă ea.

- E un infractor, Francesca. Dacă eu sunt un monstru, el e un coșmar. Unul pe care nu ți l-ai putea imagina niciodată. Te-ar rupe în bucăți doar ca să vadă ce ai înăuntru.

În loc să pară înfricoșată, ea arăta... intrigată.

- De unde știi asta?

- Va trece prin tine ca o furtună, lăsând în urma lui doar distrugere, insistă el, ignorând întrebarea lui. Femeile nu sunt oameni pentru el, nu sunt nici măcar târfe. Sunt doar... insecte. Fluturi, poate, care să fie străpunși și expuși într-un insectar.

Fără să se poată abține să nu o atingă, el o apucă de ambii umeri, de data asta cu blândețe.

- Te rog. Te rog, chiar dacă nu mai urmezi vreodată porunca unui bărbat. Pe asta ascult-o. Să nu rămâi niciodată singură cu lordul Kenway. Nici măcar pentru un minut. Nu voi permite...

- Nu vei permite? Mușchii de pe brațul ei se încordară în timp ce se pregătea să reziste. Cine ești să îți permiți să îmi spui ce să fac?

El își lipi fruntea de a ei, un gest incredibil de intim pentru un străin. Dacă era, într-adevăr, străin. Și, cu toate astea, în ciuda afirmației ei și a adevărului acestuia, el nu voia ca această femeie să cadă pradă lui Kenway așa cum o făcuseră multe altele.

- Francesca...

- Nu. Ea se eliberă din nou. Răspunde-mi la întrebări, Lord Drake! Ce nu îmi spui? De ce îți pasă?

- Pentru că vreau... el își lăsă mâinile în jos, nesigur cât de mult adevăr mai putea încă să-i spună.

- Vrei să mă regulezi, da, asta ai spus cât se poate de clar.

- Vreau să te protejez, bubui el după ce reuși iute să se redrezeze la auzul cuvântului ciudat care îi ieșise ei pe gură. Cred că flirtezi cu un pericol pe care nu-l înțelegi.

- Atunci spune-mi cât se poate de clar, ca să înțeleg. Făcu un gest spre el ca să continue și își încrucișă brațele pe piept. Spune-mi ce trebuie să știu.

- Tot ce pot să îți spun este că știu destule ca să te avertizez să stai departe de ceea ce încerci să faci.

Chandler nu fusese niciodată mai frustrat de sarcina lui, atât de inconfortabil cu minciunile pe care meseria lui le cerea.

- Încerc să sărbătoresc alături de prietenii mei viitorul anunț al unei sarcini. Încerc să profit la maximum că sunt o contesă bogată, necăsătorită, într-o lume care m-ar închide în orice închisoare posibilă. Păși spre el, privirea ei îmblânzindu-se și devenind lichidă. Iar dacă ai înceta măcar pentru două afurisite de secunde să îmi spui ce să fac, aș încerca să seduc un scoțian destul de bănuitor.

El ingheță.

- Ai... Poftim?

- Ești periculos, așa susții. Așa de puternic? Ea îl sfredeli cu o privire disprețuitoare. Dovedește-o, Lord Drake. Arată-mi exact ce poți să faci.

Capitolul 10

Francesca nu citi nimic altceva decât secrete în ochii furtunoși ai lui Drake. Secrete pe care instinctele ei țipau să le descopere. Din fericire pentru ea, să descopere secretele bărbaților care susțineau că erau puternici era o formulă pe care o perfecționase în ultimii ani. Bărbatul acesta însă era diferit. Puterea lui era mai mult decât o afirmație, era evidentă în fiecare aspect al ființei ei. El își reținu forța în timp ce degetele îi apăsau umerii.

– Trebuie să fii foarte sigură de ce oferi, milady. Dacă mă iei în patul tău, asta nu va schimba nimic.

Ea se opri. Era pentru prima dată când una dintre seducțiile ei era întâmpinată de un avertisment. Și, pe deasupra, unul criptic. De ce greșeau bărbații așa de des? Sigur că va schimba totul, mai ales pentru ea.

– Ei bine, răspunse ea cu un zâmbet sfios și exersat. Eu cam speram să mă iei în patul tău.

– Fir-ar să fie! blestemă el înainte ca aproape să o târască spre scările din spate care duceau spre trăsurile care își așteptau stăpâni și stăpânele pentru a îi duce acasă la finalul serii.

Francesca plutea pe pantofiorii ei, simțindu-se așa cum se simțise probabil Icar. Îndrăznind să zboare aproape de soare, sperând să nu cadă din cer înainte ca scopul ei să fie îndeplinit. Iar scopul ei imediat era să afle exact cine este acest Lord Drake. Acest bărbat cu „contacte dubioase” și „protecție legală fără limite, a cărui valoare nu erau doar banii, ci și sângele”. Acest bărbat care îl cunoștea pe Luther Kenway suficient de bine cât să o avertizeze în privința lui, în ciuda reputației solide a contelui. El o avertizase de parcă i-ar emana sinceritate, nu doar în timpul conversației lor, ci și în timpul sărutului. Un bărbat a cărui gură mințea adesea, dar al cărui corp rareori o făcea.

El o sărutase de parcă nu s-ar fi putut abține, iar Francesca intenționa să folosească asta împotriva lui.

Chiar și în timp ce propriul corp amenința să o trădeze.

Din stomac îi zbură un stol de fluturi în timp ce păseau peste pietrișul aleii cu pași tot mai repezi. Francesca reuși să se oprească suficient cât să îi spună vizitiului ei să le transmită scuzele ei lui Alexander și lui Cecil și să le spună cu cine pleca.

Se asigură că lordul Drake observă precauțiile pe care și le lua.

Dacă era să i se întâmple ceva, celelalte Hoațe Roșii aveau să facă totul ca să o răzbune.

Nu că nu ar putea avea și singură grijă de ea.

Ea avea o licoare în buzunare și arme asupra ei, pregătite special pentru o astfel de ocazie.

Drake mai degrabă o înghesui decât o ridică în trăsura lui bine dotată. Cu o mișcare elegantă, se așeză pe bancheta de catifea de culoarea șampaniei și o trase deasupra lui, lipindu-și gura de a ei înainte ca ea să poată obiecta. Nu că ea ar fi făcut-o. Francesca era obișnuită cu bărbați dornici; de asta de regulă își lua trăsura ei pentru o astfel de seducție.

De data asta însă, se temuse să-l slăbească pe Drake din ochi, în caz că îi scăpa printre degete.

În caz că își pierde curajul.

Și, dacă era să fie cinstită, o parte din ea sperase la acest moment. La acest bărbat, la acest sărut. La această foame.

Intensitatea senzațiilor amenința să o copleșească. Pericolul intensifica într-un fel dorința.

Deși se afla deasupra lui, Drake revendicase și păstrase controlul pasiunii lor. O ținea ocupată cu buzele în timp ce îi desfăcea coapsele în poala lui. El respiră în timp ce trupurile li se uneau. Mâinile lui mari îi găsiră coapsele, trăgându-i posteriorul deasupra coapselor lui. Sexul lui îl găsi fără remușcări pe al ei prin straturi de haine, iar el își împinse șoldurile în sus, frecându-se de ea în nebunia a ceea ce urmau să facă.

Francesca ar fi trebuit să se teamă. De dorința lui, de a ei. De dimensiunea lui și de nesăbuința ei. De puterea nemiloasă pe care o simțea în umerii lui, de care se agățase. De felul în care ochii lui se

schimbau mereu și deveneau bănuitori de parcă ar fi știut că lumea nu ar trebui să aibă încredere în nici unul.

Chandler nu îi lăsă timp să se teamă, distrăgându-i atenția în timp ce o gusta și apoi o devora cu o dezmierdare a limbii, înainte să se retragă și să-și treacă buzele umede peste ale ei.

Corpul lui era imposibil de dur și de încordat, iar gura lui era foarte pretențioasă. Mâinile însă erau moi și răbdătoare în timp ce o mângâiau pe spate, reușind să o sprijine și să o dezmierde în același timp.

Copleșită, ea rupse atingerea buzelor lor ca să tragă aer în piept. În acel moment treceau pe sub un felinar, și acesta aruncă o lumină aurie peste trăsăturile lui.

Inima ei se opri. Îl surprinsese într-un moment necontrolat, efemer. Iar sub expresia de pasiune arzătoare, sălbatică, citi ceva la care nu se așteptase.

Speranță.

Dor poate. Nu dorința luminoasă și drăgălașă pe care o zărești pe chipurile copiilor. Ci dorul puternic, atent al cuiva care era înfometat și disperat. Care căuta bunătatea fără să se aștepte cu adevărat să o primească. Chandler nu intenționase ca ea să vadă acea expresie, de asta era sigură, dar Francesca nu putea pretinde că nu o văzuse. Pentru că aproape că îi topise inima. Sau o frânsese.

– Doamne, femeie, gemu el cu voce guturală și accentul mai puțin perceptibil în întuneric. O să mă distrugi.

Doar dacă trebuia. Doar dacă el era un bărbat care merita să fie distrus. Ea îi alungă o umbră de pe obraz cu degete cercetătoare preț de un moment ciudat și tandru, întrebându-se de ce i se părea așa de familiar. De ce stârnea în ea amintiri care se transformaseră în scrum cu mult timp în urmă. El tresări sub atingerea ei și îi captură gura într-un sărut sălbatic și umed și turnând pasiune neîngrădită peste corpul ei ca un foc topit.

Chandler nu îi dorea blândețea. Nu avea nevoie să fie tandru sau vulnerabil. Dorințele acestui bărbat erau dure și fierbinți.

Corpul lui se rotea sub al ei, șoldurile lui ridicându-se în timp ce umerii lui lați se lipeau de spatele trăsorii, desfăcând-o și mai tare deasupra lui.

Nu fusese niciodată așa de expusă, deși era cu toate hainele pe ea. Așa de intimă cu un bărbat.

Își simțea acut fiecare parte a corpului, și asta o distrăgea complet de la orice gând. Mușchii abdomenului ei se încordau și se mișcau în timp ce ea se legăna intim pe rotunjimea erecției sale. Măinile ei îi frământau șoldurile de parcă el era un pisoi care era mângâiat. Coapsele ei îi susțineau greutatea în timp ce cuprindeau picioarele lui puternice. Cine era? În brațele lui, nu avea idee. Nu o mai întâlnise pe femeia asta vreodată, așa de dezlănțuită și necalculată. Cine era el, de putea să declanșeze un asemenea haos asupra ei? Ce era el?

Un prieten? Un dușman?

Asta era ce trebuia să afle. De asta era în trăsura aceea. Nu trebuia să uite asta. Nu era aici doar de dragul seducției. Ci pentru informații.

Chiar în timp ce se străduia cât putea să adune din nou gheața în jurul inimii ei, corpul ei se încălzi atât de tare încât de îndată ce o aduna, aceasta se transforma în băltoacă.

Era așa de udă.

Doamne, dăduse de necaz.

El gâfâia. În timp ce se mișcau împreună, se devorau reciproc, și Francesca auzi cum se prindeau în pieptul și apoi în gâtul lui. Gemete de durere și apoi solicitări.

Degetele lui găsiră jartierele ei înainte ca ea măcar să-și dea seama că degetele lui se strecuraseră sub fuste.

– Nu! Ea își strânse coapsele și se ridică de pe el. Vreau să spun. Nu încă. Nu vreau ca asta să se termine prea repede. Nu în trăsură.

Trebuia să ajungă la el în casă.

– O, contesă.

El slobozi un geamăt. Își frecă obrazul aspru de cel neted al ei, înainte să își plece capul să inspire parfumul de pe gâtul ei. Intenționez să termin de mai multe ori înainte ca seara asta să se termine. De ce să nu începem aici? Degetele lui nu urcară mai sus, dar bătăturile lor îi frecau pielea coapselor între pantalonași și ciorapi. Pot să îți simt dogoarea prin astea, șuieră el, jucându-se cu desuurile ei. Ai juisa așa de repede. Așa de tare. Ar trebui să te duc în brațe pe scări și să-ți dau timp până când am face-o din nou.

Francesca trebui să își adune fiecare gram de voință ca să nu cedeze încurajărilor vocii lui. Se întinse și îi prinse încheieturile, fără să poată să le cuprindă cu degetele. El îi permise să i le ridice de pe coapse și să le țină prizoniere pe spătarul banchetei, ca un penitent bătut în cuie pe o cruce romană.

– Vreau să aștept, zise ea și se aplecă spre urechea lui. Să ajung la climax împreună cu tine. Vreau să îți privesc plăcerea.

El scoase un sunet de amuzament. Nu chiar un râset, nu chiar un geamăt.

– Asta îți place, milady? Să privești?

– Îmi plac o mulțime de lucruri, se avântă ea curajoasă și îi opri buzele cu ale ei.

Îi luă sărutarea în timp ce îl ținea prizonier fără ca el să protesteze.

El ar fi putut să se elibereze oricând, dar părea mulțumit să îi facă pe plac.

Ea conta ca indulgența asta să o salveze mai târziu. Trăsura se opri brusc, aproape aruncând-o pe Francesca din poala lui. Drake o prinse și ea se îndreptă, sărind de pe el înainte ca valetul să răsucească mânerul ușii. Același valet îi însoți pe scări și făcu pe major-domul, lăsându-i să intre într-o casă din cărămidă roșie.

– Mulțumesc, Howard, zise Drake, dând din cap spre el.

Marchizul stătea mai aproape de ea, deși Francesca nu spusese asta în timp ce el o trăgea prin holul mare și întunecat spre scările de marmură.

Cearșafuri albe acopereau totul, de parcă fantomele i-ar fi mobilat casa. Francesca se opri la ușa spre un salon lung cu o masă singuratică acolo.

– De când ai reședința aici?

– Am venit doar pentru scurtă vreme. O să plec curând spre Edinburgh, asta dacă nu am un motiv să mai amân.

Privirea pe care i-o aruncă era plină de semnificații și încă ceva. Ceva așa de opac încât nu putea să-l identifice. În ciuda suspiciunilor ei, căldura unei îmbujorări se răspândi prin extremitățile ei.

„Să nu te lași pradă senzației”, se certă ea. „Asta nu e real.”

El o luă în brațe și urcă scările câte două odată. Pașii lui răsunau ca niște împușcături în tăcerea stranie a casei.

Nu, nu era tăcută. Era goală. Ea știa cumva că erau absolut singuri. Fără cameriste sau valeți care să doarmă sub acoperișul lui. Nimeni să o audă țipând.

Gândul deveni brusc erotic și alarmant, la fel și maniera în care deschise ușa de la dormitor și o puse pe pat. El îi acoperi corpul în timp ce îi captura gura, revendicând-o atât de complet încât capul i se goli de gânduri și corpul ei gemea de dorință.

Ar fi așa un păcat să sucombe acestei dorințe care o consuma complet?

În timp ce el își susținea greutatea cu un singur braț, îi dezmierdă obrazul cu cealaltă mână, apoi bărbia și îi atinse colțul gurii, înainte să îi deschidă din nou ușor gura ca să reia explorarea umedă pe care o începuse în trăsura.

Gura lui. Dură și rea. Ea nu mai trăise niciodată așa ceva. Ceda la atingerea buzelor ei cu o netezime surprinzătoare, cu presiune perfectă și pasională.

O, lucrurile pe care le-ar putea face cu gura aia.

Oare ar trebui să îi permită? Ar trebui ca ei să...

Nu.

Dacă Francesca ar fi fost singură, ea probabil că și-ar fi dat palme, doar ca să rupă vraja. Nu. Nu până când nu afla cine era el.

Până când putea fi sigură de ce nu era el.

– Așteaptă, șopti ea.

Ușoara presiune a mâinilor ei îl ridică ușor de pe ea, ceea ce o făcu să se simtă mult mai în siguranță.

Măcar asculta. Nu insista. Așa de mulți bărbați nu voiau să audă cuvintele astea de la ea. „Așteaptă. Nu. Oprește-te. Încă nu.“

Ea trebuise să învețe – să se antreneze – să fie foarte agilă și puternică și vicleană ca să evite o sumedenie de situații îngrozitoare.

Dar cu un cuvânt și o apăsare a mâinii ei... el se oprise.

Aștepta.

Asta îl arăta în ochii ei într-o lumină mult mai bună.

– E... așa de întuneric.

– Fac cea mai bună treabă pe întuneric.

Francesca nu se îndoia nici măcar o clipă. El își plecă fruntea și își trecu buzele cercetătoare peste bărbia ei și coborî spre coloana

gâtului ei. Ajunse la partea de sus a rochiei cu mici sărutări ca niște dezmierdări înainte ca ea să poată aduna suficientă rațiune.

– Dar e rece. Nu ți-e rece? Nu putem măcar să facem un foc în șemineu?

Ea îi simți mai degrabă decât îi văzu încruntarea lângă clavicula ei și trebui să ignore apăsarea insistentă a sfârcului ei excitat care tremura chiar sub decolteu.

– Ți-e frig? murmură el, gândindu-se cu siguranță cât de târziu în vară se aflau. Sau cât de caldă și de înfierbântată se simțea pielea ei sub a lui. Nu te teme, mormăi el. O să-ți țin cald cu corpul meu. În afară de asta, cu câtă activitate fizică vom avea și ce fricțiune o să...

– Măcar o lampă atunci, insistă ea. Sau două. Vreau să te văd. Cum am spus. Vreau să ne văd pe amândoi.

– Ei bine, în cazul ăsta.

Respirația lui se acceleră în întuneric, de parcă asta l-ar fi tentat foarte mult. El se ridică de pe ea și ea îi marcă umbra în timp ce se ducea la șemineu după chibrituri.

– Pot să sun după ceva de băut? întrebă ea luând tonicul din buzunar.

Sticla se simțea netedă ca o minciună bine spusă.

– Nu e nevoie. Sunt băuturi pe bufet, răspunse el.

Ce ușurare! Francesca își adună ultimele rezerve de voință și se ridică, așteptând scăpărarea chibritului ca să poată să analizeze ce era în jur. El aprinse prima lampă în timp ce ea găsi bufetul cu patru carafe separate pe el. Se duse la el și turnă pentru amândoi câte un pahar de whisky și îl dresă pe al lui cu o doză zdravănă de poțiune de somn. Când se întoarse, el aprinsese două lămpi pe blatul de la șemineu și pe noptieră.

Dormitorul era superficial. Doar funcțional. Mare, cu mobilă masculină în diferite nuanțe plicticoase.

Patul era frumos, sculptat probabil în vremuri în care scoțienii și englezii erau considerați dușmani.

El flutură chibritul prin aer de mai multe ori ca să-l stingă și îl puse deoparte înainte să se îndrepte spre ea cu grația unei pisici sălbatice.

Lumina lămpii sclipea de la striatiile din ochii lui, transformându-i în ambră înflăcărată. Aproape toate culorile lichidului din sticlă se transferaseră asupra lui.

- Pregătește-te, marchize, zise ea jucăuș. Nu intenționez să fu blândă.

Ochii lui sclipiră în timp ce lua paharul și îl ciocnea de al ei.

- Aș vrea să spun că sunt surprins milady.

Francesca făcu o pauză și îl privi cum dădea pe gât toată băutura dintr-o mișcare rapidă. Dogoarea cuvintelor lui era marcată de un ton sumbru. Francesca - adevărata Francesca - fusese o fată blândă... Oare se gândeau amândoi la asta? El nu îi dădu timp să se mai gândească și îi atinse brațul cu paharul.

- Dă-l pe gât, contesă. Vei avea nevoie ca să îți dărâmi fortificațiile.

Ea îl studie înainte să pună paharul jos pe noptieră. Avansă spre el și își apăsă o palmă pe pieptul lui musculos și împinse până când el ajunsese la marginea patului și genunchii îi cedară și fu obligat să se așeze. Ea își ridică fusta și se sui pe el, atentă să țină buzunarul cu pistolul departe de el. Se așeză la el în poală și își dori ca, la naiba, să nu se simtă de parcă acesta era exact locul unde voia să fie. Cu el. Deasupra, dedesubt sau în preajma lui. Își apăsă gura ușor peste a lui, prinzându-i bărbia în palme. Fusese așa de netedă la începutul serii, iar acum era umbrită deja de începutul unei bărbi.

Una cu foarte puțin roșu în ea.

Ea îl sărută cu o intimitate prelungită, întrebându-se dacă va mai avea vreodată ocazia să o facă. Dacă asta era despărțirea de o fantezie plăcută înainte să descopere ce fel de monstru era el.

Era o încântare acest lucru. Să nu știe. Fericire și tortură în același timp.

Încet-încet, mușchii lui se relaxară unul câte unul, gura lui deveni mai puțin coordonată, mâinile căzându-i pe lângă corp, pe pat.

- Ce... El se trase înapoi și se uită la ea cu o surpriză oarecum amuzată. Ce ai...

Francesca își trecu mâinile pe gâtul lui, ținându-l în timp ce el se lăsa pe spate, corpul lui greu coborând vertebră cu vertebră pe saltea, până când ajunsese întins de tot cu picioarele atârând în jos, pe margine. Inconștient. Francesca se uită în jos spre el așa

cum era așezată călare pe șoldurile lui înguste și simți o înțepătură de remușcare. Sau poate ceva la fel de puternic precum regretul. Doamne, spera ca instinctele ei să fie corecte în privința lui, pentru că dacă el era cât de cât nevinovat, atunci ea era personajul malefic aici. Mai bine să afle mai repede decât mai târziu. Francesca descălecă de pe el ca de pe un cal, fiind cât se poate de conștientă că întregul ei corp protesta. Camera era destul de rece fără căldura pielii lui, vară sau nu. Nu avu nevoie de prea mult timp ca să cerceteze toată casa și să-și dea seama mai mult din ce nu găsi decât din ce găsi. Ceea ce era aproape nimic. Biblioteca era plină de cărți neatinsse, iar ea se plimbă prin bucătăriile care erau la fel de ordonate, dar goale. Nefolosite. În cămară nu era mâncare. Ea cercetă pe sub pânzele de sub mobilă după cadavre și în dulapuri după schelete. Nimic. Nimic în afară de naftalină și ușorul iz de dezolare. Până când ajunse în birou, Francesca era sigură de un lucru. Chiar dacă Drake deținea casa, el cu siguranță nu locuia aici. Ea presupuse că unii domni burlaci, chiar și nobili, preferau să doarmă în cluburile lor când erau în oraș, folosind personalul de acolo decât să-l aducă pe al lor. Dar nu marchizii. Un bărbat de rangul lui avea nevoie de o escortă completă, și o casă de dimensiunea asta avea nevoie de întreținere completă. De conturi, de contabilitate. Bancnote și facturi. Fiecare gospodărie avea adesea un intendent sau măcar un avocat. Cineva care să țină hârțogăria în ordine, chiar dacă marchizul era scăpătat. Găsi biroul la fel de gol ca și restul casei. Frustrată și intrigată, Francesca se îndreptă încet înapoi spre dormitorul lui.

El încă mai era întins pe pat.

Ea se duse la marginea patului și își sprijini umărul de unul dintre stâlpii de la picioarele patului, studiind enigma din fața ei. Francesca nu observase cu adevărat cât de încordat era maxilarul lui înainte să-l vadă acum complet relaxat în somn. Doamne, era frumos în felul acela bărbătesc. Unghiuri severe, suprafețe late, mușchi netezi. Nu trebuia să se holbeze. Ba mai mult, nu trebuia să rămână. Se temea așa de mult de el doar pentru că îl voia așa de mult. El era mai în vârstă decât presupusese ea inițial. Avea riduri la ochi pe care nu le observase inițial. Poate că din pricina luminii sau poate... ia stai. Ce era asta? Se apropie și înșfăcă lampa de pe noptieră ca să o țină mai aproape de fața lui Drake. Pleoapele lui

dansau de la vise și, judecând după expresia încruntată, Francesca bănuia că acele vise erau tulburi. Dar nu asta îi făcu privirea să rămână blocată pe chipul și mai ales pe ochii lui.

Se întinse să adune cu degetul o substanță din șanțurile pielii la marginea pleoapelor înainte să își studieze degetul mare. Pudră. Genul pe care îl foloseau femeile să acopere pete sau imperfecțiuni. Era oare așa de vanitos? Sau... El slobozi un geamăt și apoi se auzi din pieptul lui ceva ca un protest. Un lătrat de furie, controlat de somnul lui indus.

- Nimic nu va repara asta. Nimic nu le va aduce înapoi, balmăji el. O să te omor pentru ce ai făcut... pentru că le-ai luat de lângă mine... O să răzbun...

Francesca băgă mâna în buzunarul rochiei. Scoase de acolo pistolul și îl aținti direct spre tâmpla lui. Degetul ei dezmierdă trăgaciul, dar mâna îi tremura prea mult pentru ca împușcătura să fie exactă. Nu conta. El merita să fie împușcat. Iar ea merita o afurisită de medalie, pentru că avusese dreptate de la început în privința lui. În somn, accentul lui scoțian se topea într-un accent englezesc corect.

Ceea ce însemna că nu era cine susținea că e.

Capitolul 11

Ceva se târâse în gura lui Chandler și murise acolo. Se forță să înghită, în ciuda limbii uscate, și își duse mâna la capul care bubuia, încercând să își adune ce rezerve de forță avea, ca să deschidă ochii. Când adormise oare? Ce oră era... Francesca. Trezitul îl izbi asemenea loviturii unui baros și își forță pleoapele să se deschidă. Se uită la corpul său întins, observând mai întâi țeava pistolului și abia apoi femeia frumoasă cu degetul pe trăgaci. Îl dureau ochii în timp ce îi mișca de la un lucru la altul, adunând ce informații putea. Fuseseră aprinse mai multe lămpi. Dulapul său fusese cercetat, la fel și sertarele. Peruca îi atârna pe brațul scaunului pe care ea îl trăsese ca să se așeze în timp ce ațintea mica armă între picioarele lui. La naiba, fusese descoperit.

– Spune-mi cine ești sau îți spulber exact chestiile care te fac bărbat.

Ea întinse brațul ca să puncteze exact locul spre care îi era ațintit pistolul.

Chandler se luptă cu reflexul de a-și strânge picioarele.

– M-ai drogat? întrebă el răgușit.

– E impresionant că încă te mai prefaci, zise ea. Trebuie să te simți ca și cum moartea s-ar fi instalat în capul tău.

Nu greșea.

– Ce ai folosit ca să mă droghezi?

– Nu ai ști, se răsti ea. Și poți să renunți la accent. Ți-am descoperit înșelătoria.

El încercă să tragă de timp, cercetând în gândurile lui amețite ca să găsească un motiv pentru perucă.

– Nu știu ce crezi că știi...

– Știu că vorbești în somn.

Chandler incremeni. Așa făcuse? Nu-și permisesese niciodată să doarmă până acum lângă o femeie. Oare ce spusese? Ce dezvăluisese în somn?

- Cine ești? repetă ea.

Chandler nu reuși pentru moment decât să se uite ținută la ea. Nu de frică, ci de admirație. Dumnezeu, era și mai magnifică atunci când era furioasă. Pielea ei de porțelan era întinsă peste o structură perfectă a oaselor cu încordare și determinare. Ochii îi sclipeau duri ca diamantul, fără urmă de teamă. Mâinile îi erau sigure, ținta perfectă. Ar fi putut fi Atena dacă ar avea un arc. Ușoară și puternică și înșelător de periculoasă. El se ridică pe coate cu mare atenție și regret instantaneu, doar ca să se uite mai bine la ea.

- Eu sunt ceea ce ești și tu, răspuse el cu propriul accent britanic. Sunt o minciună. O fantomă. Sunt oricine trebuie să fiu.

Ea își pufni disprețul, ceea ce era ultimul lucru la care se așteptase el, dându-și capul pe spate ca o iapă nemulțumită.

- Dacă insiști să îmi livrezi aceste non-răspunsuri, s-ar putea foarte bine să te împușc în cap și să văd cine vine după tine. Atunci o să-i interoghez pe ei.

- N-o să obții răspunsuri de la nici unul dintre ei. Suntem antrenați să fim interogați, răspuse el cu tupeu. Ce am spus în somn?

În mod straniu, privirea ei se împlânzi un pic, la fel și strânsoarea ei asupra pistolului.

- Ai vorbit de răzbunare, răspuse ea blând. De pierdere. Pe cine ai pierdut? De asta pretinzi că ești marchiz?

- A fost doar o aiureală, zise el prevăzător, gândindu-se că ea nu îi răspunsese acuzației că era la fel de mincinoasă ca și el.

- Nu suna ca o aiureală.

- Tu n-ai niciodată coșmaruri?

Bărbia ei se împinse înainte și o sclipire de emoție îi scaldă chipul într-o angoasă de moment înainte să dispară.

- Toată familia mea a murit. De ce să mai caut alt coșmar în afară de acesta? Chiar așa, de ce? Spune-mi. Cine. Ești. Trăgaciul pistolului ei pocni în tăcerea dintre ei, un sunet rece, final. N-o să mai întreb încă o dată.

Avea să o facă. Putea citi crima în ochii ei. Așa o expresie străină și tulburătoare la o femeie subțire și frumoasă. Oare așa să fie, că

adevărul locuia în durere? Putea ea să fie o fată care odată a privit niște bărbați cum îi masacrau întreaga familie? Gheața care îi ținea inima lui Chandler prizonieră plesni doar un pic în timp ce se lupta să trezească la viață ceva fără de care trăise atâta vreme. Speranța.

– Nu am mințit când am spus că sunt o fantomă. Ca să combată amenințarea nepotrivită a unei emoții adevărate, el își accentuă expresia nonșalantă. Conform registrelor oficiale sunt mort. De două ori, chiar. O a treia oară nici măcar n-ar lăsa o urmă, zise el și flutură din mână. Apasă pe trăgaci dacă simți că trebuie.

Încruntarea se adânci pe chipul ei, așezându-se grea pe trăsăturile așa de fine.

– Vrei să spui că nu vei lipsi nimănui.

– Bărbații din meseria mea rareori o fac.

– Și care e meseria ta mai exact? Ea părea mai degrabă triumfătoare decât înțelegătoare. Ce ești tu, Sfatul Purpuriu? De asta m-ai avertizat să stau departe de Luther Kenway? Lucrezi pentru el? Se aplecă în față, evident excitată când el se așteptase să vadă un fel de furie sau măcar teamă pe fața ei. Mă apropii prea tare de adevăr?

Ea chiar o făcea. Se apropia prea mult... de tot. De el. Corpul lui se agită, în ciuda situației sale nefericite.

– Dacă aș fi un astfel de bărbat, n-aș minți oare în privința asta? Întrebă el enervat.

Degetele ei îi atraseră atenția în timp ce treceau peste conturul corsajului, mărgelile de pe rochie aspre și pielea ei moale ca o frișcă bătută.

Chandler simți cum gura uscată i se umple de salivă. Oare reușise să guste părți din pielea ei înainte ca tonicul să îl adoarmă? Pasiunea lui neîmpărtășită îi spunea că nu. Ea scoase o lamă periculoasă din interiorul decolteului.

– O să-mi spui adevărul, evident. Se ridică. Avea pistolul într-o mână și lama în cealaltă, ca o zeiță a întunericului, a războiului și a dorinței și lucrurilor pasionale. Se apropie și apăsă ambele arme de genunchii lui. O să-mi spui acum cine ești sau sub tortură mai încolo, nu-mi pasă.

Dumnezeule. Mădularul lui se agită, se îngroșă. În câteva clipe ea putea vedea ceva care devenea o erjecție sălbatică.

- Unii bărbați apreciază tortura, răspunse el. Așa cum sunt sigur că prietena ta, matroana - Cecelia, nu-i așa? - ar putea să-ți spună. Tortura este o unealtă sexuală. Ea o vinde destul de des, ilegal, îmi imaginez.

- Las-o pe Cecelia în pace!

Spre uimirea lui absolută, ea se întinse și-l lovi peste obraz cu tocul pistolului. Capul îi zbură într-o parte și simți gust de sânge de la o plesnitură în interiorul obrazului.

- Îți jur că dacă o ameninți, o să te trimit în iad cu doar jumătate dintre părți atașate de corp, ne-am înțeles?

Chandler își șterse sângele de pe buză și se holbă mut la ea. Magnifică. Impresionantă. Strălucitoare. Nu putea găsi suficiente cuvinte ca să descrie cât de uluitor de spectaculoasă era. Decise să înceteze cu înșelătoria până la un punct.

- Nu sunt Sfatul Purpuriu. Dar, asemenea ție, încerc să îi prind.

- De ce? De ce atunci pretinzi că ești un marchiz scoțian? întrebă ea.

- Din același motiv pentru care tu pretinzi că ești contesă, presupun. Îmi deschide uși.

Ea își trase brațul, pregătindu-se să-l lovească din nou și se opri.

- Dar oamenii de la balul Ceceliei te știau. Te-au recunoscut ca Lord Drake. Cum ai...

- Eu sunt Lord Drake...

- Dar...

- Sunt, de asemenea, Lord Andrew Barton din ramura Cambridge a familiei Barton.

Ea se încruntă și lăsă pistolul să stea doar ațintit spre pieptul lui.

- Misteriosul baron care apare doar pentru locul lui în parlament?

- Sunt Nathaniel Butler, comerciant de pe Drury Lane, James Lancaster din East End. Și pe acesta îl vei recunoaște.

El își închise ochiul stâng și vorbi din colțul drept al gurii.

- Soția mea Mildred vă mulțumește, bună milady, pentru generozitate.

Trăsăturile ei se luminară, sclipind de uimire, deși armele ei nu se mișcă nici o clipă.

- Edward Thatch! Nu-mi vine să cred!

- Mulțumesc, făcu el și se strădui să afișeze un zâmbet. Pot să te deranjez să te rog să îmi aduci niște apă? Sunt mort de sete.

Ea puse lama în teaca aflată într-un loc de invidiat și se retrase cu spatele spre bufet. Alese să ia toată carafa cu mâna liberă și se întoarse, o puse pe noptieră și se retrase. Țeava pistolului nu se îndepărtă nici o clipă de părțile lui vitale.

Chandler se ridică pentru a se întinde după apă, ignorând amețeala din cap în timp ce își răcorea gâtul cu câteva înghițituri sănătoase.

– Te crezi un fel de pirat? întrebă ea când el termină, ștergându-și o picătură din colțul gurii cu mâneca.

– Sunt spion, mărturisi el.

Ea scutură din cap.

– În mod clar ți-ai ales personajele dintre pirăți faimoși.

– Corsari, o corectă el. Și nu prea pot să-mi iau nume de spioni, nu-i așa? Dacă sunt faimoși, în mod evident sunt foarte proști în meseria lor.

La asta, Francesca râse.

Iar lumea se opri să asculte. Chandler se holbă la ea, cum stătea cu pistolul în mână, cu capul înclinat pe spate și un pic spre stânga, dezvăluind coloana elegantă și albă a gâtului ei. Chipul i se transformă din serios în adorabil în decursul unui zâmbet. Ceva cu privire la zâmbetul acela se răsuci în adâncurile lui și scoase la iveală un sentiment de tandrețe pe care nu-l mai avusese de când era băiat, savurând singurii ani fără griji pe care îi trăise înainte ca norocul să i se schimbe. Oare ar putea să fie...?

– Mai ești și altcineva? întrebă ea aproape veselă.

– Câțiva oameni, răspunse el cinstit. Cei mai mulți dintre ei străini. Un ofițer german, de pildă, Klein Heinzlein sau un conte italian... unul care este prieten cu un anume duce din moștenirea veche Redmayne.

Ea scoase o exclamație de surpriză și pentru moment rămase fără grai mai mult decât avea nevoie ca să tragă aer în piept.

– Conte Armadiano? șopti ea.

– *Al tuo servizio, signora.*

– Sfântă mamă Minerva, nu-mi vine să cred că te-am întâlnit de atâtea ori și nu am bănuț niciodată nimic. Ea își plecă pistolul, dar doar câțiva centimetri, trăsăturile ei strălucind de o admirație care îi lua ani din înfățișare. Ești incredibil.

El zâmbi. Complimentele ei sincere însemnau mai mult pentru el, cumva, decât mulțimea de decorații oficiale pe care le primise în decursul anilor.

- Acestea sunt doar personajele pe care le întrețin cu documente, reședințe și contacte în societate.

El era în pericol să se fălească, dar nu părea să se poată abține.

De ce simțea nevoia să o impresioneze? Însemna asta că el începea să creadă?

- Aș fi nebună să te cred, zise ea scuturând din cap. Și să nu crezi că mi-a scăpat faptul că încă tot nu mi-ai spus cine ești cu adevărat.

- M-ai cunoscut odinioară, murmură el.

Inima lui încetă să mai bată în timp ce contempla următoarea mișcare. Dacă ea nu trecea testul? Dar dacă îl trecea? Ea se încrunță, mijindu-și bănuitoare ochii.

- Mi-ai spus că ne-am întâlnit în copilărie, dar îmi pare rău, tot nu îmi amintesc de tine.

Chandler își dori ca degetele să îi fie mai sigure în timp ce le ținea întinse spre ea cu palma în sus.

- Dar acum?

Capitolul 12

Francesca se holbă la mâna lui preț de o secundă care ar fi putut fi la fel de bine o eternitate. Vederea i se îngustă, căpătă aspect de tunel. Vag auzi cum îi rostește numele. Simți cum brațul îi cade pe lângă corp, degetele slobozind cocoșul de pe pistol. Membrele îi amortiră, apoi dispărură. Mici furnicături i se târără pe față, pe scalp și îi încreți toată pielea.

„M-ai cunoscut odinioară.“

Cu mult timp în urmă, Declan Chandler și Ferdinand se furișaseră din casă ca să bântuie prin pădure după lăsarea întunericului. Tinerei Francesca îi fusese frică să meargă. Dar Pippa, ea tânjea să fie invitată cu toată ființa ei de fetiță. Îi promisese că o vor lua cu ei, dar plecaseră până la urmă fără ea. Se jucaseră de-a vârcolacii și urlaseră la lună. Își crestaseră palmele și își amestecaseră sângele, întărind frăția lor de sânge. Pippa fusese furioasă când se trezise a doua zi de dimineață. Ba nu, fusese chiar lividă de furie. Își tăiase palma ca să fie ca ei, dar din greșeală își tăiase palma stângă în locul celei drepte. Ceruse ca întregul clan să o mai facă o dată, dar ei o refuzaseră. Ceruse să știe de ce fusese lăsată pe dinafară. Îi spusese că era prea mică și prea gălăgioasă și i-ar fi dat de gol. Că era o fată și nu era bine-venită în frăția lor. Ferdinand spusese că ea trebuia să învețe să fie o lady mai bună. Că trebuia să se schimbe dacă voia să o placă cineva. Declan nu fusese de acord, dar nici nu îl contrazisese pe tânărul moștenitor Mont Claire.

În ziua aceea fusese prima dată când ea își dăduse seama că cine era ea ca persoană s-ar putea să o coste ceva așa de intrinsec precum iubirea. Că ea s-ar putea să trebuiască să aleagă între firea ei și ce voiau alții de la ea. Pentru că fetele, doamnele, nu se purtau ca ea. Nu aveau ambițiile, înclinațiile sau curiozitatea ei.

Cel puțin nu trebuiau să le aibă. Fusese cea mai rea zi din tânăra ei viață. Asta până la masacru.

- Îți amintești când eu și Ferdinand am făcut asta, ai fost așa de supărată. Dezgustată. Ne-ai pansat și ne-ai certat în același timp.

Nu ea. Francesca. Francesca fusese dezgustată. Pippa fusese fermecată și geloasă.

- Declan? Sfinte Dumnezeule, de câte ori nu îi rostise numele în întuneric, tânjind, rugându-se după un răspuns. Nu... e. Cum se poate? Ai fost împușcat în spate.

Francesca avu nevoie de mult timp ca să își dea seama că ochii i se încețoșau din pricina lacrimilor. Clipi furioasă ca să le alunge, dorindu-și să nu îi mai ascundă imaginea prețioasă a micii cicatrici din palma lui. O cicatrice care pentru ea avea proporții biblice. Ea își strânse pumnul peste cicatricea din palma ei.

- Umărul, adică, și cu o pușcă de la mare distanță, explică el. Am reușit să fug la adăpostul întunericului, dar a trebuit să mi se scoată alicele din carne. Chiar și din lateral.

Ea își puse pistolul la loc în buzunar și se năpusti înainte ca să îi apuce palma. Căzu în genunchi și sărută mica tăietură iar și iar. Gustă sarea lacrimilor ei. A pielii lui. A durerii ei. Își acoperi ochii, apoi gura, lacrimile adunându-se ca mici nestemate pe genele ei. Nu îi păsa că renunțase la demnitate, la vanitate și la secretele ei. Nu îi păsa dacă el era rău sau bun, el era... Declan. Și era viu. Chiar și în gândurile ei, numele o scâldea într-o asemenea avalanșă de emoții încât se temea că o să se înece. Ridică privirea la bărbatul care se uita la ea cu o expresie prevăzătoare, aproape nesigură și se clătină un pic. Ca să se asigure că dorința ei nu o înșela, sorbi cu nesăț imaginea lui. Îl cercetă cu toată amănunțimea unui detectiv. Părul lui era mai întunecat decât fusese în copilărie, tuns în scări, mai scurt, ca să ascundă tendința de a se ondula. Era mult mai înalt și mai lat decât se așteptase vreodată să devină băiatul subțirel. Iar paloarea pielii lui făcuse loc unei culori mai oacheșe. Venise la Mont Claire cu umbre în privire, iar aceste umbre se întunecaseră și mai tare și lor li se alăturaseră și altele. Căpruiul copilăriei se transformase în mai mult căprui decât verde, mai ales în lumina slabă.

Expresia dură a gurii, pregătită parcă să afișeze în orice clipă un rânjec sarcastic, era nouă. El fusese un băiat bun, chiar dacă un pic melancolic și cu inima frântă, dar zâmbetul îi fusese cinstit. Sprâncenele mândre și bărbia încăpățânată însă erau de

neconfundat. Cum de nu văzuse asta până acum? El fusese fantoma pe care o simțise în fiecare încăpere. Ea se ridică în picioare și se grăbi spre el. Își puse brațele în jurul lui și îl strânse într-o îmbrățișare pe care nu o mai crezuse posibilă decât după ce se va fi dus în mormânt după el.

– Declan Chandler. Nu-mi vine să...

Brațele lui o cuprinseseră în maniera unui bărbat care nu era obișnuit cu genul acesta de afecțiune, dar după o clipă, o trase la el în poală, de data asta ținând-o așa cum ai ține o iubită, nu neapărat o amantă.

– Francesca.

Vocea lui era mai profundă ca înainte, răgușită de la emoție.

O înțepătură de durere și regret se simți sub cuvântul acesta. Numele nu era al ei și pe el l-ar omorî să afle asta. Ar trebui să îi spună. Dar avea nevoie de un pic mai mult timp ca să se bucure de apropierea lui, de privirea lui. Ea tânjise să fie Francesca în ochii lui aproape toată viața ei de fetiță.

Ce mai contau câteva minute?

– Fir-ar să fie, gemu el, sărutând-o pe creștet. N-am crezut că ești tu până acum. Mă vei ierta?

Ea își înghiți un nod de tristețe și teamă, își lipi nasul de pieptul lui, inhalând parfumul lui cald, masculin. Memorând cum era să fie fantoma singurei persoane pe care o iubise cu adevărat. Pielea lui era ca fierul întins peste munți de mușchi și ea și-ar fi apăsât la nesfârșit obrazul de al lui. Ca să asculte sunetul inimii lui. Acele bătăi care o ținuseră odinioară în viață. O făcuseră să meargă mai departe în cel mai rău moment posibil.

– Declan... începu ea. Eu nu sunt copilul pe care îl știai. De fapt...

– Nu, acum ești femeie.

Își strecură un deget aspru sub bărbia ei și îi ridică fața spre el. Îi cercetă ochii, privind dincolo de lacrimile adunate în genele ei, spre sufletul reflectat în ei. Orice citi acolo îl chemă și el își lăsă capul în jos ca să o sărute. O ridică, se răsuci și o rostogoli sub el, așezându-și greutatea cu grijă deasupra ei fără să întrerupă sărutul. De data aceasta, sărutul era diferit. Mai bun, dacă asta era posibil. O tandrețe care nu fusese prezentă înainte o făcea să se topească într-un ocean de emoții și amenința să declanșeze și mai

multe lacrimi. Când plânse oare ultima oară? Nu-și mai amintea. Desigur, cu el sărutând-o așa, ea aproape că nu-și mai amintea numele. Numele ei! Pippa. Nu Francesca. Pippa Hargrave. Trebuia să se oprească cu asta înainte să meargă prea departe. Sau nu?

Trăgând putere odată cu aerul în piept, ea îl împinse și se eliberă puțin de sub el.

– Declan... Eu... a trecut atâta timp... Trebuie să...

– Știu.

El gâfâi și se retrase.

– Iartă-mă... Eu... Am uitat cum trebui să mă port.

Se întinse să o ajute să se ridice în capul oaselor înainte să plece de pe pat și să facă câțiva pași.

– Francesca, vreau să știi că mi-am petrecut toată viața încercând să găsesc dovezi cu privire la cei răspunzători de masacrul de Mont Claire.

Vestea o mai înveseli puțin.

– Așa am făcut și eu... De fapt...

– Au fost afurisiții de Hargrave. Ei sunt motivul pentru care noi am pierdut totul.

Capitolul 13

Francesca nu ar fi putut fi mai șocată nici dacă ar fi aruncat cineva o găleată cu apă înghețată peste ea.

– Poftim? Cum ai spus?

– Charles și Hattie, la care ții așa de mult. Ei bine, Charles cel puțin, deși el rareori făcea ceva fără permisiunea soției sale. Ei au atras răzbunarea bărbaților ucigași. El se întoarse cu o expresie de dezgust marcându-i trăsăturile. A Sfatului în special și din pricina prostiei lor...

– De unde știi asta? Întrebă ea cu voce stinsă, de parcă ar fi fost a unui copil.

Trăsăturile lui se întunecară, umbrele trăgând de el de parcă furia lui putea alunga strălucirea luminii din lampă. Acest bărbat, acest Declan, nu era de recunoscut. El era furios. Era răuvoitor.

Ba chiar violent.

– Era un bărbat în ziua masacrului, un american. Alfred, Alfie Tuttle. L-am găsit. L-am interogat și m-am asigurat că sângele lui a curs când nu curgea informația. Reuși să se adune un pic. A mărturisit în cele din urmă. Și apoi a murit în ștreang.

– Bine, răspunse ea înainte să se poată abține.

Alfred Tuttle o omorâse pe Francesca și pe mama Pippei. Măcar fuseseră răzbunate.

– Ce a avut de spus împotriva lor? A familiei Hargrave?

Ea se strădui cât de tare putea să întrebe asta, de parcă nu era una dintre ei.

– A zis că Charles și Hattie scriseseră o misivă către autorități și o semnaseră cu sigiliul Cavendish, deși e neclar dacă nu știau că Sfatul Purpuriu e băgat peste tot, în fiecare sector civil și privat, inclusiv Scotland Yard.

– Inclusiv Serviciile Secrete.

El își încrucișă brațele și îi aruncă o privire de catâr, dar la un moment dat fu nevoit să accepte.

– Dacă Sfatul Purpuriu a infiltrat biroul Lordului Cancelar, ar fi o greșeală să cred că suntem imuni. Nu suntem tehnic încă nici măcar o ramură a guvernului.

– Deci ești furios pentru că soții Hargrave s-au adresat autorităților? se miră ea. Deși tu reprezinți una dintre ele? Știi de ce au făcut-o?

– Furia e o emoție irosită, zise el. Dar nu m-ai auzit, Francesca, soții Hargrave au luat sigiliul familiei Cavendish – sigiliul familiei tale – și au scris o misivă frauduloasă care a provocat moartea tuturor.

– Ai văzut misiva?

Ea își încrucișă dintr-odată brațele peste piept, de parcă i-ar fi fost brusc frig dinspre interior spre exterior.

– Am făcut cerere pe canalele oficiale. A durat mai mult decât mă așteptam, așa că m-am dus la arhivele New Scotland Yard și mi-au spus că dosarul cazului fusese arhivat greșit la o altă arhivă din oraș și nu avem cum să aflăm asta decât cercetând fiecare hârtie în parte.

– Atunci hai să facem asta. Francesca se ridică în picioare. Unde e arhiva asta?

Trebuia să știe dacă ce spunea el despre familia ei era adevărat. Și-i amintea cu mare drag, prin ochii unei fete care încă nu avea zece ani. Nu fusese încă destul de în vârstă ca să le descopere păcatele. Cu siguranță, ei nu aveau de unde să știe că acțiunile lor puteau declanșa așa ceva, și dacă o făcuseră pe furiș, trebuia să fi avut un motiv bun. Asta doar dacă... nu avuseseră unul. Dacă nu fuseseră oameni buni.

– Cine poate ști dacă ticălosul de Tuttle spunea adevărul? întrebă ea pe un ton disperat. Poate că te-a trimis după cai verzi pe pereți sau a protejat Sfatul, chiar și sub amenințarea morții. Nu știi dacă nu aveau ceva cu familia lui sau...

– Francesca. Deși vocea lui era blândă, din felul în care îi rosti numele se auzi o nuanță oțelită. Ea își mușcă buza. Hârțiile cu privire la moartea contelui și a familiei sale nu aveau cum să fie trimise la o arhivă prăfuită; ar fi fost trimise la un birou oficial – la

naiba, chiar la palat – ca să fie luate în registrul descendenților aristocrației britanice. Ți le-ar fi dat ție înainte să îndrăznească să le piardă. Înțelegi ce îți spun?

Ea înțelegea. Dar nu voia să o facă. El se strânse de rădăcina nasului.

– Verificarea adevărului constă în faptul că povestea este ascunsă. Cu siguranță îți poți da seama de asta.

– Asta nu e absolut necesar, zise ea cu încăpățănare. N-o să cred până când n-o să văd... sigiliul tatălui meu cu ochii mei.

Voise să spună scrisul. Scrisul lui Charles Hargrave. El făcu un pas în față, părând că vrea să se întindă spre ea, dar nu își permise să o facă. Ea fu bucuroasă. Nu putea să suporte bunătatea lui acum. Și nici nu o putea refuza.

– De ce ești așa de încăpățânată în privința asta? vru el să știe pe un ton blând, chiar dacă cuvintele nu îi erau. E un răspuns, Francesca. O direcție. Suntem un pas mai aproape să închidem cazul.

De ce era așa de încăpățânată? Pentru că primise cele mai uimitoare vești urmate de cele mai devastatoare la interval de câteva minute. Pentru că ea nu suporta să îi spună acestui bărbat – care fusese băiatul pe care îl iubise – care era identitatea ei adevărată dacă el credea că părinții ei erau vinovați de tragedia lor comună. Pentru că trebuia să afle adevărul. Tot adevărul. Pentru că voia să înțeleagă cine devenise Declan înainte să aibă încredere în el cu cel mai apărut secret al ei. Și cu propria formă de fraudă. Dar el merita să știe, nu-i așa? Conștiința ei o înțepa în timp ce se uita în ochii aceia care păruseră bătrâni chiar și când era băiat. Care odinioară reflectaseră o viață întreagă de durere, dar acum reflectau doar flăcări. Totul dincolo de asta era opac. Dar oare merita? Motivul ei de a-i spune era mai bun decât motivul ei de a menține decepția? Ea ajunsese așa de departe și era așa de aproape de dreptate; dacă revelația ei distrugea asta? Dacă el devenea suficient de furios pe ea, pe întreaga ei familie încât să o expună legal, în public? Nu doar că își pierdea titlul, ceea ce nu conta foarte mult, dar acesta ar fi ajuns la Luther Kenway. Conte de Devlin spusese asta. Și de când credea ea pe cuvânt pe oricine în afară de Alexander și de Cecil? Cu siguranță, fusese îndrăgostită de Declan Chandler în copilărie,

dar ce soi de bărbat devenise? O fantomă. Așa ca ea. Un spion. Un mincinos profesionist.

– În seara asta la bal... Cecelia ți-a spus Chandler.

Ea își miși ochii și bărbia i se încordă în timp ce se pregătea pentru propriile adevăruri inconfortabile.

– Știi cine ești? Au știut asta tot timpul?

Pentru că dacă știau, ea avea să-l omoare pe Ramsay mai întâi.

– Nimeni nu știe cu adevărat cine sunt.

Un alt non-răspuns de-al lui. Francesca se gândi să arunce cu ceva în el. El trebuie să fi ghicit corect expresia ei pentru că interveni cu o explicație.

– Nu te-am păcălit când ți-am spus că sunt spion. Este slujba mea oficială. Lucrez pentru Serviciile Secrete și toate astea. L-am cunoscut pe Ramsay când prietena ta, Cecelia, a avut de a face cu Sfatul Purpuriu. L-am ajutat să își salveze iubita și să îl închidă pe Lordul Cancelar, înainte ca acesta să-și îndeplinească planul de a-ți omorî prietena și să-i folosească afacerea ca să facă trafic de fete tinere. Sunt un erou, de fapt, zise el și-i aruncă un zâmbet arogant. Nespus, desigur.

– De asta nu am putut găsi niciodată o însemnare cu numele tău? întrebă ea. Am căutat peste tot, în caz că ai fi supraviețuit. Sau în caz că ai fi avut o familie pe undeva. Sau poate un teren al familiei în care să îngrop un coșciug gol, dar era de parcă Declan Chandler nu ar fi existat.

– Eu sunt Chandler Alquist acum, răspunse el. De dragul slujbei mele.

– Alquis. Ea lăsă anume litera t nerostită. Oricine.

– Desigur că știi latină, bombăni el.

– O cunosc pe Alexandra Atherton.

Strălucitoarea ducesă era motivul pentru care putea să vorbească o engleză britanică acceptabilă. Ca să nu mai vorbească de celelalte limbi pe care le tocise în perioada ei de la școala de fete. Francesca își dădu seama că ea și Chandler stăteau față în față, la doar câțiva pași distanță, fiecare cu brațele încrucișate, parcă să se apere. Dar de cine?

– Sunt multe de spus... Nu știi de unde să încep.

Chandler fu primul care lăsă brațele în jos, pe lângă corp. Era prima dată când îl vedea ezitant. Nesigur. Ea ar fi trebuit să spună ceva amabil. Ca să-l facă să se relaxeze.

– N-am știut că ești în viață, dar tu trebuie să fi știut cine sunt, își dădu ea seama cu voce tare. De ce nu ai venit la mine?

O, la naiba! Asta sunase plângăcios și pretențios, mai mult decât intenționase, de fapt. Dar ardea să aibă un răspuns. Chipul lui deveni inexpressiv înainte să se întoarcă și să se ducă spre un cuier de pălării care stătea de pază lângă ușă. Își dădu jos haina și vesta și le aruncă pe unul dintre numeroasele brațe disponibile.

– Seara trecută m-am luptat cu o femeie care a pătruns în casa unde e ținut Lordul Cancelar... nu știi cumva ceva despre asta?

El era? O, vor ajunge la asta, dar ea nu îl va lăsa să scape așa de ușor.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

El se răsuci brusc. Expresia lui nu era doar întunecată, era demonică. Sprâncenele erau dure și ochii nu mai ardeau. Erau reci, duri, abisali.

– Ești pregătită să îmi oferi toate răspunsurile, Francesca? El avansă spre ea cu mersul acela de prădător. Vrei să-mi explici cum ai supraviețuit? Ce ai văzut în ziua aceea? Ce informații ai obținut și ce ai făcut ca să le obții?

El se opri doar când se înalță deasupra ei. O femeie mai înțeleaptă s-ar fi retras. Dar Francesca nu obișnuia să cedeze teren.

– Suntem pregătiți să dezvăluim adevărurile și să le lăsăm să sângereze deasupra noastră? Pentru asta e acest moment?

Ei își susținură reciproc privirile. Toate cele rostite și nerostite umpleau spațiul dintre ei, amenințând să îi despartă. Ea își feri prima privirea, decizând să cedeze altceva.

– Da, eu am fost în seara trecută. La casa conspirativă...

El pufni puternic.

– N-o să te întreb unde ai învățat să te lupți sau să sari cu prăjina, nu în seara asta, zise el sec. Dar o să te întreb ce naiba ai făcut acolo?

– La fel ca tine. Am căutat răspunsuri.

– Și?

– Și ce?

– Și Lordul Cancelar ți le-a oferit? întrebă el nerăbdător.

Francesca își alese cuvintele cu grijă.

– Mi-a spus câte puțin despre structura de putere din Sfatul Purpuriu. El a spus că există o Triadă și că la timpul masacrului cel de-al treilea loc era vacant. Așa cum există unul și acum. Ea simți cum propriile dorințe întunecate i se adunau pe chip. Se pare că va mai exista și un al doilea loc vacant, dacă soarta e milostivă și Lordul Cancelar va atârna în ștreang.

– Un loc vacant... Chandler se bătu gânditor pe bărbie și Francesca se întrebă cum crezuse vreodată că mâna mare, cu bătăture și piele aspră, plină de o rețea de vene, disecată doar de cicatrici ar putea aparține unui aristocrat.

– Un loc vacant pe care s-au gândit să-l ocupe cu mai mulți oameni pe care îi știm. Dintre care unii sunt morți.

Asta îi trezi lui atenția.

– Precum?

– Mătușa Ceceliei, obscen de bogata Henrietta Thistledown, cunoscută și ca Scarlet Lady, de pildă. Lordul Ramsay, bunăoară, pentru că el era protejatul Lordului Cancelar.

– Ramsay știe de asta? întrebă el alert.

Francesca scutură din cap.

– El nu știa nimic despre Sfat până nu a avut neazuri cu el.

– Straniu, atunci, că ar lua în considerare pe cineva din afară pentru conducătorul lor.

– Vor putere și el are destulă.

Buzele lui se contorsionară într-o grimasă seacă.

– Acum că Cecelia e Scarlet Lady și s-a atașat de Ramsay, vor fi o forță de neoprit, Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Francesca fu de acord cu un sunet tandru înainte să se lumineze la idea care îi venise.

– E oare posibil Cavendish – tatăl meu – să fi fost parte din Sfat? Că își dorea să fie unul din Triadă?

Chandler o studie de sub sprâncenele încruntate.

– Tatăl tău?

– Lordul Cancelar a zis că la vremea masacrului Triada era deschisă pentru două persoane. A sugerat că unul dintre ei ar fi putut fi contele de Mont Claire.

– Iar cealaltă?

– Cealaltă era Kenway, de asta l-am luat la ochi în seara asta.

– Afurisitul de Kenway.

Iute ca o viperă, Chandler se întinse după paharul de pe noptieră, îl apucă și îl aruncă în șemineu. Se sparse cu un sunet disproporționat de puternic, fiind un ecou al furiei lui în cameră, înainte ca cioburile să cadă pe jos. Criza de furie părea necaracteristică, iar Francesca își dorea cu disperare să se ducă la el. Simțea că el trebuia să își găsească stăpânirea de sine, că nu era pregătit să o înfrunte în privința asta, așa că așteptă câteva clipe înainte să își prezinte ideile.

– E posibil ca familia Cavendish să fi fost masacrată pentru că au stat în calea a ce voia contele de Kenway? Nu din pricina familiei Hargrave?

El trase de două ori aer în piept și apoi răsufă prelung înainte să își lipească bărbia de umăr ca să se uite la ea.

– E o teorie.

– Una pe care ești gata să o îmbrățișezi?

Ea se strădui foarte tare să nu își facă simțită speranța din glas.

– Una pe care sunt pregătit să o analizez.

Ea se încruntă.

– E ca și cum ai vrea să fie vina lor. Hattie și Charles Hargrave erau cei mai drăguți oameni. Buni la suflet și miloși. Dacă au avut ceva de-a face cu crimele, nu avea cum să fie intenționat – au murit și ei. Ea oftă. E ciudat că Lordul Cancelar nu mi i-a amintit.

– Știu că țineai la ei și la Pip. Și eu la fel. Dar dacă nu ar fi spus nimic, toată lumea ar fi fost încă în viață. Dacă știau ceva despre Sfat, știau și că dacă vorbeau de asta însemna să se joace cu moartea.

– Sună foarte tare a multe presupuneri.

– Ai încredere în mine, zise el. Nu sunt.

„Ai încredere în mine.“ Mai spusese asta și odinioară. O ascunsesese într-un copac și apoi îi spusese să aibă încredere în el.

Și pierduseră douăzeci de ani.

– Ți-am oferit informația pe care ai cerut-o, zise ea. E rândul tău.

– Rândul meu?

– Să ai încredere în mine și să-mi spui ce știi.

El se întoarse de lângă sticla spartă și se întinse, atingându-i obrazul cu buricele degetelor.

- Eu nu am încredere în nimeni, zise el de parcă era un fapt regretabil, dar de neschimbat.

- Dar... mă cunoști. Sunt prietena ta.

- Eu nu sunt un bărbat căruia i se permite să aibă prieteni, zise el, de parcă nu îi spunea doar ei, ci își reamintea și lui.

Francesca voia să fie furioasă, dar uneori se simțea la fel ca el. Ea le avea pe Hoațe, dar și pe ele le excludea în multe aspecte ale vieții ei. Pentru binele ei.

- Ei bine, eu sunt dușmanul dușmanului tău și asta înseamnă...

- Că tot ești cineva care ar putea să mă trădeze.

Ea pufni, șocată.

- N-aș face asta niciodată!

- Cred că nici măcar tu nu îți dai seama de ce sunt în stare. Așa sunt construit eu, ca să țin lucrurile în felul acesta. Ca să nu te trag în lumea mea.

Ea își dădea seama de ce putea să facă. Ascunsese mai multe cadavre decât o contesă obișnuită. Nu la fel de multe ca Elizabeth Báthory, dar oricum.

- Eu sunt deja băgată în treaba asta. Nu decizi tu pentru mine de ce sunt în stare sau nu.

Era un răspuns bosumflat și amândoi știau asta. Ochii lui o studiau și o cercetau și deveniră apoi apreciativi.

- Ai reușit să mă surprinzi până acum, asta trebuie să recunosc.

- Asta ce vrea să însemne?

La naiba, brațele ei erau iarăși încrucișate.

- Francesca.

El duse degetele care o dezmierdau spre bărbia ei și i-o ridică ușor cu o insistență fermă, dar blândă.

- Dacă nu îți spun nimic e pentru binele tău.

- Pentru binele meu? făcu ea și își trase capul. Cred că glumești.

El scutură din cap.

- Asta e o investigație oficială. Nu înțelegi ce trebuie să fac în continuare.

- Atunci spune-mi, Declan.

– Nu mai sunt Declan. Nu am fost niciodată cu adevărat.

– Foarte bine. Ea își desfăcu brațele. E în regulă pentru mine. Poți să fii cine vrei în orice zi și eu voi fi acolo pentru tine. Noi nu suntem ca toți ceilalți și nu am fost niciodată și, mai ales, nu putem fi acum. Ne purtăm durerea ca pe o armură, nu-i așa? O folosim ca să ne facă puternici și decizi și să facem ceea ce trebuie făcut.

Francesca se duse la el și îi puse mâinile pe piept, lăsând căldura din interiorul lui să se scurgă în degetele ei reci.

– Amintirile noastre comune pot purifica legătura și scopul nostru comun poate că ne va putea vindeca într-o bună zi. E în regulă dacă nu ești Declan. Nici eu nu sunt tocmai Francesca. Eu sunt...

– Nu. El îi luă mâinile de pe piept și i le puse ferm pe lângă corp. Nu așa funcționează lucrurile. Eu nu funcționez așa.

– Iar eu îți spun că nu contează.

– Dar contează al naibii pentru mine, bubui el și își trecu mâinile prin părul ciufulit. Eu fac lucruri întunecate și voi continua să le fac. Lucruri care ți-ar bântui coșmarurile ani de-acum încolo. Lucruri care mă fac să mă întreb dacă mă transform într-unul din monștrii cu care m-am luptat atâta vreme. Asta este răsplata mea pentru că turez motorul imperiului și țin la distanță Sfatul Purpuriu.

Când ea vru să spună ceva, el își ridică mâna ca să o reducă la tăcere și apoi o întinse de parcă ar fi vrut să o atingă, înainte să și-o strângă pe urmă în pumn.

– În acest întuneric am ținut o sclipire de lumină. Pe tine, Francesca. Erai așa de blândă și de moale... puritatea pentru care am luptat. Pe care am răzbunat-o. Și e foarte greu să văd acea puritate spulberată.

– Spulberată? făcu ea.

El își feri atunci privirea de la ea și ceva înlăuntrul ei se ofli.

– O să răspund la o întrebare, zise el întunecat. Nu am venit la tine cu mulți ani în urmă, pentru că nu credeam că existai cu adevărat și nu voiam să văd cine se dădea drept tine. Iar acum că... El răsuflă și scoase un oftat care suna de parcă ar fi purtat cu sine durerea visurilor spulberate. Tu ai propriul întuneric. Nu pot să mai contribui la el și nu pot să te privesc făcând același lucru. Ai devenit acest... acest...

- Acest ce? întrebă ea printre dinții strânși care rețineau o avalanșă de înjurături și o furtună de furie feminină.

- Ei bine... făcu el un gest brusc. Ai fost eliberată de inocența ta sau ai cedat-o de bunăvoie, nu știu care e adevărul. Și din pricina răzbunării tale, reputația ta este distrusă și prin patul tău s-au perindat atâția bărbați încât...

Francesca îi dădu o palmă. Nu ca să-l șocheze sau ca să îl facă să tacă. Ci ca să îl lovească. Ca să-l facă să se rușineze pentru vorbele pe care le rostise și pe care le lăsase nespuse.

- Cum îndrăznești? Am văzut cum arată o fată căreia i-a fost luată inocența. Și e un lucru greu și urât când încerci să o recâștigi. Le-am văzut pe cele care renunță la puritatea lor din lăcomie sau din ciudă sau din răutate pură. Nu mi-e rușine de nimic și cei care cred că ar trebui să-mi fie pot să se ducă să se spânzure. Inclusiv tu. Se întoarse spre noptieră, își dădu scotch-ul pe gât și se întoarse spre el. Nu mai sunt un copil care trebuie protejat, zise ea cu deciziile luate din nou și curajul regăsit. Sunt o femeie în căutare de răspunsuri. O mincinoasă profesionistă, la fel ca tine. M-am pregătit pentru asta toată viața mea. Nu mi-am permis să-mi doresc nimic altceva în afară de adevăr și justiție pentru cei morți și voi obține asta cu sau fără ajutorul tău. Francesca își adună fustele și trecu pe lângă el. Presupun că va trebui să nu ne stăm unul altuia în cale.

- Francesca, așteaptă...

El se întoarse să o prindă de braț, dar ea se trase și mai adăugă ceva în timp ce se îndrepta spre ușă.

- Îmi imaginez că nu ești un model de castitate, vorbi ea disprețuitor. Puritatea și virginitatea mea nu sunt unul și același lucru. Nu contează câți bărbați am avut, sunt la fel de pură ca zăpada proaspăt căzută și nimeni nu mă va face să mă simt altfel.

Se întoarse cu spatele la el, punându-și mâinile în buzunare ca să le împiedice să se strângă în pumni de furie.

- Francesca, făcu el și se năpusti după ea.

- Să nu vii după mine, se răsti ea.

- Nu te las să pleci până când nu ascuți...

- Ascultă asta.

Ea scoase mâna din buzunar, se întoarse și plasă țeava pistolului direct lângă urechea lui. Ca să-l umilească și mai tare, puse arma deoparte și îl lovi cu mâinile făcute pumn în plexul solar, care-l lăsă fără răsuflare și fără auz. Când țiuitul din urechi se opri și reuși să tragă aer în piept, ea dispăruse de mult.

Capitolul 14

Francesca se strădui foarte tare să nu se încrunte, când săgeata Alexandrei nimeri ținta mai aproape decât a ei. Fie ducesa de Redmayne exersase în timpul liber, fie Francesca își pierduse exercițiul. Probabil că ambele. Hoațele Roșii luaseră o scurtă vacanță de la oraș, urcând în trenul de la Londra la Dorset, unde castelul Redmayne se înălța ca o santinelă amenințătoare peste Maynemouth, un sat de pescari încântător care se transformase în destinație turistică pe coasta din Devonshire. Femeile stăteau în lumina soarelui din sud lângă ruinele vechiului fort de deasupra Torcliff, unul care fusese construit de strămoșii lui Redmayne după victoria lor de partea lui William Cuceritorul.

Instalaseră un mic poligon de trageri cu arcul în curtea abandonată ca să profite de vremea încă bună înainte ca vara să facă loc toamnei, așa cum amenința să o facă. Zidurile din piatră ale fortului le protejau de briza oceanului în timp ce exersau trasul cu arcul. Galopul de la castel spre fort peste iarba bogată și verde a mlaștinilor Maynemouth o învioraseră pe Francesca, dar nu îi readuseseră și buna dispoziție. Nu îl mai văzuse pe Declan Chandler de zile întregi și asta începea să o marcheze.

Își trase vâlul de la pălăria de călărie mai jos, ca să se protejeze de soarele aflat sus pe cer, sperând ca acei nori care se vedeau de la distanță să ajungă până la ele ca să nu mai trebuiască să-și miște ochii. Strigătele păsărilor mării erau mai degrabă un asalt al simțurilor decât o binefacere, și ea nu putea decât să aibă resentimente față de parfumul bogat și sărat al aerului de mare, al ierbii înalte și al cailor. De fapt, unele dintre lucrurile ei favorite. Nu s-ar fi așteptat ca lumea să se adapteze la starea ei întunecată de spirit, dar tot își dorea să o fi făcut. Vremea neobișnuit de bună și fericirea generală a celor pe care îi iubea erau lucruri pe care le

dorea cu înfrigurare, dar nu se putea convinge ca măcar să pretindă că se bucură de ele.

Ea ocupa o lume în care Declan Chandler era în viață... și în loc ca asta să fie o bucurie, devenise un labirint pe care nu reușea să-l deslușească. Un perete de obstacole construit de oameni răi, forțe dincolo de controlul ei. Plus propria înșelătorie.

– Sunt îngrijorată din pricina planurilor noastre de a participa la evenimentul organizat de lordul Kenway, Frank, zise Cecelia și apucă o săgeată din tolba aflată într-un colț și se strădui cu degete stângace să o pună în arc.

Era o femeie sclipitoare și grațioasă până când venea vorba de competiție. Atunci își pierde toate simțurile și nu demonstra nici măcar capacitatea de coordonare pe care bunul Dumnezeu o dădea unui boț de tină. În cele din urmă, Cecelia renunță și își ridică privirea spre Francesca. Roșeața din obraji îi pune în valoare safirul ochilor, deși nu era clar dacă era de la efort sau era efectul soarelui asupra pielii ei neobișnuit de albe. Francesca le explicase că primise o invitație să participe la un eveniment foarte exclusivist pe domeniul lordul Kenway, sâmbăta următoare.

– Sigur că ești îngrijorată, răspunse Francesca, căutând în propria tolba. Sunt cât se poate de convinsă că să te agiți din cauza noastră a devenit a doua ta vocație.

– Era prima înainte să devin cartofor, zise Cecelia și zâmbi cu acel zâmbet dulce, dezarmant și ignoră înțepătura cu buna ei dispoziție caracteristică înainte să redevină serioasă. Dar nu ai amintit că Chandler al tău ți-a spus că lordul Kenway este mai periculos decât personajele tale malefice obișnuite?

– Nu e Chandler al meu.

Alexandra, care se dusese lângă Cecelia să o ajute, îi aruncă o privire serioasă pe sub pălăria sa de călărie albastră, dar păstră tăcerea.

– Oricare Chandler ar fi – fie că asta pe numele mic sau de familie –, tot mă întreb dacă nu e o idee bună să îl implicăm în caz. Buzele Francescâi se strânsură.

– N-ai idee cât de mult m-ar dezgusta să aud vreun cuvânt din gura aceluia bărbat.

De data asta, Alexandra și Cecelia schimbă o privire. Francesca se făcu că nu observă și verifică tensiunea din arcul ei.

- El a fost cea mai importantă persoană din lume pentru tine la un moment dat, insistă Cecelia. Cu siguranță, o conversație nu putea să schimbe asta.

- N-a făcut-o. Douăzeci de ani au schimbat asta. Ne-au schimbat pe noi.

Francesca își sprijini arcul de balustradă și își dădu jos jacheta, aruncând-o înainte ca soarele să o coacă în ea.

- El nu e băiatul pe care îl știam și nici nu e bărbatul care speram eu să fi devenit.

Ea trase de eșarfă și deschise primii nasturi ai bluzei ei cu guler înalt. Același lucru era valabil pentru amândoi, presupuse ea. Poate că era mai bine așa. Poate că el fusese înțelept să nu fi venit nicio dată după ea, pentru că el avusese dreptate tot timpul. Ea nu era cine susținea că e. Și să îi spună adevărul i-ar distruge pe amândoi.

- Înainte să aflu de supraviețuirea lui Chandler, Kenway a fost mereu țelul meu. Nu trebuie să mă las distrasă de la asta, zise ea, încordând arcul și slobozind săgeata.

Ateriză pe al treilea cerc spre exterior, chiar mai rău decât înainte.

- Tot mai am o treabă de făcut. Asta nu s-a schimbat.

- Nu, sigur că nu, o calmă Cecelia, dându-și vâlul peste marginea pălăriei și suflând spre bretonul puțin ciufulit. Dar să particip singură la un eveniment al Sfatului Purpuriu mi se pare foarte... nesăbuit. Poate că ar trebui măcar să îi spui lui Chandler că vei fi acolo, doar ca să fii în siguranță.

- Mai degrabă aș dansa o gigă irlandeză în pielea goală pe mormântul prințului Albert înainte să-i cer ajutorul aceluia bărbat.

Francesca știa că ar trebui să țină cont de cât de practică era sugestia Ceceliei, dar mândria ei o refuza cu aceeași violență ca pe stridiile stricate.

Ea nu îl rănise pe Chandler în seara aia când își descărcase arma. El o lăsase să scape. Ar fi putut foarte ușor să o prindă, să o găsească în zilele următoare. Ar fi putut să-și ceară scuze că fusese măgar. Ea ar fi putut chiar să ofere și scuzele ei. Ar fi putut. Alexandra îi întinse Ceceliei arcul cu săgeata pusă și o ajută cu răbdare să ia poziție și să încordeze arcul. Cecelia, care era mereu o doamnă, țipă de bucurie când săgeata chiar lovi exteriorul țintei în loc să se îndrepte spre zidurile cenușii de piatră, așa cum o făcuse

toată după-amiaza. Nu aterizase nici măcar aproape de centru, dar Cecelia era genul care sărbătorea victoriile personale mai degrabă decât cele asupra altora. Ea se simțea mereu vinovată când câștiga concursuri și în general se asigura că nu o făcea niciodată.

– Se pare că drumul tău și al lui Chandler sunt aliniate, zise ducesa în cele din urmă în timp ce își aranja mânușile. Poate că acum că v-ați mai calmat, ai putea măcar discuta cu el, poate să puneți la cale niște planuri alternative în caz că merge ceva prost.

– Nu îți amintești ce mi-ai spus? zise Francesca și apucă din nou arma. Refuz să mă asociez cu cineva care mi-a vorbit de rău părinții, mi-a vorbit mie condescendent și apoi s-a apucat să mă rușineze pentru reputația mea înainte măcar să întrebe dacă presupunerile lui sunt valide!

Ea apucă săgeata așa de brusc din tolbă încât aceasta plesni. Buzele Alexandrei se curbară într-o grimasă care îi încreți nasul pistruiat, făcând-o să pară cu zece ani mai tânără.

– Asta nu a fost o reacție foarte bună din partea lui.

– Deși nu sunt prea mulți bărbați pe lumea asta care să nu facă la fel, interveni și Cecelia.

– Nu-mi spune că îi iei apărarea, Cecil, se răsti Francesca. Nu ai tolera așa ceva de la Ramsay, iar Redmayne nu ar îndrăzni.

– *Touché*, admise Alexandra.

– Nici nu mă gândesc să-i iau apărarea, pufni Cecelia și răsufleă învinsă. Doar că, ei bine, oamenii spun lucruri teribil de urâte unora când sunt geloși. Lucruri pe care nu le gândesc de fapt.

– Ba el le-a gândit, bombăni Francesca.

– Presupun că m-am gândit că v-ați regăsit după atâta vreme... Ei bine, a fost destul de romantic. De parcă ar fi fost predestinat.

Cecelia oftă ultimul cuvânt cu nostalgie dramatică.

– Noi nu credem în destin, mârâi Francesca.

– Dar credem în a doua șansă, zise Cecelia și se întinse după plosca de apă, umplută cu Viognier minunat din care luă două înghițituri înainte să i-o întindă Francescăi. Iar voi doi aveți o istorie împreună.

– Întotdeauna am urât istoria, zise Francesca și savură vinul care avea gust de pere exotice înainte să i-l dea Alexandrei, care aștepta să țină ferm alcoolul în mână înainte să răspundă.

- Singurii oameni care spun asta sunt oamenii care își urăsc propria istorie.

Următoarea săgeată a Francescăi își rată ținta, dar comentariul Alexandrei nimerise din plin.

- Eu și Chandler... istoria noastră e construită pe minciuni, se lamentă ea. El crede că părinții mei sunt de vină pentru că am rămas fără copilărie. El crede că eu sunt Francesca.

Alexandra se poziționează în dreapta ei și Cecelia în stânga, așa cum stăteau adesea, cea mai nefericită dintre ele în mijloc, flancată de devotamentul și de protecția lor nețărnută.

- Toate suntem femei și ne-am obișnuit să ne ducem secretele și păcatele...

Alexandra se opri, gândindu-se fără îndoială la bărbatul pe care-l îngropaseră toate cu mult timp în urmă. Bărbatul care o violase când avea doar șaptesprezece ani. Bărbatul pe care-l omorâse chiar în noaptea în care Cecelia și Francesca o ajutaseră să îngroape cadavrul.

- Asta nu ne face oameni răi.

- El crede că sunt o târfă.

Spre uluiala ei, Cecelia ridică din umeri.

- Ramsay a presupus că eu sunt târfa Babilonului. Acum el respectă femeile care lucrează pentru mine, așa că sunt convinsă că inimile și mințile pot fi schimbate. Nu e un obstacol insurmontabil. E nevoie doar de puțină navigare creativă, asta e tot.

Francesca scutură din cap.

- Refuz să îmi demonstrez virginitatea pentru el.

Cecelia o surprinse râzând din nou.

- Nu virginitatea ta, draga mea, ci propria-i percepție. Nu ar trebui să conteze pentru el dacă ai avut sau nu amanți. A avut și el amante, desigur.

- De unde știi? Întrebă Francesca și se răsuci spre ea brusc, înăbușindu-și dorința de a-și scutura prietena sau de a o interoga.

Auzise oare ceva? Fusese cumva în stabilimentul ei? Cunoștea o femeie care se bucurase de el în pat? Gândul îi făcu greață, ceea ce o enervă.

- Are un fel foarte sigur de a umbla, nu-i așa? făcu Cecelia uitându-se în zare, de parcă Chandler însuși ar fi stat acolo. Pășește

ca un bărbat care a oferit plăcere multor femei. Căruia îi place să o facă și e mândru de faptul că poate.

Francesca strâmbă din nas.

– Îți poți da seama de toate astea din felul în care pășește un bărbat?

– Sigur că nu. Dar există un anumit limbaj al corpului, anumite lucruri de care îți poți da seama, zise Cecelia și făcu un gest nepăsător. Am adunat destule informații ciudate și anumite analize necesitare ca eu să mă pricep foarte bine să citesc bărbații. Gusturile și înclinațiile. Când să nu le permit accesul în stabilimentul meu. Cine și ce doresc să li se ofere.

Ea bifă toate astea pe degete.

– Atunci de ce el are voie să pășească precum un amant și de la mine se așteaptă să îmi plec fruntea, rușinată?

– Pentru că ești femeie, în mod evident.

Francesca își smulse mânușile, fără să mai aibă chef să se distreze.

– Asta nu e de ajuns. Nu pentru mine.

– Ne îndepărtăm de subiect, Frank, zise Alexandra. Tu iei în considerare să infiltrezi o societate care nu e deranjată să transforme fetițe în sclave. Să dea foc la gospodăria întregi doar ca să-și protejeze interesele. Grija noastră imediată este supraviețuirea ta.

– Asta e grija voastră, nu a mea, obiectă Francesca. Sunt hotărâtă, doamnelor. Voi duce asta la bun sfârșit sau voi muri încercând. Mai bine acceptați asta, dacă nu, să vă dați la o parte din calea mea.

Cecelia se retrase ușor de parcă i-ar fi dat o palmă. Alexandra făcu exact opusul. Francesca regretă aproape instantaneu, dar buzele nu îi păreau capabile să se deschidă pentru scuze. În schimb, lacrimi furioase o înțepau, iar ea trebui să se întoarcă cu spatele la ele. Mâna Alexandrei fu cea care ateriză pe umărul ei, blând și neamenințător.

– Ai supraviețuit inimaginabilului, se aventură ea. Când treci prin așa ceva, te marchează. Poate să te distrugă sau să te călească. Te modelează și îți dă formă și te ascute, transformându-te în ceva nou, poate o armă, iar asta nu e de ici, de colo. Dar...

– Sunt decisă, zise Francesca. Nu v-am povestit despre planul meu ca să încercați să mă convingeți să renunț. V-am spus pentru același motiv pentru care vreți ca eu să-i spun lui. În caz că...

- În caz că ești omorâtă? făcu Cecelia și-și ridică mâinile în aer.
- Nu o să fiu omorâtă.
- Nu știi asta. Dacă te descoperă? Dacă te-au descoperit deja? Ai putea să pășești direct într-o capcană fără să-ți dai seama.
- Sau ar putea fi invitați la dispariție în propriul bârlog. Aș aprecia un vot de încredere de la voi două.
- Alexandra ridică o mână ca să calmeze lucrurile.
- Noi nu spunem că nu avem încredere în talentele tale.
- Dar nimeni nu ar trebui să fie singur, adăugă Cecelia.
- Dacă am participa ca invitatele tale? se oferi ducesa. Redmayne și Ramsay au fost curțați amândoi de către Sfat...
- Nu ați fost invitate, zise Francesca. Ar bănuia ceva.
- Am putea trimite protecție? se oferi Cecelia.
- Nu am nevoie.
- Tu ai făcut-o pentru noi.
- Asta a fost diferit.

Alexandra scoase un sunet sarcastic.

- Cum anume a fost diferit?
- În fiecare dintre cazuri, amenințările la viața voastră erau în umbră. A mea are o față. Un nume. Un motiv palpabil. Știu în ce mă bag.

Asta era o minciună evidentă, dar... acum, dacă tot se băgase în treaba asta...

- Dar nu le cunoști motivațiile când vine vorba de tine. Și nu știi ce informații au despre tine.

- Asta intenționez să aflu, iar dacă mă iubiți amândouă, nu veți face nimic ca să mă opriți.

Francesca se întoarse iute pe călcâie și porni ca o furtună spre arcadele peste care tavanul se fărâmițase de mult. Femeile care îi iubiseră încăpățânarea se uitară în tăcere după ea până când încăleacă și dispăru în galop în direcția dealurilor. Alexandra răsufă ușurată.

- Doamne, ar putea stârni o ceartă într-o încăpere goală.

Pe chipul Ceceliei se așternuse îngrijorarea.

- Ar trebui... să facem ceva? Să spunem cuiva?

- Ne-ar urî, zise Alexandra serioasă.

- Aș prefera să o știu mai degrabă furioasă, decât moartă.

Alexandra cumpăni o vreme, apoi se însenină.

- Domeniul lordului Kenway este lângă ruinele Școlii pentru Tinere Educate a domnișoarei Henrietta, nu-i așa?

Cecelia îi răspunse la zâmbet de parcă ar fi fost la fel de contagios precum ideea nerostită.

- Chiar așa e.

- Ea poate să creadă că pășește în bârlogul leului și va ieși nevătămată. Chiar dacă va fi singură, nu va fi fără întăriri.

După ce deciseră asta, Hoățele Roșii împachetară totul ca să se întoarcă la castel. Aveau aranjamente secrete de făcut.

Capitolul 15

Francesca observă că majordomul lui Luther Kenway era legat la ochi înainte să bage de seamă că era și gol pușcă. Rămase blocată în prag, uluită și nehotărâtă.

– Eu sunt...

Uitase și de ce venise. De fapt, își uitase și numele.

– Contesă, bine ați venit! Intrați, vă rog.

La fel de maiestuos ca orice majordom regal, bărbatul făcu un pas în spate și deschise ușa larg, făcând un gest măreț spre interiorul domeniului Kenway.

Înghițindu-și emoțiile, Francesca își ridică poalele rochiei stacojii și intră, după cum fusese invitată.

Nu era sigură ce o tulbura mai mult; legătura de pe ochi, nuditatea bărbatului plinuț, dar elegant, trecut cu mult de prima tinerețe, sau propria rochie, de culoarea strălucitoare a sângelui diavolului și masca foarte elaborată din porțelan, în forma unui cap de vulpe, pictată manual de un artist priceput.

Francesca se opri la intrarea măreață și cuprinse cu privirea colecția de curiozități aflate dinaintea ei.

Nu știuse exact la ce să se aștepte când își croise drum prin Londra noaptea, urmând exact ruta specificată în invitația ei. Reușise să identifice și alți călători care se îndreptau, probabil, spre aceeași destinație, pentru că orele erau înaintate pentru începutul unei serate.

Un bal mascat la miezul nopții, se părea.

Devotament. Era singurul cuvânt de pe invitația peste care fusese desenată harta.

La sosirea ei, fusese invitată să intre pe poartă de un bărbat într-o robă neagră, apoi direcționată spre un cort negru, unde își găsisse costumul pe un manechin destul de straniu. Se îmbrăcase, așa cum fusese instruită, abandonându-și hainele într-o cabină de

schimb improvizată. Era o rochie lungă, cu o trenă maiestuoasă. Părul îi era acoperit de o glugă, iar din spatele ei se înălța o pozoabă care ar fi mulțumit-o și pe regina Elisabeta și care îi încadra trăsăturile, creând un tablou perfect pentru mască.

Se simțea destul de caraghioasă, urcând scara impozantă, nepurtând nimic altceva decât rochia asta diafană și masca. Dacă ar fi fost o fetiță, poate că ar fi fost fermecată. Dar ca femeie de aproape treizeci de ani, ea nu-și putea imagina ce ar putea face cu o mască de vulpe. Sau poate că nu voia să o facă. Era doar bucuroasă că singura lumină care o ghida strălucea de pe treptele conacului și ea o urmă ca pe lumina proverbială de la capătul tunelului.

Spre o destinație necunoscută. Temută. Și poate sperată.

– Milady, murmură majordomul discret. Sunteți bine-venită să intrați. Barclay și Smythe vă vor oferi gustări și orice altceva doriți.

Francesca înghiți, având limba uscată. Barclay și Smythe erau două santinele tăcute care flancau intrarea în sala mare. Nu purtau nici ei nimic, în afara legăturilor de la ochi, dar deveni imediat clar că erau mai tineri decât majordomul și mult mai bine pregătiți fizic.

Până la finalul serii avea să o doară ceafa de la imensul efort pe care-l făcea ca să nu se uite în jos.

Dincolo de gârzi, corpuri îmbrăcate în haine similare cu a ei se plimbau printre candelabre cu doar câteva lumânări. Lămpile de gaz rămăseseră neaprinse.

Petrecăreții puteau să fie și fantome. Spectre cu irizații purpurii, cu robele întinzându-se în urma lor pe podeaua din parchet întunecat ca niște dăre de sânge în lumina lunii.

Privit obiectiv, tabloul era pe cât de frumos, pe atât de bizar.

– Nu aveți de gând să mă anunțați? zise ea și se întoarse spre majordom, care scutură din cap.

– O femeie așa de importantă ca dumneavoastră nu are nevoie de prezentare.

El făcu o plecăciune cât se poate de umilă și îi făcu din nou semn spre sala de bal.

– Să vă simțiți bine, milady, și permiteți-mi să fiu primul care să vă spună că suntem foarte încântați să reintroducem linia Cavendish în Sfat.

Francesca simți cum i se răcește sângele în vene. Cum îngheață. Și toată pielea i se făcu ca de găină.

Fără să fie în stare să-i mulțumească, ea își înclină capul și trebui să-și ferească privirea când el se întoarse spre ușă, arătându-i un spate în mod hotărât mai păros decât se așteptase ea.

În timp ce se apropia de intrarea sub formă de arcadă, deveni clar că Smythe și Barclay nu erau singurii – valetii? – de serviciu îmbrăcați așa. Sau mai degrabă dezbrăcați.

Alții stăteau, plasați la intervale strategice în jurul încăperii. Neclintiți ca niște statui, ei ofereau tăvi cu cupe de băuturi și fructe, dar și gustări.

Câteva slujitoare stăteau în preajma valetilor încremențiți. Ele se asigurau că tăvile de argint erau pline și aranjate artistic, că bărbații purtau coifuri și legăturile de la ochi erau sigure. Luau în tăcere cupele goale de la oaspeți și ofereau șervete sau umpleau din nou cupele cu gesturi blânde și plăcute și cu priviri întrebătoare.

Femeile erau și ele goale pușcă, dar cu o diferență marcantă. Nu erau legate la ochi, ci aveau legături pe gură.

În mânecile largi ale robei ei, degetele Francescăi se strânseseră și se încordară până când unghiile îi intrară în palmă.

Se întrebese de ce un costum care ascundea așa de bine nu avea și mănuși. Acum înțelese. Voiau ca nimic să nu împiedice senzațiile tactile.

Membrii Sfatului nu experimentau doar ce era pe tăvile valetilor, ci și orice altceva doreau să pipăie. Tot soiul de corpuri imaginabile erau expuse. Palide, întunecate, negre. Slabe, rotofeie, moi sau tari. Elegante sau aspre.

Francesca nu doar că se holba. Era cu gura căscată, simțindu-se vinovată că o făcea. Oamenii aceia erau aici din proprie voință? Nu doar femeile zgâriau spatele valetilor cu unghiile sau îi atingeau între picioare ca să îi pipăie sau să-i dezmierde, ci și bărbații.

La fel, servitoarele erau dezmierdate alene și pipăite, iar ele suportau asta cu răbdare. Ba chiar erau încântate, se părea, oprindu-se din treabă ca să fie la dispoziția musafirilor.

Cvartetul de cameră aflat într-un colț, pe un podium, era și el gol-goluț. Aproape toată lumea care era considerată personal de serviciu își îndeplinea sarcinile fără vreo uniformă de vreun fel.

Mulți oaspeți se întoarseră când intră Francesca, și ea își dădu seama pe dată de ce. Animale de toate genurile și speciile erau reprezentate în încăpere, dar nu erau două măști la fel. Ea zări un urs și o albină, un cerb și un șarpe și tot felul de alte creaturi.

Fiecare mască era o operă de artă, o bază din porțelan alb cu detalii vibrante, executate în tonuri monocromatice. Nu toate robele erau stacojii. Câteva erau de culoarea fantomelor, nu chiar albe și nu chiar argintii. Doar câteva însă erau decorate cu aceeași glugă și același guler țeapăn ca al ei.

Un simbol al statutului, se părea, deși unul pe care nu-l înțelegea.

Oare știa că ea era în spatele măștii? Se cunoșteau unii pe alții? Pe lângă câți dintre ei ar trece pe stradă și i-ar considera cunoștințe, fără să știe cum își petreceau nopțile?

Câți dintre oamenii aceștia erau răspunzători pentru masacrul de la Mont Claire sau știuseră despre el și nu făcuseră nimic?

Ea își înăbuși un tremur la gândul ăsta și deveni dintr-odată foarte conștientă de cât de singură era.

Serana știa unde se afla, desigur, la fel și Hoățele, dar asta nu ar fi ajutat-o cine știe ce, dacă lucrurile degenerau.

Se împăcase cu soarta ei înainte să pună piciorul pe domeniul Kenway, așa că nu mai rămânea decât un singur lucru de făcut.

Să se arunce în mulțime de parcă acolo i-ar fi fost locul și să obțină ceea ce căuta.

Pășind cu un aer de superioritate afectată, ea se îndreptă spre un tip masiv, maur, mai înalt decât cei din jur. Avea cea mai frumoasă și mai netedă piele din câte văzuse, iar umerii și capul îi străluceau chiar și în cea mai slabă lumină.

Se strădui foarte tare să nu caște ochii... mai jos și nu reuși de loc. Nu era ca și cum n-ar mai fi văzut un bărbat gol vreodată, sigur că văzuse. Dar în ciuda îndrăzelii ei în atâtea alte aspecte, vulnerabilitatea acestor oameni o agita.

Nesiguranța o împungea. Era oare lipsit de respect să fie curioasă? Era îngrozitor să se uite?

Probabil.

Dar tot se uită. Și ar fi mințit dacă ar fi susținut că nu-i plăcea ce vedea. Nu doar africanul cu fizicul masiv, ci și bărbatul subțire și palid, androgin, cu talia lungă care se potrivea cu sexul său

impresionant. El contrasta splendid cu un individ mai pătrășos cu părul vâlvoi și mușchi puternici, ascunși sub un strat de grăsime, plus un organ mult mai puțin intimidant.

Femeile o intrigau și ele, dacă era să recunoască.

Diferențe și similitudini. Forma șoldurilor și forma sânilor. Abjecția pielii expuse și anonimitatea pe care o oferea masca ei.

Nimeni nu știa încotro i se îndreptau ochii și asta îi conferea o anume libertate. Ar fi mințit dacă ar fi spus că libertatea asta nu o încânta cumva.

Chiar și în timp ce instinctul ei primar răspundea la situația din jur, ei tot îi venea să fugă.

Ceilalți se adunară, poate vreo șaptezeci la număr, și o salutară cu șoapte respectuoase. Nimeni nu îi spunea pe nume, dar păreau să înțeleagă statutul ei de „lady“.

Ea aprobă din cap și le întoarse salutarile cu un murmur jos, simțind cumva că nimerise într-o biserică. Nu voia să-l cunoască pe Dumnezeu cărui acești oameni îi juraseră credință. Cel care lega femeile la gură și bărbații la ochi, care îi expunea așa de vulnerabili și îi transforma în obiecte.

O senzație familiară o cuprinse în timp ce se gândea la asta.

Respirația unei fantome pe spatele ei. Nu chiar înfrigurată, dar nici caldă. Clopoței de alarmă sunară în capul și în corpul ei.

Măcar, de acum, senzația era familiară și întotdeauna era însoțită de o întâlnire cu Chandler – sau oricine pretindea el că este în momentul acela.

Era oare aici? Țsta era pericolul pe care îl simțea?

Făcuse tot ce putuse ca să nu se gândească la el în aceste săptămâni. Să nu-l dorească. Să nu tânjească. Să nu îl caute și să...

Să ce? Să își ceară scuze? Să explice? Să mărturisească?

Francesca scutură din cap și ridică paharul de pe tava care îi fusese pusă în față. Masca pe care o purta îi lăsa buza de jos expusă, iar cupa se potrivea în mod convenabil la gură ca să poată bea.

Folosi scuza de a sorbi din băutură ca să studieze mulțimea adunată în lumina scăzută.

Siluețele în alb erau puține, poate șapte și se părea că unii dintre ei încercau să își croiască drum spre ea, plutind printr-o mare de roșu, ca niște spectre înotând într-un lac de sânge.

Măștile erau toate la fel. Cerbi. Coarne mari, ascuțite li se întindeau de pe creștete, ținând glugile la locul lor.

Păreau toți niște bărbați destul de solizi. Poate erau de la pază?
– Nu eram sigur că o să vii.

Francesca se întoarse iute auzind vocea fără trup, aproape lovindu-se de valetul de la care luase vinul.

Alături de el, o siluetă cu o mască de leu își înclină capul ca să se uite la ea. Avea și el un guler înalt în spatele mantiei. Iar coama lui era extraordinară, amintindu-i de soare.

Nu era Chandler. Umerii ei căzură.

Luther Kenway.

Francesca făcu ce făcea întotdeauna atunci când era speriată: își ridică bărbia, își îndreptă umerii și își dezveli dinții.

La figurat deocamdată.

– Aș fi trimis confirmare dacă ai fi preferat, dar din păcate... Ea lăsă insinuarea să plutească în aer și să dispară. Când el nu răspunse, continuă: Cu siguranță te-ai străduit foarte mult pentru cineva despre care nu erai sigur că va veni.

Ea mai luă încă o înghițitură din băutură. Pentru un bărbat cu așa de mulți bani și influență, gusturile lui în materie de vinuri erau foarte proaste.

– Am zis că nu eram sigur că o să vii, dar trebuie să recunosc că eram încrezător.

Masca îi conferea vocii un mârâit profund, de parcă sufletul unui leu ar fi trăit într-adevăr în corpul lui.

– Și ce a inspirat această încredere? întrebă ea, întorcându-se ca să stea umăr la umăr cu el, în loc să înfrunte masca înspăimântătoare.

– Știu că ești o femeie iscoditoare. Buzele lui, familiare și străine în același timp, se lățiră într-un zâmbet încordat, aproape crud. Știu că nu puteai decât să îți urmezi curiozitatea.

Ceva din felul în care spusese asta o enervă. Ce altceva mai presupunea în privința ei?

– Deci acesta este Sfatul Purpuriu.

Ea cercetă încăperea cu un aer neimpresionat, care nu oglindea deloc ceea ce simțea. Era greu de crezut că reușise în sfârșit. Acum, ce putea să facă pentru a-l distruge definitiv?

- Toate astea ar putea fi ale tale, murmură el.

Ea se uită la el tăios.

- Draga mea contesă, trebuie să știi că nu fac nimic în etape și nu mi-am făcut propunerea necugetat. Cred că am fi buni unul pentru celălalt.

- Cred că vrei să spui că eu aș fi bună pentru tine.

El își înclină capul ca un câine nedumerit de comanda care i se dăduse.

- Vrei să spui că nu am nimic să-ți ofer?

Ea ridică din umeri.

- Eu sunt deja contesă, așa că n-ai putea să-mi oferi un titlu mai mare, indică ea. Și chiar dacă ești mai bogat ca mine, am destui bani să îmi ajungă timp de generații. Nu mă interesează politica, nu cu adevărat. Iar dacă m-aș mărita cu tine, ce e al meu ar deveni al tău. Mai exact, ce anume din propunerea ta ar trebui să mă tenteze, Lord Devlin?

În loc să-l enerveze, așa cum bănuia că ar face-o vorbele ei, el scoase un sunet de amuzament.

- O femeie privilegiată, într-adevăr, zise el indiferent. Sunt curios atunci, de ce ai venit la petrecerea mea.

- Poate ca să aflu ce altceva ai mai avea de oferit.

Ea își înclină capul timid și fu răsplătită cu senzația că răspunsul ei îl mulțumise.

- Milady, pot să îți ofer ce îți dorești cel mai mult. Trebuie doar să îmi spui ce vrei.

Adevărul. Dreptate. Ba nu, mai mult decât asta, răzbunare.

- Libertate, fu cuvântul care îi scăpă de pe buze.

Și adevărul acestui cuvânt îi răsună în suflet.

- Uită-te în jur, draga mea.

Ea făcu întocmai, iar ce văzu o nedumeri, o intrigă și îi făcu greață.

Mâna lui ateriză pe umărul ei și ea avu nevoie de fiecare dram de voință ca să nu se ferească de ea.

- Libertate este exact ceea ce-ți ofer. Este ceea ce caută și adepții Sfatului.

Ea îl privi cu adevărat nedumerită.

- Aș fi zis că e putere. Sau avere. Influență politică sau...

El scutură violent din cap de îndată ce începu ea să vorbească.

– Averele noastre ne ajută să câștigăm influență, admise el. Iar în asta găsim și puterea... dar îți voi spune ceva, vulpiță. El se aplecă mai mult spre ea și își înclină capul în jos de parcă leul și vulpea ar fi fost pe cale să se sărute. Puterea este o iluzie, una pe care cu siguranță o păstrăm ca unealtă ca să ne atingem obiectivul principal, unul care se potrivește cu al tău.

– Nu-mi e foarte clar.

– Libertate, zise el cu voce înfierbântată în timp ce o împingea spre podium, unde plutea un refren senzual în jurul lor.

– Nimic din încăperea asta nu îmi sugerează libertate.

Ea făcu un gest cu bărbia spre o femeie cu căluș la gură, care își oferea nuri unui grup de oaspeți.

Dacă Francesca mai privea mult, se temea că o să i se facă brusc foarte rău.

– Gândește-te, milady, despre ce ni s-a spus timp de secole și secole că ar trebui să facem ca să fim loiali. Gândește-te la ordinea importanței. Când ea nu spuse nimic, el o lămuri. Dumnezeuul tău mai întâi, apoi națiunea. Familia. Comunitatea și apoi, în cele din urmă, individul. El făcu o pauză și se întoarse cu fața la ea. Ce îți aduce o astfel de filosofie?

Francesca se încruntă. Ea nu era deosebit de religioasă; nici teribil de patriotă. Era britanică pentru că așa se născuse. Anglicană poate, poate din pricina tradițiilor strămoșilor ei. Dar văzuse prea mult din lume, din umanitate, din spiritualitate, ca să creadă sau să alunge complet aproape orice spiritualitate. Ea nu avea o asemenea credință și îi și spuse asta.

– N-aș ști. Eu nu trăiesc așa.

– Știu. El ridică un deget, de parcă ar fi spus: „A-ha”. Trăiești ca să îți faci plăcere doar ție.

– N-aș zice...

– Ei, haide acum, aici nu trebuie să te prefaci. Gândești la fel ca noi. Să trăiești stacojiu înseamnă să trăiești fără rușine.

– Purpuriu? repetă ea, pierzându-și răbdarea. De ce stacojiu? Îl reprezintă pe diavol? Biserica? Un zeu păgân poate? Are ceva de a face cu Britania însăși?

Ea se opri brusc pentru că începuse iar cu rafalele de întrebări. În loc să pară frustrat sau insultat, el părea fascinat. Francesca nu știa dacă să fie ușurată sau oripilată.

- Gândește-te la culoarea roșie, Francesca. Este culoarea extremelor. Ne captează atenția și ne avertizează de pericole. Reprezintă tot ce e visceral și primar. Sânge. Pericol. Violență. El făcu un pas mai aproape. Pasiune, seducție și chiar iubire. Colorează steagul aproape fiecărui imperiu puternic și, cu toate acestea, definește cartierele în care încercăm să îngrădim viciile în toate culturile europene. Oferim trandafiri roșii când suntem îndrăgostiți și vedem roșu înaintea ochilor când suntem pregătiți să luăm o viață într-o criză de furie. De ce crezi, contesă, că e așa?

Uluită, Francesca scutură doar din cap.

- Ați împrumutat modelul pentru scopurile voastre, am aflat. Tu și Hoățele tale cu păr roșu.

Un val de teroare o lovi în coaste. Nu era ca și cum ea ar fi ascuns relația cu Hoățele, dar nici nu îi făcea reclamă. Dacă știa despre Hoățele Roșii... atunci el o observase. Ascultase șoaptele despre ea.

Dar cât de îndeaproape?

- De ce să te ascunzi în spatele unor măști ridicole dacă nu ai de ce să te rușinezi? Întrebă ea de parcă nu ar fi știut deja răspunsul.

Degetele lui se strânseseră în jurul paharului, singura manifestare de emoție de când sosise ea.

- Pentru că, spuse el și își împinse bărbia puternică spre mulțimea care se distra, chiar și în timp ce o neliniște se răspândea în încăpere, măștile noastre ridicole ne reamintesc că în spatele civilizației noastre, fiecare om e doar un animal. Iar animalele au o anumită înțelegere primitivă.

- Cum ar fi?

Ea folosi un ton nonșalant ca să își ascundă agitația. În sfârșit niște răspunsuri.

- Supraviețuirea este primul nostru instinct, cu siguranță. Cei de la putere conving masele că le permit să supraviețuiască. Se prefac că ajută, că sacrifică binele câtorva de dragul celor mulți și așa mai departe... dar ei sunt cei care ne controlează viețile. Ei sunt cei care storc viața direct din noi. Ei iau de la noi ce suntem noi chiar la bază. Forma noastră cea mai onestă și mai crudă.

– Ce suntem noi? șopti ea.

– Dragă Francesca, noi suntem dorință.

Ea era așa de dezamăgită că aproape își suflă tot aerul din plămâni când repetă după el.

– Dorință?

– Da, aprobă el. Noi suntem ființe cu nevoi și dorințe. E atât de simplu.

Francesca își încordă maxilarul. Coapsele. Pumnii. Frustrarea bubuia prin corpul ei, prin fiecare fibră.

– Te referi la pasiune? pufni ea. Spune-mi că nu te-ai străduit atât doar ca să inviți o liotă de perversi la încă o orgie ca a lui Caligula.

Ea zise asta, de parcă ar fi fost o pierdere de vreme. De parcă ar fi fost la nenumărate astfel de orgii și acum o plectiseau până la lacrimi.

Era o pierdere. Ea nu se putea gândi la nici o nenorocire mai mare decât faptul că întreaga casă Cavendish fusese omorâtă pentru că un conte și o contesă aveau vieți sexuale aventuroase.

Nimic nu putea fi atât de ridicol de tragic.

– E mult mai mult de atât, insistă Kenway. Avem nevoi, Francesca. Instincte. Unele pe care suntem forțați să ni le înfrânăm din pricina rigorilor societății. Ce suntem în spatele acestor zorzoane care ne leagă și a mașinilor pe care le creăm? Carnivori fără remușcări. Prădători. Tânjim să dominăm. Putere. Glorie. Sânge.

El se uită spre ea, iar ochii lui păreau să sclipească din spatele materialului transparent.

– Și da. Sex. Ne dorim plăcere și urmași. Imortalitate.

Frustrarea ei fu atinsă de o răcoare bruscă.

– Iar... tu i-ai convins pe acești oameni că le vei oferi această... libertate? Ca să facă ce anume?

– Nu, această filosofie, acest Sfat exista cu mult înainte să devin eu membru, cu mult înainte să ajung eu la putere. Nu, Francesca, treaba mea nu e să le ofer oamenilor lucrurile astea, ci să îi pregătesc ca să și le ia singuri.

– Poftim? ea se uită la el uluită.

El făcu un pas mai aproape.

– Dacă te doresc, ce mă oprește să te iau chiar acum? Crezi că acești oameni ar mișca un deget? Vreunul dintre ei?

Ea cercetă mulțimea, observând că unii dintre ei se prefăceau că nu se uitau la ei, în vreme ce alții trăgeau în mod evident cu urechea.

Ea își lăasă degetele să alunece în robă și găsi curelușele de piele sub care fixase cuțitul pe braț.

- Eu te-aș opri, zise ea pe un ton dur. Eu te-aș opri.

Ochii lui sclipiră.

- Da, știu. De asta ești aici.

- Chiar așa? pufni ea, din nou încercând să pară neafectată, făcând tot posibilul să nu se alarmeze când observă că cerbii în robe albe începuseră să se apropie.

Kenway se mută în spatele ei, făcând-o să i se taie răsuflarea.

- Mă întreb dacă ești demnă de numele pe care îl revendici.

- Îți voi dovedi, înainte ca toate astea să se termine, că voi lua exact ceea ce merit.

De la el avea să ia totul, își jură asta.

- Ai luat deja așa de multe, contesă. Ai o reputație de mare petrecăreață...

Ea se gândi la Chandler în clipa aia. La faptul că el o făcuse să se rușineze din cauza amanților ei. Teama fu tăiată de o înțepătură de tristețe. Ce dezamăgire erau unul pentru celălalt.

Kenway se aplecă să îi șoptească în ureche în timp ce făcea un gest larg spre Sfat.

- Dorința e cea care te mână, Francesca, așa ca pe noi toți.

- Nu ai idee ce mă mână pe mine, replică ea.

- O, am oarece idei. El le făcu semn bărbaților în robe albe să se apropie și mai mult. Am invitat tentația pentru tine aici. Ca să îți arăt cum poate fi viața. Chiar ca soție a mea, și s-ar permite tot soiul de libertăți.

- Permite? făcu ea acid.

- Încuraja, se corectă el. Ai fi încurajată să iei ce îți dorești, să savurezi, să împarți cu mine. Ai fi parte a unei mișcări. A unei re-așezări în societate atât de extraordinare, încât lumea nu va mai fi la fel.

Doamne ferește, nu era doar malefic, era și nebun. Toți erau.

- Eu nu sunt înclinată să... savurez... așa în public.

- Și nu o să o faci, o îndemnă el. După această manifestare a devotamentului.

Ea înghiți cu greu.

– Manifestare? Ce fel de manifestare?

– Gândește-te, contesă, cum trăiesc animalele. Ești o călăreață foarte bună, mi s-a spus. Cunoști caii?

– Întrucâtva, îndrăzni ea.

– Oare unui armăsar îi pasă de pedigri când încalecă o iapă? Îi cere permisiunea? Crezi că le pasă cine le privește rutul?

În ea cresc o oroare îngrozitoare și completă în timp ce lua în considerare opțiunile pe care le avea.

– Oare le pasă celor mai multor creaturi de modestie, fie ea fizică sau socială? Le pasă de sentimentele prăzii lor? Oare un uliu se simte vinovat pentru veverița adorabilă care devine prânzul lui? Oare leul nu își alungă progeniturile ca să se asigure că regatul nu îi e contestat?

Ea se luptă să rămână calmă. Să nu o ia la fugă.

– Unii ar susține că noi, ca indivizi cu intelect mai evoluat, ne aflăm mai presus de astfel de instincte primare.

– Așa ar zice unii.

Bărbații în robe albe ieșiră din mulțime și se apropiară de scenă. O turmă de cerbi.

– Iar alții ar spune că noi suntem doar prădătorii din vârful ierarhiei. Că suntem capabili de asemenea performanțe, ca ale unor zei, de neegalat dacă nu am fi legați de mitul trecutului și de cei care ne țin în genunchi.

– Monarhia, vrei să spui?

El își înclină capul.

– Monarhia. Sau republicile. Biserica. Fiecare profet, comandant de oști și prostituată care a cerut cuiva să se plece în fața lor. Să îngenuncheze.

El se mișcă mai în spate în raza ei vizuală, cerbii făcând un semicerc în jurul ei.

– Când ai îngenuncheat ultima dată în fața cuiva?

Niciodată nu o făcuse și nu avea de gând să înceapă acum. El trăsă o dâră pe masca ei cu buricul degetului, un leu tandru care curta o vulpe.

– Știai că locul acesta nu a avut niciodată o femeie în Triada noastră de lideri? Poate că e timpul ca asta să se schimbe.

- De ce să mă alegi să conduc când eu n-am urmat niciodată? întrebă ea. Nu sunt o adeptă a cultului vostru.

- Poate că exact de asta te iau în considerare.

El se întinse și îi aranjă gluga, degetele lui trecând prin părul ei. Ea avu nevoie de fiecare dram de voință ca să nu se retragă din calea atingerii lui.

- Ești curajoasă și umblată prin lume, suficient ca să poți să conduci, dar și suficient de tânără ca să te conformezi. Sfatul bălțește din cauza bătrânilor și, sincer să fiu, am nevoie de un moștenitor fizic pentru titlul de conte, pentru că ai mei nu mai sunt viabili.

La asta, Francesca nu-și putu reține o exclamație audibilă. Cum putea vorbi așa despre copiii lui morți?

- Ai de luat o decizie în seara asta, Francesca. Ai putea face primul pas ca să devii cea mai puternică contesă din lume. Sau... tragedia Mont Claire ar putea fi completă.

Destul de simplu. Acceptă oferta lui sau mori.

Oamenii răi numeau alegeri de genul ăsta libertate, și idioții chiar îi credeau.

- Ce trebuie să fac? întrebă ea.

- Trebuie doar să privești. Și apoi să decizi.

Să privească pe cine? Ce să decidă?

El se întoarse și le făcu semn cerbilor, iar doi dintre ei se desprinseră de lângă companionii lor ca să deschidă niște uși ca niște guri de peșteră, spre un coridor întunecat. Peste mulțime se lăsă o tăcere nerăbdătoare, iar Francesca fu sigură că întreaga sală de bal îi auzea bubuiturile inimii.

Ea nu știa cine sau ce se aștepta să iasă din holul întunecat, dar cu siguranță nu era Lordul Cancelar.

Scăpase de Serviciile Secrete? Sau fusese livrat acestui bărbat periculos și puternic de agenți din interior?

Oricât îl disprețuia Francesca pe Sir Hubert, se luptă să nu simtă milă pentru el. Nu pentru că l-ar fi iertat pentru păcatele lui impar-donabile, ci pentru că arăta așa demn de milă. Să vezi bărbatul care avea o funcție probabil la fel de importantă ca a prim-ministru-lui, un bărbat care avea putere peste toate tribunalele din Marea Britanie, despuiat și umilit așa nu era deloc ușor de suportat.

Deși era un bărbat în vârstă, avea corpul unui copilăș, nesigur și burtoș, sfrijit și cu gropițe la încheieturi. Pășea fără lanțuri, cătușe sau funii. Cerbii nu îl atingeau; de fapt, se părea că Lordul Cancelar era cel care îi conducea pe scenă. Sfatul Purpuriu îi făcu loc să treacă, apoi strânse rândurile după ce omul trecu, ca un lichid acoperind o navă pe cale să se scufunde.

Francesca era oripilată și nedumerită în același timp. Din nou strânse cuțitul pe care și-l legase de braț și așteptă să vadă cine avea să facă prima mișcare.

Lordul Cancelar vorbi cel dintâi.

– Ca membru al Triadei, mă prosternez în fața voinței sălbăticiiei. Este în firea noastră să îi atacăm pe cei slabi. Să alungăm din mijlocul nostru pe cel care ne-a greșit cu totul. Eu am pus Sfatul în pericol, am profanat preceptele sale și prin asta sunt condamnat prin legile regatului să renunț la viață.

– Care îți este dorința? întrebă Kenway, cu vocea auzindu-se cu ecou în diferitele colțuri ale încăperii, părând să vină concomitent din toate direcțiile.

– Mă ofer în locul celor șapte sacri. Voi fi instrumentul pentru devoțiune. Legătura care ține Sfatul nostru laolaltă. Acțiunile mele vor reînnoi jurământul nostru către Predonius Primus.

Predonius Primus.

Francesca își cercetă cunoștințele de latină. Prădătorul alfa.

Kenway se întoarse spre încăpere.

– Acțiunile acestui... el se opri și îi aruncă lui Hubert o privire disprețuitoare... bărbat ne-au lăsat fără sacrificii. Ritul devoțiunii a fost mereu un sacrificiu al inocenței. Al sângelui. Astăzi, din păcate, ni se va permite doar unul dintre acestea, pentru că inocența este mai presus de tine. Dar... ne oferi altceva care te va salva, Hubert.

Chiar așa era? Francesca privi, cu răsufierea tânjind să se elibereze din plămâni. Lordul Cancelar nu avea nici o calitate care să-i răscumpere păcatele. El fusese o roată din angrenajul mașinării care provocase masacrul de la Mont Claire. El capturase fete tinere și le ținuse înlanțuite precum câinii în catacombele de sub domeniul Ceceliei. El pervertise cursul justiției în regat în timpul mandatului său ca să își atingă propriile scopuri. Ale lui și, se părea,

Ea nu ar fi suferit de insomnii dacă îl spânzurau în turn. Așa că de ce gândul de a-l privi murind îi înmuia genunchii?

- În locul inocenței, tu ne oferi influență. Să sperăm că sacrificiul tău va fi considerat suficient.

- Așa să fie.

Hubert își plecă fruntea, iar Kenway își puse mâna pe capul lui de parcă ar fi fost papa care binecuvânta un credincios.

Francesca se pregăti pentru ce era mai rău. Se încordă, în minte cu o frenezie de gânduri. Se va înjunghia singur? Își va face un fel de *seppuku*, chiar aici în fața mulțimii de privitori? Sau Kenway îl va ucide în fața tuturor aici de față?

Cum va reacționa ea la asta? Trebuia să privească. Dar putea oare să suporte să asiste la o crimă? Un suicid? Era deja băgată prea adânc. Și era complet singură.

Dintr-odată, și-l dori pe Chandler. Pentru că, deși el se lupta cu ea, el ar fi luptat și alături de ea. Știa asta cu certitudine.

Kenway luă un cuțit din roba lui și i-l întinse Lordului Cancelar, care îl luă aproape recunoscător.

Francesca se încordă, pregătită pentru ce era mai rău.

Știuse că noaptea asta avea să fie stranie și periculoasă. Acesta era momentul pe care-l așteptase cu speranță și de care se temuse: urma să fie martoră la ceva ce putea folosi împotriva lor într-o bună zi. Asta era treaba celor care se infiltrau.

Și trebuia să rămână tăcută.

Lordul Cancelar își ținu pumnalul în dreptul brațului și tăie. Unii din mulțime scoaseră exclamații șocate; alții rămaseră tăcuți în timp ce sângele curgea, dar nu așa de mult cât se temuse Francesca.

Nu suficient ca să fie fatal.

El duse tăietura la pieptul palid și moale și desenă un șarpe cu trei capete, sau cel puțin asta crezu ea că era. După ce termină, o slujnică nubilă îi aduse un bandaj, care fu apăsător pe rana superficială înainte ca bărbații-cerbi să îi ia pumnalul și să îl escorteze afară.

Nu îl urmară, ci închiseră ușa și se întoarseră în formația de semilună în jurul ei.

Ce mai sacrificiu! Francesca își dădu ochii peste cap și slobozi aerul din plămâni cu un oftat care era și ușurat, și dezamăgit, în timp ce orchestra de cameră relua aceeași melodie seducătoare.

Dacă era un moment bun pentru un anticlimax, acesta era. Nu trebuia să privească pe nimeni murind.

– Simt cumva o urmă de dezamăgire la tine, contesă? întrebă Kenway *sotto voce* pășind în față. Doar el era inamicul tău, nu-i așa?

Francesca știa că trebuia să răspundă cu grijă ca să nu se trădeze. Dar el o salvă de la un răspuns.

– Ce i-ai fi făcut tu, mă întreb? L-ai fi pus înapoi în cușca din care a fost eliberat?

Temperamentul ei își făcu simțită prezența la gândul libertății lui, când își aminti de fetele acelea nevinovate închise timp de săptămâni.

– Ai fi vrut să-l vezi spânzurat? continuă Kenway cu bucurie malițioasă. Să-l vezi în fața plutonului de execuție? Spune-mi, contesă, care ar fi cea mai periculoasă dorință a ta? Dacă nu ți-ar păta sufletul, ai vrea să-l vezi murind așa cum a murit familia ta?

Kenway știa, își dădu ea seama cu o reacție de oroare. Știa că ea îl găsisse pe Lordul Cancelar în casa conspirativă și că îl interogase în căutare de informații. Ceea ce însemna că știa ce îi dezvăluisse Lordul Cancelar.

Acum mai mult ca niciodată era important să nu pară afectată.

– Ce se întâmplă cu Sir Hubert nu mă interesează absolut deloc, zise ea cu cât de multă îndrăzneală putea să adune. Dă-l hrană la câini dacă vrei. Eu am probleme mult mai importante.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi starea acestor bărbați și femei? zise ea și arătă spre servitorii goi. Îi umilești și îi înjosești, dar cu ce au greșit ei? Mi-ai face și mie același lucru dacă ți-aș accepta propunerea? Așa ar trebui să-mi dovedesc devotamentul? Pentru că nu prea cred.

Un râset crud se auzi de sub masca lui, pe care ea voia să i-o smulgă ca să îi citească expresia malefică din ochi.

– Draga mea, există oameni care vor fi mereu doar pradă. Uneori se dedică celor puternici și noi permitem asta. Aceștia sunt aspirații noastre. Vin să implore în genunchi dinaintea noastră, iar când vine timpul să accedem la putere, ei vor fi alături de noi în loc să fie sub picioarele noastre. Așa își arată ei devotamentul. Se aplecă spre ea. Tu îți arăți devotamentul fiind martoră la ce se întâmplă în seara asta și ținând secretul.

Francesca simți cum i se face greață.

Asta... asta era îngrozitor. Pervers. Profan. Ea privi cum mulțimea socializa entuziasmată. Începeau să se formeze grupulețe neobișnuite de animale, capetele se adunau laolaltă și șopteau în timități. În aer încă mai plutea o stare de așteptare și nu era nevoie să fii un geniu ca să ghicești ce avea să se întâmple în continuare. Părinții ei avuseseră de a face cu așa ceva? Fuseseră oare asemenea acestor servitori? Gândul îi făcea greață.

- Acum, draga mea, haide să ne pregătim pentru următoarea noapte.

- Următoarea?

- Ne întâlnim pentru trei nopți o dată la trei ani pentru acest ritual din trei părți. Desigur, cea mai importantă parte se petrece în spatele acestor ziduri. Însă, trei este un număr foarte propice și îndrăznesc să spun că a doua noapte e favorita noastră.

Ea aproape că se temea să întrebe.

- Ce este a doua noapte?

- A doua noapte - zise el și îi puse mâna pe umeri, întorcând-o ușor cu fața spre semiluna formată din cerbii care așteptau răbdători - este Dorința.

Orice mișcare făcuse Kenway în spatele ei, fusese o poruncă.

Pentru că toți bărbații cu capete de cerb își dădură jos robele albe și dezvălură șapte corpuri de zei în devenire.

Uimită, Francesca rămase cu gura căscată. Erau toți splendizi în felul lor. O supraabundență de masculinitate, ba nu, chiar un asalt al frumuseții sălbatice. Mușchii sclipeau în lumina slabă, creând adâncituri și umbre în timp ce erau încordați și puși în valoare. Fiecare bărbat era mai masiv și mai splendid decât cel dinainte. Unii aveau păr negru, alții blond. Câțiva nu prea aveau. Alții erau mai bătrâni, cărunți și duri. Alții tineri și dornici și, după cum observă ea privind în jos, întăriți.

Toți o voiau. Asta era fizic evident. Și pentru fiecare moment greșit din noaptea asta, Kenway avea dreptate într-un singur punct.

Puterea era amețitoare.

Francesca încă se mai lupta să proceseze totul, când Kenway o împinse înainte.

- Ei sunt aici pentru tine, contesă. Să te tenteze. Să îți dăruiască plăcere. Trebuie să arate devotament dedicându-se toanelor tale.

Alegi ce vrei, pe cine vrei și mâine îl sau îi vei avea. Nu va exista depravare care să nu fie la dispoziția ta și, dacă nu vezi ce îți dorești aici, ți se va aduce. Aceasta este doar prima din...

Fără să se gândească, Francesca ridică mâna să îl oprească. Și funcționează. Încăperea era așa de tăcută, încât foșnetul robelor pe podeaua de marmură se putea auzi în spatele încăperii.

Toate întâmplările din această noapte erau complet, profund greșite. Acești indivizi nu înțelegeau nici cel mai mic lucru din ce însemna să fii om, întreaga lor filosofie era răsturnată, dar ea avea ceva de făcut și trebuia să facă asta.

Știusese imediat pe cine va alege. Pe cine dorea. Acolo. El. Doi „cerbi” mai încolo spre stânga. El era entitatea pe care o simțea într-o încăpere plină de oameni. El era fiorul de conștientizare pe care-l simțea pe șira spinării.

Nu era extraordinar de înalt precum alții și nu era nici teribil de musculos. Nu, era specimenul perfect. Omul vitruvian. Corpul lui era sculptat din alt lut decât al celorlalți, poate furat de pe muntele Olimp mai degrabă decât de pe pământul oamenilor din care erau făuriți alții. Când marii maeștrii pictau zei și eroi din mituri și legende, probabil că îi studiau corpul.

Testând o teorie, Francesca atinse câțiva dintre bărbați în timp ce se plimba, pretinzând că le testează puterea umerilor, fermitatea maxilarului.

Și de fiecare dată când mâna ei se întindea, cerbul care îi atrăsese atenția se încorda și mai tare. Pumnii i se albeau pe lângă corp. Pielea i se înroșise, aproape imperceptibil în lumina slabă.

În cele din urmă, ea se opri în fața lui. Aproape sigură că bănuielile ei erau corecte. În timp ce stătea în fața lui, respirația lui se accelera perceptibil, și ea știa. Nu zise nimic în timp ce își trecea mâna peste denivelările și văile brațului său puternic, oprindu-se să îi tragă mâna spre ea.

El permise asta, deși ea putea simți ezitare în rigiditatea fiecărei fibre a mușchilor lui.

În tăcere, de parcă nu ar fi avut spectatori, ea îi desfăcu palma. Chandler.

Urmări cicatricea cu unghia și se uită în sus la el. Era bun de spion. Găsise o cale, așa cum făcuse și ea.

Știa că el era spectaculos de bine făcut de când se luptase cu el, dar nu se așteptase la o frumusețe atât de deosebită. Acum se uita urât la ea prin despicăturile măștii acoperite cu material irizat, subțire ca hârtia.

Ea nu se temea, chiar și când nu-i putea vedea fața. Purtaseră măști de când se redescoperiseră unul pe celălalt. Ea nu putea niciodată să-i ghicească gândurile, iar el nu îi ghicea niciodată sentimentele.

Nu știa de fapt nimic despre el... Doar că îl voia. Îl dorea.

Pielea lui răspunse la atingerea ei, mici denivelări de la pielea de găină ridicându-se în întâmpinarea palmei ei. Mușchii lui tresăriră și se încălziră oriunde se aventurau degetele ei.

Iar când se uită în jos spre locul unde mâinile lor erau unite, fu imposibil să ignore un alt apendice al său. Gros și impresionant, înălțându-se spre ea dintre șolduri înguste cu mușchi netezi.

Ea îl alesese acum... ceea ce însemna că mâine trebuiau...

- Excelent.

Kenway păși în spatele ei, iar Chandler se încordă imposibil de mult, mușchii lui umflându-se ca ai unui armăsar gata să sară. Valuri de furie amenințătoare se rostogoleau dinspre el, emanând o asemenea putere, încât ea era uimită că Kenway nu se dă-râmase încă.

Chiar și ea trebui să se controleze ca să nu bată în retragere.

- Alegerea a fost făcută, zise Kenway încurajator. Veți primi chemări și o hartă pentru următorul loc de întâlnire.

- Nu vom fi aici mâine? făcu Francesca și dădu drumul mâinii lui Chandler, care păru să ezite o clipă și apoi își reluă locul pe lângă corp, în timp ce se întorcea spre Kenway.

- Nu, vulpița mea, e nevoie să conducem ritualurile în locuri oportune de întâlnire.

Ea își înclină ușor capul, aproape amețită de ușurare să afle că va pleca din locul ăsta în seara asta.

În viață.

Kenway părea că ar vrea să meargă mai departe înainte să se oprească și să îi mai spună ceva.

- Poți să iei pe careva cu tine acasă dacă vrei.

El făcu semn spre Chandler cu bărbia.

- Desigur, nu pe el, dar dacă te cunosc bine, vei vrea o gustare de amuzament înainte de felul principal, zise el și se aplecă spre ea. Sau poate că ai vrea să rămâi aici în seara asta. Cu mine.

Chandler aproape că ieși din cerc, din gât scăpându-i un sunet jos, iar Francesca se panică. Mâna ei se lovi de pieptul lui, dar ea îndulci atingerea în timp ce își trecea degetele în jos peste multele denivelări ale coastelor lui într-o demonstrație de dorință care nu era neapărat prefăcută.

- Cred că o să-mi rezerv noaptea ca să mă pregătesc.

Ea îi aruncă lui Chandler o privire imploratoare de sub mască, știind că era fără speranță.

- Cred că trebuie să ne regroupăm și să ne pregătim pentru ce trebuie să facem în continuare.

Dacă Kenway se gândise că răspunsul ei era straniu, nu arătă asta în nici un fel.

- Într-adevăr. Până când ne vom revedea, Contesa mea Stacojie.

Când el plecă prin aceeași ușă mare prin care ieșise și Lordul Cancelar, Sfatul se risipi fără prea multă grabă.

Chandler nu îi spuse nimic, urmându-i pe ceilalți cerbi în procesiunea lor, luând cu el orice sentiment de protecție pe care-l simțise ea.

Ar fi fost o nebunie să-l aștepte, deși Francesca făcu tot ce putu ca să mai rămână. În cele din urmă, ea cedă vocii din minte care o îmboldea să fugă. Să iasă de acolo.

La un moment dat, urmări un cuplu care se ținea de braț în timp ce erau conduși pe un coridor foarte slab luminat.

Lumina slabă abia dacă ajungea la pereți, dar covorul de pluș amuțea sunetele oamenilor care erau conduși cine știe unde.

- Sfatul a devenit așa de secretos de când au fost găsite fetele alea, zise femeia din fața ei încet către companionul ei. Se pare că e împotriva crezului, nu ești de acord?

- Poate, răspunse tovarășul ei cu voce ascuțită. Dar gândește-te pe câți dintre noi a picat o năpastă sau alta. Colfax, Murphy și o mulțime de alții. Ca să nu mai vorbesc de Lordul Cancelar. Individul se scutură.

- O să fiu sincer, n-o să am coșmaruri, indiferent ce o să pățească Sir Hubert. Câteodată, soarta acelor fete mi-a furat liniștea

somnului în trecut. E un test adevărat și ingenios al devotamentului nostru să privim sacrificiul inocenților, unul de care n-ar fi nevoie, sunt de părere. Întotdeauna m-am bucurat că e iute și fără durere.

Fetele de care vorbea, fete care încă nu deveniseră femei, ascunse în pivnița unui bârlog elegant al viciilor care era învecinat cu domeniile Kenway. Hoațele Roșii bănuiseră mereu că fetele urmau să fie folosite ca obiecte de perversiune pentru bărbați puternici. Francesca era sigură că Ramsay și Cecelia le salvaseră pe tinerele fete de la viol.

Când te gândești că li se pregătise ceva mai rău. Poate să fie sacrificate. Era de ajuns să o înfrigureze.

– Aiurea, îl certă femeia. Fetele alea nu au fost niciodată nimic mai mult decât imigrante și gunoaie din East End. Lordul Cancelar era parte a Triadei. Dacă el poate fi îndepărtat așa de ușor, atunci toți ar trebui să ne temem pentru gâturile noastre.

Francesca trebui să se controleze ca să nu pufnească disprețuitor.

După părerea ei, Lordul Cancelar era norocos să scape cu viață. Până acum îi fusese destul de ușor. Deocamdată. Ea avea să îi doboare pe restul acestor perversi, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea. Lordul Cancelar avea să fie primul pe listă.

– Noi nu ne protejăm gâturile, draga mea, zise soțul femeii, noi sărim la beregata altora.

– Absolut.

Ea îl bătu pe bărbat pe braț, în timp ce coteau pe coridor și se îndreptau pe o ușă îngustă, spre grădinile dincolo de care poarta era deschisă.

Ce văzură printre spațiile gardului din fier forjat spre nord fu singurul lucru care o reținu pe Francesca de la a-i scoate ochii insuportabilei femei.

Molfăielile animalelor care se hrăneau încetiniră plecarea celor din Sfat în timp ce treceau pe acolo, fiecare dintre ei oprindu-se să privească spectacolul îngrozitor.

O haită de câini se hrănea cu carne proaspătă.

– Presupun că vom avea nevoie de mai multe sacrificii pe viitor, zise femeia în timp ce privi un moment pe sub masca de bursuc. Alte sacrificii...

Ea se întoarse să se uite la Francesca, urmată de companionul ei cu mască de vultur.

– Ne întrebăm, draga mea, ce fel de dinamică va aduce o femeie în Triadă, mai ales când Primusul nostru te-a ales pe tine și ți-a adus deja tributul.

Francesca nu reuși să răspundă în timp ce pășea mai aproape de gardul din fier forjat. Barele erau reci, chiar și când le prinse cu degetele ei ca de gheață.

Tribut?

Sângele curgea prin șanțurile dintre pietrele din pavaj, în timp ce ultima bucată de carne era smulsă de pe un os lung.

Francesca trebui să înghită de câteva ori ca să nu vomite.

Ce îi spusese ea așa de disprețuitor lui Kenway când o întrebase ce voia să facă cu scârbosul Lord Cancelar?

Dă-l hrană la câini.

Capitolul 16

Traumatizată și amorțită, Francesca se îmbracă în cortul detașat din grădină și ieși clătinându-se în noapte. Trăsura o aștepta pe aleea din vecini, ruinele fostului conac al Ceceliei. Reconstrucția Școlii pentru Tinere Educate a domnișoarei Henrietta începuse deja, dar încă nu fusese îndepărtat tot molozul.

Londra părea mai întunecată în seara asta. Tăcută și stranie și cu mușcătura rece a iernii. Sau poate că doar ea o percepea așa.

Poate că ea vedea în atmosferă ce se învârtea înăuntrul ei. Ea era furtună și deșert după seara asta. O furtună care nu avea unde să se desfășoare.

Dar își atinsese scopurile, nu-i așa? Se infiltrase în rândurile inamicului și îl sedusese pe lider. Dacă era rezistentă, putea să îi distrugă. Atâta vreme cât nu se distrugea pe sine mai întâi.

Lămpile cu gaz nu păreau aurii în noaptea asta, ci palide și estompate. Aruncau mai mult umbre decât lumină și ea ținea bine cuțitul în mână, în caz că i-ar fi trebuit.

Când mâini puternice o apucară și o traseră în spatele gardului de securitate al proprietății Ceceliei, ea scoase lama într-o secundă și o duse la gâtul bărbatului.

- Frank, draga mea, zise Alexandra blând, aș considera o favoare personală dacă nu l-ai înjunghia pe tatăl copilului meu.

Francesca se eliberă din strânsoarea ducelui de Redmayne și se uită urât la trăsăturile lui de satir, pline de cicatrici.

- O să-ți tai partea frumoasă a feței dacă încerci să mă mai apuci o dată, se răsti ea fără răutate în amenințarea prefăcută.

- Cu plăcere, zise el și despicătura din buză i se văzu în timp ce barba neagră, tunsă scurt se desfăcu pentru a dezvălui unul dintre rarele lui zâmbete.

El arată spre un stâlp de care ea s-ar fi ciocnit, dacă el nu ar fi apucat-o. Ea se încruntă spre stâlp, refuzând să îi mulțumească, fiindcă prea era îngâmfat.

- V-am interzis în mod expres amândurora să mă spionați, zise ea uitându-se urât spre Hoate, refuzând să le arate cât de bucurată era să le vadă. Și apoi mai aduceți cu voi și brutele astea ca să încurce lucrurile? Dacă sunt descoperită din cauza voastră, o să fiu așa de supărată...

Cecelia își aruncă brațele în jurul ei de parcă ar fi fost o soră de mult pierdută.

- Am fost așa de îngrijorate, Frank!

Ea ar fi putut foarte bine să nu șoptească, pentru că vocea ei răgușită răsună în noapte la volum normal.

- Toți acei oameni și nici o lumină!

Ei se întoarseră să privească cum ultimii oameni se răspândeau în noapte ca fantomele din Mayfair.

- N-am văzut niciodată așa ceva. Ce se întâmplă acolo?

Francesca se dădu înapoi, ciocnindu-se de Ramsay, care făcu în mod înțelept un pas în spate și îi permise să se echilibreze.

Ramsay, celibatar faimos înainte de Cecelia, nu atingea altă femeie în afară de a lui.

Francesca studie cele patru chipuri care străluceau și o priveau expectativ în puțina lumină care răzbea printre nori.

Ar trebui să le spună? Ar trebui să îi mărturisească lui Ramsay că Lordul Cancelar era mort, foarte posibil la comanda ei?

În timp ce le studia chipurile, se gândi la putere. Aceștia erau bărbați puternici. Redmayne deținea unul dintre cele mai vechi titluri ducale din regat. Iar Ramsay conducea una dintre cele mai puternice instituții, era luat în considerare ca următorul Lord Cancelar. Soțiile lor erau și ele influente în felul lor, Alexandra era una dintre puținele femei doctor în arheologie din toată lumea, iar Cecelia era o femeie de afaceri bogată, inteligentă și păstrătoare a destule secrete ca să poată să dărâme singură Sfatul Purpuriu, chiar fără să vrea.

Deși era o dulceață de femeie, incapabilă să distrugă ceva dinadins.

Da, erau puternici... și cu toate astea nu puteau să reziste în fața a ceea ce văzuse acolo. Nu aveau o armată de adepți, nici nu aveau instinctele criminale să dea foc întregii moșteniri a cuiva doar dintr-o toană.

Nu, ea trebuia să facă asta de una singură. Ea... și Chandler.
Acesta devenise destinul lor cu mult timp în urmă, în momentul în care stăteau amândoi agățați unul de celălalt într-un șemineu.

– Asta e Sfatul Purpuriu? întrebă Ramsay ale cărui trăsături încercau să arate cât de neimpresionat era. Pare mai degrabă ca orice serată de la care oaspeții pleacă la orele mici ale dimineții.

Francesca aprobă din cap.

– Promite-mi că nu vei face nimic, zise ea și îl apucă de braț. I-am infiltrat, dar încă nu destul de adânc. Trebuie să mai ai un pic de răbdare.

– Pe naiba! izbucni Ramsay înainte ca Cecelia să pună o palmă peste gura soțului ei.

Ochii lui ardeau de furie, iar Francesca se grăbi să-l împlânzească.

– Am descoperit ceva. Știam că aveau de gând să folosească fețele pe care le țineau în catacombele de sub casa ta pentru fapte malefice, dar nu cred că avea de-a face cu sexul, așa cum am presupus inițial. Cred că intenționau să le folosească pentru ceva mult mai ocult. Poate chiar sacrificii.

– Poftim? făcu Cecelia și se trase înapoi, ducând podul palmei la gură, de parcă avea să i se facă rău.

– Ticăloșii ăștia nu merită să trăiască, mârâi Redmayne. Dă-ne niște nume și o să-i vânăm pe toți. În seara asta dacă trebuie.

Francesca scutură vehement din cap.

– Sunt prea mulți, zise ea și se întoarse spre Ramsay. O să-ți spun totul, dar trebuie să așteptăm până mâine.

– Ce se întâmplă mâine? întrebă Alexandra.

– Un fel de ritual. Aici pe domeniul Kenway.

Le strânse pe Hoațe lângă ea, bazându-se pe ele să își convingă bărbații.

– Va trebui să aveți încredere în mine să rezolv asta. Știu ce fac. Ramsay o studie cu o privire cercetătoare.

– Încrederea nu e o virtute cu care m-am născut. Trebuie să-mi oferi mai mult de atât.

Cecelia – mereu fidela, curajoasa Cecelia – o ajută.

– Poți să ai încredere în Frank. Ea e cel mai curat suflet din lumea asta.

Femeia cea înaltă se aplecă și o sărută pe Francesca pe obraz, mirosind a ciocolată, a vin și a speranță.

– Putem fi aici mâine-seară.

– Vrei să spui că eu și Ramsay vom fi aici mâine-seară, decretă Redmayne. Tu și Alexandra veți fi undeva în siguranță, departe de bărbați care ar ucide fete tinere și de noi când probabil că îi vom omorî pe ei.

Tatăl în devenire strânse pumnii pe lângă corp.

– Nu, mulțumesc, zise Cecelia blând. Vom fi aici.

– O să vă încuiem dacă e...

Alexandra puse o mână pe brațul soțului ei, lipindu-se de el.

– Nu am lăsat niciodată o Hoață Roșie să fie în pericol fără noi. Nu ridicase vocea, dar nici nu lăsase loc de discuție. Nu avem de gând să începem acum.

– Mâine, așadar.

Francesca le oferi salutul complet înainte să se întoarcă pe călcâie și să se îndrepte spre trăsura ei în pas de marș.

Binecuvântată fie Cecelia și credința ei oarbă! Binecuvântată și Alexandra pentru loialitatea ei neclintită!

Pentru că tocmai îi mințise pe toți ca să îi protejeze, ca să nu se afle mâine-seară nicăieri în preajma Sfatului Purpuriu.

Capitolul 17

Diavolul însuși călărea vântul în timp ce acesta sufla peste străzile din Londra în seara asta. Suflând mai întâi într-o direcție, apoi în alta cu haosul unei bătălii furioase. Purta mirosurile fluviului, ale industriei și ale brutăriilor și hornurilor. Lucruri fetide și lucruri plăcute.

Diavolul din Dorset le identifică pe toate în timp ce pâdea în fața casei Francescâi.

Structura stătea cuibărită cu o veselie aproape sfidătoare pe fundalul nopții întunecate și singuratice. Lămpi mici străluceau în dreptul ferestrelor, iar el se întrebă dacă ea le aprinsese ca să dea iluzia unei case pregătite pentru orice.

Avea o casă modestă pentru West End, una cu o grădină renumită. Fusese construită probabil înainte de dinastia Tudor și îngrijită cu dragoste de multe generații.

Așteptă înainte să se apropie, până când furtuna iminentă îl plesni ca să-și revină. Vântul urla și se tânguia cu o voce care se potrivea cu urletul întunecat din mintea lui. Furia și teama erau ambele niște emoții foarte puternice, iar ele se războiau înlăuntrul său ca o furtună a zeilor.

Din cauza ei.

Ea nu ar fi trebuit să fie la ritual în seara asta. Nu ar fi trebuit să-l lase pe Kenway să o atingă. Fiecare respirație pe care acel bărbat o trimitea în direcția ei era o blasfemie, iar Chandler mai bine ajungea în iad decât să îi permită să fie murdărită de răutatea lui.

Dacă măcar ar reuși să o facă să înțeleagă...

Ea văzuse în seara asta o parte din întunericul sufletului lui Kenway, dar nu putea să priceapă profunzimea depravării lui, căci nu fusese niciodată martoră la ea.

Nu așa cum i se întâmplase lui. Închise ochii, inspirând haosul în timp ce deveni tot mai nemișcat. Era o piatră. Fusese mereu o

piatră. Grea, tare și incapabilă să plutească. Dacă ar fi aruncat în imensitatea ochilor ei, s-ar scufunda. S-ar îneca. Dar vântul nu-l putea clinti. Indiferent cât de tare urla sau îl bătea.

Pentru Chandler, era mai sigur să fie aici pe stradă, mai sigur să suporte furtuna decât să se apropie de bârlogul ei. Dar chiar și așa. Ea trebuia să fie oprită, înainte să distrugă totul. Înainte să îl distra-gă de la scopul său suprem, de care acum era foarte, foarte aproape.

Alene, frecă locul unde ea îi atinsese brațul, apoi ridică degetele să-și studieze palma în lumina felinarului. Una dintre cicatricile pe care nu le regretase niciodată.

Semnul contase mai mult pentru ea decât crezuse el inițial. Poate pentru că sângele fratelui ei Ferdinand se amestecase cu al lui. Poate că îi amintea de țelul ei. Un țel pe care el trebuia să-l risipească. În seara asta.

Avea să pătrundă pe porțile ei, ca să zică așa, și să o sperie de moarte. Îi va spune adevărul, dacă trebuia. Dacă se ajungea acolo. Că și el fusese odată un inocent pe altarul de sacrificiu al lui Kenway. Sfatul Purpuriu nu îi luase lui totul doar o dată, ci de două ori. Că nu le va mai oferi și a treia șansă. Nu pe ea. Nu de data asta.

Chandler se apropie de casa ei, încercând ușile și ferestrele mai întâi, mulțumit să constate că erau ferecate mai ceva ca pantalonașii unei călugărițe. Măcar nu era o toantă. Începuse să se întrebe dacă avea măcar urmă de simț de prevedere sau de autoconservare sub toate straturile alea de îndrăzneală și bravadă.

În timp ce își croia drum spre spatele casei, își trecu degetele peste piatră, lăsând să îi agațe și să îi zgârie bătăturile de pe mâini. Simțise bătăături similare pe degetele ei. Unele care probabil că se formaseră în condiții similare cu ale lui. Cu arme, greutate și arte marțiale obositoare fizic.

Se cățără pe zidul din spate al casei folosind pinioane, plantându-le în mortarul dintre cărămizile de sub iederă și proptindu-și corpul deasupra fiecăruia. Își susținu greutatea cu o mână în timp ce înfigea câte un pinion în piatră, așteptând câte o rafală de vânt suficient de tare ca să acopere sunetul.

Când ajunse la balconul de la etajul doi, desfăcu încuietorea și intră, atent să nu se înfășoare în draperiile albe care pluteau în jurul lui ca niște spirite încercând să-l avertizeze să stea deoparte.

Balconul de la etajul doi aparținea unei camere de oaspeți și el păși în vârful picioarelor prin ea, evitând umbrele mobilelor, și ieși pe coridor.

Casa ei mirosea altfel decât majoritatea. Mai puțin a flori și a parfum și mai mult a ierburi și a pământ.

Dacă ar fi fost legat la ochi, ar fi putut crede că pătrunsese în bârlogul unei vrăjitoare. Aromele plăcute ale magiei care bolboroseau într-un ceaun pe foc.

Urcă cu grijă un etaj, urmând harta arhitectului casei ei, de care făcuse rost cu câteva nopți în urmă, din arhive. Apartamentul principal avea propriul balcon cu vedere spre grădinile din spate, dar Francesca înălțase un gard de fier, cu vârfuri ca de săgeată, medievale, care erau pe cât de periculoase, pe atât de decorative.

Chandler se străduise foarte tare să nu pară impresionat. Inima lui nu era un organ instabil. Nu avea tendința să bată agitată când era emoționat. Era un mușchi bine antrenat, eficient și constant.

De asta găsea absolut insuportabil faptul că bubuiturile acesteia erau tot ce auzea când își puse urechea la ușă. Trase aer în piept, întoarse încet mânerul și pătrunse în întuneric.

Abia ce își luase un moment ca să permită ochilor să se adapteze la întuneric, când o lampă străluci aprinzându-se dintr-o învârtire de buton ca să îi dezvăluie prada. Sau, mai degrabă, pe Francesca, cu genunchii îndoiți într-o poziție de luptă, cu un pistol în mână și sclipirea a ceva ce nu reușea să deslușească în cealaltă.

Văzându-l, își lasă armele în jos.

– O, zise ea ușurată, am avut sentimentul că ești tu.

– Intenționai să mă omori? întrebă el.

Ea își puse armele pe noptieră.

– Trebuia să fii sigură. Știi tu. În caz că era un criminal sau altceva neplăcut.

Ea se aplecă să netezească pe pat cuvertura, fiind evident că încă nu se culcase. Îi făcu semn să vină să se așeze.

– Haide. Stai jos.

Chandler nu se așeză. Se holbă la ea. Se spunea că femeile erau creaturi delicate. Ca niște scoici sau petale de flori. Lucruri care erau ușor de spart, strivit, aruncat. Utile, dragălașe. Efemere.

Dacă așa stăteau lucrurile, Francesca Cavendish era o floare făurită din oțel.

În pieptul lui Chandler se deschise o durere stranie, izvorând dintr-un loc care fusese înecat în suferință cu mult timp în urmă. Învățase cum să urască așa de devreme în viață și cum să scoată la iveală slăbiciunile și defectele unei persoane cu atâta eficiență, încât nu era sigur că putea face altceva decât să arate neîncredere. El era un cinic, un manipulator și uneori, când situația o cerea, devenea un monstru. Nu se uita niciodată la oameni, dar îi făcea bucățele câteva momente mai târziu. Îi studia pe dinăuntru ca să vadă unde erau sforile, ca să poată să le manevreze.

Dar ce vedea dinaintea lui era o femeie complexă. O persoană. Întreagă, îndrăzneată, reală. Vântul șuiera la obloanele ferestrei ei, dar doar șoptele unui curent ușor răzbeau înăuntru. Lui i se păru că îi aude numele în rafalele vântului, un semn sau un poem, nu putea fi sigur.

Era uimitor sau senzual că ea nu doar ținea pasul cu el, ci era adesea chiar cu un pas înainte?

Părul îi era strâns într-o coadă strălucitoare care îi cădea pe umăr ca o funie din mătase. Era îmbrăcată în niște șalvari de mătase verzi, ca de harem, și o bluză pe care probabil că o cumpărase din Orient și arăta periculoasă și feminină în același timp. Materialul se mișca și sclipea odată cu pașii ei ușori, lipindu-se de coapsele ei lungi și amețitor de atrăgătoare.

Chandler uită brusc să mai fie furios.

- Nu era nevoie să te strecuri înăuntru, îl informă ea în timp ce își punea bine armele în noptieră. Ți-aș fi dat drumul și pe ușa din față.

- Voiam să-ți demonstrez cât de ușor e să ajungă cineva la tine, zise el. Trebuie să te sperii cumva ca să-ți vină mințile la cap.

- Frizura ta mă sperie, dacă asta te consolează.

Blocat, Chandler se privi în oglinda aurită din partea cealaltă a camerei. Vântul îi ciufulise zdravăn părul, de parcă i l-ar fi băgat cu totul în pomadă și apoi ar fi lăsat un cimpanzeu să-l pieptene.

Făcu o grimasă și și-l netezi, apoi se întoarse să se încrunte la ea.

- Poți să glumești, după tot ce ai văzut în seara asta?

Masca ei plăcută alunecă de pe față suficient cât să anunțe faptul că o purta. El se agăță de acea emoție neîngrădită pe care o citi în expresia ei și se apropie.

- Ai de gând să îmi explici ce mama dracului făceai în casa lui Luther Kenway, fir-ar să fie?

- Același lucru ca și tine. Ea se duse la biroul de lângă ușa balconului și începu să răsfoiască niște hârtii într-o manevră evidentă ca să nu fie nevoită să se uite la el. Infiltrerez Sfatul Purpuriu.

- Nu mi-ai spus că te-au invitat, Francesca.

El cuprinse toată camera din doi pași mari, furios.

Ea refuză cu încăpățănare să ridice privirea din hârtii.

- Și tu ai neglijat să îmi spui că vei fi acolo...

Cuvintele se îndepărtară plutind, de parcă nu ar fi contat prea mult de la bun început.

El se opri dinaintea ei cu sprâncenele încruntate.

- De ce ți-aș fi spus? Nu ești...

- Ce nu sunt? făcu ea întorcând o foaie ca să se uite pe spatele ei. Bărbat?

- Spion.

El îi apucă hârtia din mână și o aruncă pe jos.

- La naiba, Francesca! Uită-te la mine.

Ea făcu întocmai și privirea cercetătoare, fățișă pe care i-o aruncă îi aminti instantaneu că îl văzuse gol.

- Aș putea fi, să știi, protestă ea, împungându-l în piept cu degetul arătător. Aș fi un spion excelent.

De asta, el nu se îndoia. Ea ar excela la orice și-ar pune în minte.

- N-aș permite asta niciodată.

- De ce? vru ea să știe cu ochii limpezi brusc umbriți de nori de furtună.

- Pentru că ai fi al naibii de nefericită, de asta. Tot ce sunt eu, tot ce am, se leagă de ce fac. Soție, copii: nu pot să sper la nimic din toate astea. Orice șansă să încerc mi-a fost luată cu mult timp în urmă.

Chipul ei se îmblânzi în timp ce se întindea spre el.

- Știu. Am fost acolo. Și mie mi-a fost luată.

Nu. Nu fusese. Asta se întâmplase înainte. Înainte de ea și Mont Claire și tot acest întreg dezastru.

Doamne, el chiar se născuse sub o stea blestemată. Văzu asta în sclipirea din ochii ei când se uită la el. Blestemul care aștepta să o ia de lângă el a doua oară.

– Presupun că sunt multe lucruri care ne-au fost refuzate amândurora, zise ea. Dar încă mai putem să obținem răzbunarea. Împreună. În loc să se ferească de furia lui, ea se aplecă spre el, băgându-și mâinile sub jacheta lui. Încă mă poți avea.

– Francesca, o avertiză el, chiar în timp ce corpul lui reacționa. Nu face asta.

– Suntem aproape, Chandler, simt asta, zise ea și-și strânse degetele în pumni pe pieptul lui. Tu și cu mine putem pune capăt afacerii ăsteia. Nu te excită asta? Gândul la victorie?

Îi urmări cu degetele denivelările coastelor, smulgându-i un zâmbet și un tremur de dorință.

Ea îi văzuse corpul în seara asta și părea să fi aprins ceva în ea.

El se întrebă ce credea ea despre dorința lui, ce simțise când îi văzuse mădularul încordându-se spre ea, când stătuse gol și mândru. Un cerb pregătit să se bată cu oricine altceva ar încerca să o revendice ca parteneră. Și-ar fi încrucișat coarnele cu Kenway. Chiar atunci și acolo. La naiba cu consecințele!

Ce simțea acum, că știa ce declanșa la el apropierea de ea?

De fiecare dată.

Îi luă mâinile și le trase de pe el, strângându-le în palmele lui ca să poată să gândească.

– Nu poți să te duci înapoi acolo mâine-seară.

Ea îi aruncă o privire piezișă în timp ce-și trase mâinile, ascunzându-și-le la spate.

– Sigur că pot. Kenway mă pregătește pentru Triadă. Asta este....

Ea luă scrisoarea pe care el o aruncase pe jos, oferindu-i priveliștea pantalonilor de mătase care se întindeau peste dosul ei.

El încă înghițea în sec, când ea se întoarse să se uite la el.

– Nu vreau să fiu rea, dar infiltrarea mea în Sfatul Purpuriu e mai adâncă decât a ta. Vreau să spun, tu ai fost mai degrabă un cadou de bun-venit.

Îi aruncă un zâmbet răutăcios și ridică ușor capacul biroului, ca să pună hârtia înăuntru.

– Nu se poate să fi tu, declară Chandler.

- De ce nu?

- Pentru că tu ești...

Amuzamentul ei ușor se transformă în revoltă.

- Pentru că sunt femeie?

- Încetează să mai spui asta, Francesca, n-ai idee... El se frecă în cap de frustrare când se întoarce, ciufulindu-și din nou părul. Nu ai idee cât de lipsit de scrupule e acest bărbat. Profunzimile depravării de care e capabil. Vreau să spun că e foarte posibil să îi fi omorât pe toți cei pe care i-ai iubit.

Ea înaintă spre el, cu ochii mijiiți, ca o furie otrăvitoare.

- Tu crezi că eu am uitat asta? Crezi că ești singurul care și-a sacrificat întreaga viață pentru asta? Trebuie să mă întorc acolo. Trebuie. Îi urăsc, Chandler. Ura mea e tot ce am și nu pot să fac loc pentru nimic altceva până nu rezolv asta. Dacă nu te poți împăca cu asta, atunci tu ar trebui să fii cel care se dă la o parte.

El simți cum îl cuprinde o frustrare neputincioasă. Nu o putea obliga să renunțe la asta... și nu putea să suporte gândul că ea era în pericol.

Se întinse și își trecu un deget peste curbura obrazului ei.

- După tot ce ai văzut în seara asta, nu te temi?

Bărbia i se încordă sub atingerea lui.

- Dar tu?

- Sigur că da.

Răspunsul lui păru să o surprindă, și ea clipi spre el, tăcută preț de o clipă binecuvântată.

- Teama este cea mai primitivă dintre emoții, continuă el. Dar, după cum știi, ura se învață. Trebuie să o trăiești. Să o miroși. Să o guști. Știi că tu ai făcut-o. El se apropie de ea, cuprinzându-i fața cu mâinile. Ura mea e mai mare decât teama, Francesca. M-am contopit cu ea și o las să gonească prin mine de parcă ar fi sângele meu. Dar tu nu trebuie să faci asta. Nu vreau asta pentru tine.

- Asta nu este despre ce vrei tu.

Ea își puse mâinile pe încheieturile lui, dar nu se trase de lângă el. Dintr-odată, ochii ei părură foarte întunecați și nesiguri preț de o clipă și ea păru incredibil de tânără. Nu mai semăna deloc cu fata care fusese.

- Lordul Cancelar... Respirația ei se opri o clipă. Am crezut că a scăpat ieftin cu teatrul ăla cu pumnalul. Am crezut.... Ea înghiți din nou cuprinsă de o emoție puternică. Ai văzut dulăii? Nu am vrut ca el să moară... nu așa.

El aprobă din cap. Văzuse și îi făcuse greață, în ciuda dușmăniei pe care o simțea față de Lordul Cancelar.

- Despre asta vorbesc, zise el, animat de faptul că ar putea să o convingă. Nu e prea târziu. Pot să te scot din treaba asta. Pot să te ajut...

Ea se năpusti spre el, strivindu-și buzele de ale lui, degetele coborând spre cămașă, smulgând nasturii, neîndemânatic de agitație.

- Nu.

Lui Chandler nu-i veni să creadă că o opri, dar o făcu.

- Vrei să mă ajuți? Atunci dă-ți jos pantalonii.

Doamne, cât voia să o facă, dar ceva din frenezia ei îl făcu să se oprească.

Teamă. El o găsisse. Făcuse ce venise să facă. O speriasse. Așa că de ce se simțea ca un ticălos absolut? Pentru toate minciunile pe care le trăise, venise vremea să spună și niște adevăruri.

- Vrei să știi ce am crezut când am aflat că era posibil ca tu să fi supraviețuit?

- Că eram o mincinoasă.

Seriozitatea din privirea ei era aproape copleșitoare.

- Am crezut - am sperat - că poate ți-ai îngropat trecutul. Și pe mine alături de el. N-am știut dacă erai reală. Poate că n-am vrut să știu, pentru că dacă erai în viață, dacă erai fericită, atunci puteam să te vizitez oricând voiam. În visele mele. Am crezut că poate toate astea meritau dacă tu erai fericită.

Bărbia ei se aplecă spre pieptul lui și ea îi aruncă o privire fugară, melancolică, înainte să-și ferească ochii. Îi aminti de Francesca din tinerețea lui. O fată timidă, ușor de dominat, cu un zâmbet slab și suflet mare.

- N-ar fi trebuit să aștept să vin să te gălesc, zise el și vorbi serios. Tu mi-ai amintit de ce fac ceea ce fac. Cred că m-ai făcut să dat - nu - tu m-ai obligat să sper. Și ca să îmi pot păstra speranța, să fac ce trebuie făcut, am nevoie ca tu să trăiești. Am nevoie să fii

în siguranță. Ești o creatură rară, incredibilă, așa ai fost mereu. Iar Kenway vede asta. Îi cuprinse obrazul în palmă, urând faptul că în spatele forței ei se afla carne care putea fi străpunsă, un schelet care putea fi frânt. Ea avea o voință de fier, dar corpul ei era așa de delicat. El nu te vrea doar, Francesca. Știu asta. Intenționează să te zdrobească. A mai făcut asta și altă dată și n-aș putea să suport... dacă ți s-ar întâmpla ceva.

Zâmbetul pe care ea se strădui să-l afișeze fu tremurat, de parcă ar fi știut că vorbele lui ar trebui să o mulțumească, dar ele avură efectul opus.

- Francesca. Numele ei îi scăpă de pe buze ca o binecuvântare tandră. Ascultă-mă...

- Nu, zise ea, tăind aerul cu palma și, smulgându-se de lângă atingerea lui, se retrase spre pat. Nu se retrase, se regrupă. Nu, tu trebuie să ascuți, porunci ea, împungându-l cu degetul înainte să se întoarcă cu spatele, de parcă nu ar putea gândi dacă se uita în același timp la el. Tu să ascuți. Kenway nu mai e personajul malefic. Ea făcu o pauză. Nu mai e singurul. Toți sunt. Dacă îl distrugem pe Kenway, nu facem decât să tăiem un cap al hidrei ca să îi crească altul. Ea se răsuci spre el, cu stăpânire de sine reflectată în ochii duri ca diamantul. Cred că știi asta. Trebuie să pătrundem complet în Sfatul Purpuriu ca să îi găsim rădăcinile și să le smulgem din pământ. Tu și cu mine. Dacă m-ai fi căutat mai devreme, m-ai fi văzut cum deveneam cine sunt azi. Ai fi înțeles că Francesca pe care o cunoșteai nu mai există. E moartă, Chandler, îngropată alături de Chandler în cenușa de la Mont Claire. Asta este cine suntem. Ea își întinse brațele în lateral. Asta este ce trebuie să facem: să distrugem Sfatul Purpuriu. Împreună.

În loc să se uite la el, așa cum făcuse mai devreme, ea își întinse mâinile în față ca un păcătos spre un preot, chemându-l să închidă spațiul dintre ei.

- În loc să te lupți cu mine din pricina asta, mai bine mi te-ai alătura. Mi te-ai alătura și eu îți voi dovedi că pot să fac ce e nevoie să fac.

Magnifică.

Cuvântul care îi alerga prin minte complet sincronizat cu ritmul inimii sale.

Mag-ni-fi-că.

Ea fusese o fată drăgălașă, dulce ca vata de zahăr și fragilă ca o ceașcă de porțelan. Iubirea lui tânără pentru ea fusese chinuitoare, deoarece strălucirea ei îi iluminase întunericul. Nu se simțise niciodată în stare să o atingă, pentru că toată lumea ar fi știut. Ar fi lăsat urme de umbră peste perfecțiunea ei și ei ar fi venit după el în noapte. Și cine le-ar fi putut face o vină din asta?

Așa că nu îndrăznise să viseze.

Dar acum. Acum? Ea era altceva. Nu mai era o sfântă; era un păcat. Nu era perfecțiune, era plăcere. Nu era interzisă, era... foc.

Devenise elementul care luase totul de la ea.

Și, sfinte Dumnezeule, flacăra ei îl atrăgea ca pe molia din zicală. Inima ei radia asemenea soarelui. Cum putuse ea să devină această forță de neoprit, această minune de energie și esență care depășea de departe orice erou mitic sau de alt fel?

Dintr-odată, nu mai conta câți bărbați o avuseseră, pentru că răspunsul era nici unul. Ea îi avusese pe toți.

Se născuse ca o șoaptă, iar acum era un strigăt. O pretenție. O afurisită de zeiță într-o pereche de pantaloni evazați de mătase.

Apetitul ei era comparabil cu acela al lui Kali. Își purta dorința goală și fără jenă pe față în timp ce îl provoca.

Și când te gândești că odinioară îi spusese că nu ar putea să îl suporte. Greutatea, întunericul, dorința lui.

Dar, pentru prima dată, Chandler simți o înțepătură de teamă... față de o fată. O femeie. Teama de foamea care îi întindea pielea peste acele oase perfecte. De promisiunea onestă din ochii ei și de asemenea de secrete.

El se gândi că ar fi fost mai bine să fie o piatră. Să fie tare și greu și imobil și, cu toate astea... își dădu seama că putea fi transformat în pulbere. Sau chiar remodelat. Dacă el era piatră, ea era apă. Nimic nu era așa de moale, de maleabil și hrănitor.

Cu toate astea, cine putea rezista puterii unui val tsunami?

Sau a unei hoațe roșcate?

Ea era cea mai incredibilă forță de pe lumea asta. Avea să-l revindică, să-l tragă înapoi în marea din care avea să iasă din nou. Dar nu ca același bărbat care fusese înainte. El avea să se înece în adâncimile ei în timp ce ea îl devora. Trup și suflet. Ea nu îi arătase

milă și nu îi oferise scuze. Avea să-l lase o carcasă goală și să plece mai departe, întărită din întâlnirea lor.

Pentru că ea era acel lucru de care el se temea cel mai tare.

Era și foc, și apă.

În ciuda lui însuși, Chandler făcu un pas în spate, iar privirea ei se ascuți. Mai făcu un pas și ochii ei sclipiră.

Orice intenție citi ea în trăsăturile lui o făcu să rămână complet nemișcată. Apoi, ca de obicei, făcu exact opusul a ceea ce se aștepta el să facă. În loc să vină în întâmpinarea lui, ea își apucă tivul bluzei și o trase peste cap, dezvăluind cei mai frumoși sâni pe care îi văzuse el vreodată.

Stătu dinaintea lui cu spatele arcuit și cu șoldul ușor într-o parte.

Mândră, provocatoare, perfectă.

Se ciocniră asemenea norilor de furtună. Plini de electricitate și de abandon sălbatic, haotic. Unora le-ar fi fost teamă să privească, de asta el nu se îndoia. Degetele lui se încâlciră în coada ei împletită și el nu putea fi sigur dacă el o prinsese pe ea ori ea îl apucase pe el. Măinile ei dezmierdau barba aspră a obrazului său în timp ce îl trăgea spre ea ca să-l sărute de parcă s-ar fi născut înfometată după gustul lui.

De parcă ar fi așteptat asta timp de douăzeci de ani.

Măinile ei coborâră pe cămașa lui și se strânsură în pumni, amenințând să o rupă de pe corpul lui.

O făcu el pentru ea.

Sunetul nasturilor care cădeau pe jos era percuția perfectă la sunetul ca un tors de încurajare scos de ea, ale cărui vibrații ajunseră până în mădularul lui.

El își umplu mâinile cu ea, brațele, trăgând-o spre el și strivindu-i corpul micuț de corpul lui mare. Degetele lui îi învinețeau spatele, umerii, talia, știa asta.

Nici unul din ei nu avea să scape nemarcat din întâlnirea asta.

Dar frenezia lui era la fel cu a ei. Ea se agăța de el, înfigându-și degetele în mușchii spatelui său, trăgând de el cu aceeași ardoare.

Limba lui o întâlnește pe a ei, dezmierdând în pas cu el, mișcare după mișcare.

Dumnezeule, dacă el era diavolul... ea era un demon. Un vampir. Iar el era dispus să fie victima ei.

Chandler încetă brusc să se mai lupte. Cedă foamei, se predă dorințelor sale întunecate și acceptă provocările ei nerostite.

Dar asta nu însemna că era inactiv.

Îi mușcă buzele în timp ce îi explora fiecare centimetru din piele cu mâinile lui aspre. Voia să o marcheze. Să arate lumii că ea îl posedă acum, dar că și el o revendicase pentru sine.

Ea era doar piele netedă peste mușchi antrenați. Nu era cărnoasă, dar era drăgălașă. Sâni ei erau mici și obraznici, sfârcurile ca niște pietricele roz, tânjind după gura lui.

Totul la timpul lui.

Degetele ei se înfipseră în părul lui ciufulit, iar el mârâi când îl zgârie cu unghiile pe scalp. O ținu lipită de el, prinzându-i un braț la spate în timp ce își punea cealaltă mână pe fundul ei acoperit de mătasea de culoarea smaraldului.

Mușchii de pe fundul ei se flexară și se încordară sub atingerea lui și ea își ridică un picior ca să-l pună în jurul șoldului său.

Asta avea să fie nu doar o partidă de amor, ci și una de luptă.

Abia aștepta.

Oricât era de nerăbdător, Chandler exploră părți din gura ei pe care le ratase mai devreme. Se duse mai adânc, cu mișcări mai puternice, până când simți că ea îi fura respirația din plămâni și i-o dădea înapoi.

În cele din urmă se desprinse, având nevoie să gândească. Să respire.

– Nu, gâfâi ea. Mai mult.

Nu era o întrebare, era o poruncă.

Iar el nu putea decât să îi facă pe plac.

Cu un mârâit de victorie care îi scăpă de undeva din adâncul lui, se întinse ca să o ridice peste el, desfăcându-i și celălalt picior, ca să o ajute să îl cuprindă pe după talie.

Din trei pași puternici, o lipi de perete, trase șuierând aer în piept când sexul lui îl întâlni pe al ei, din nou frustrat de straturile de haine dintre ei.

Da, mai fuseseră în postura asta...

Iar acum aveau să termine ce începuseră.

Ea nu era o prizonieră răbdătoare. Se urcă pe el ca pe o funie, folosindu-și coapsele ca menghină, în timp ce își înfigea călcâiele

în posteriorul lui, trăgându-l mai tare spre ea, călărindu-l cumva. Mișcările ei nu erau cele ale unei seducătoare pricepute, ci erau primare, circulare, în succesiune rapidă, cutremurătoare.

Nu, el nu va lua nimic de la ea în seara asta, dar ea va lua orice plăcere îi va putea oferi el.

Și nu putea decât să fie umil și recunoscător, două emoții cu care el nu era foarte bine familiarizat.

Buzele ei se apăsau peste ale lui cu o asemenea fervoare încât dinții li se atinseră în treacăt. Ea îl săruta ca o femeie care nu avusese parte de mult de asta. Și în loc să o facă cu regularitate, așteptase toată viața pentru asta. Măinile ei erau peste tot în același timp. În părul, pe gâtul, pe mușchii spatelui său.

Francesca folosi peretele ca punct de sprijin și se împinse în el ca să ajungă mai aproape. El o țintui, apucând-o, frecând-o, bucurându-se de micile ei suspine de plăcere.

Chandler nu avusese niciodată un orgasm așa cu o femeie. Nu fără să fie înlăuntrul ei într-un fel sau altul.

Și nu avea de gând să înceapă acum.

O desprinsese de perete, se îndreptă spre o altă suprafață, un dulap probabil, sprijinindu-se din nou de ea cu un sărut puternic și apăsător. Când asta nu mai fu de ajuns, el plecă și de acolo și îi așeză fundul pe birou, retrăgându-se doar suficient cât să bage mâna între ei ca să tragă afurisiții ăia de pantaloni de mătase și desuurile pe lungimea interminabilă a picioarelor ei.

Parfumul ei îi umplu gura de umezeală și el o desfăcu larg pe birou, cu capul îngropat între picioarele ei, înainte măcar ca sunetul emoționat, șocat pe care-l scoase ea să pătrundă până la el.

Își trecu limba cu totul peste faldurile ei intime.

Ea era foc și apă, așa era. Insuportabil de fierbinte și indescriptibil de umedă. Aici era vata de zahăr pe care o căutase.

Aici ea era complet femeie.

Undeva în mintea lui înnebunită de dorință, el înregistrează că ea nu se freca de gura lui. În schimb, devenise straniu de pasivă sub dezmierdările lui.

Oare minunile nu aveau să înceteze niciodată?

El îi revendică fără scrupule sexul cu limba. Alunecând printre faldurile ei cu mișcări puternice ale limbii, lăsând în urmă dogoare

mătăsoasă și promisiuni umede. Îi adoră centrul până când șoldurile ei încep să se ridice și să se agite, făcându-l să o fugărească cu buzele lui cercetătoare.

În cele din urmă, el îi fixă picioarele deschise, simțind nevoia să se înfrupte din ea, să îi soarbă dorința. Acesta era singurul fel în care ea putea să îl primească în ea.

Înainte ca ea să îi întoarcă favoarea.

Degetele ei se agătară de părul lui, dar nici nu îl trăgea mai aproape și nici nu-l îndepărta. Doar se agăța de el. De parcă ar fi avut nevoie să se țină de ceva ca să nu cadă.

El nu ar lăsa-o niciodată. Nu ar lăsa-o niciodată să cadă.

Voia să îi spună asta. Voia să îi spună așa de multe lucruri. Dar nu se putea uita la ea. Nu putea să vadă furtuna din ochii ei. În schimb, admira pielea rozie de sub el. Delicatețea ei încântătoare. Descoperi ce o făcea să scoată exclamații de dorință, ce o făcea să se cabreze și să se zvârcolească. Și făcu exact acele lucruri.

Fără pauză.

Supse petalele din carne încordată, capturând micul boboc între buze și trecându-și buzele peste el în mișcări controlate, ca să nu fie prea mult. Șoldurile ei se ridicară și ea scoase un sunet sacadat. Apoi altul.

Și apoi deveni tăcută. Dar nu nemișcată. O, Doamne, nici vorbă de asta.

Fiecare mușchi drăgălaș din ea se încordă și spatele i se arcui în asemenea măsură că el se îngrijoră o secundă că s-ar putea frânge. Îl trase de păr așa de tare că el auzi rupându-se ceva, durerea provocând lucruri stranii și minunate pentru erecția lui.

Ea nu avu doar orgasm, se descompuse. O privi atunci, gura lui prelungind momentul pentru ea. Sâni îi tremurară în timp ce se arcuiau spre cer. Cealaltă mână și-o puse peste ochi, de parcă s-ar fi temut să se uite. Sau poate ca să nu se uite la orice vedea în spatele pleoapelor.

O ținu în loc cât de mult putu. Până când ea își regăsi vocea și reuși să scoată mici sunete sacadate, până când acele sunete deveniră rugătoare, și ea se zbatu să scape când plăcerea deveni prea greu de suportat.

Doar atunci se desprinse ca să îi sărute lungimea coapsei și să-și șteargă buzele cu dosul palmei. Se ridică și înlocui capul cu șoldurile lui între picioarele ei desfăcute. Corpul lui întreg pulsa în tact cu mădularul lui și expresia de pe fața ei nu îl ajuta.

Ea se uita în sus la el de parcă ar fi fost un zeu. Și el se simțea asemenea unui zeu, stând așa deasupra ei. O zeitate păgână, sălbatică, una care nu se preocupa de moralitate.

Doar de ea.

Furtuna de vară vuia afară, vântul nu ceda, adunându-și forțele, la fel ca dorința lui.

Ca dorința ei.

Ea nu se lăsă pe spate, cu oasele parcă lichefiate, așa ca multe femei după o astfel de eliberare.

Nu, se ridică și se întinse după placheta pantalonilor lui. Cu coapsele încă desfăcute, corpul ei bine antrenat putea să se miște în feluri pe care el nu le înțelegea. Din câteva mișcări iuți ale degetului ei mare, pantalonii lui erau acum suficient de desfăcuți ca să pătrundă înăuntru.

Degetele ei se închiseră peste mădularul lui și îl eliberară.

El nu prea putea să îi citească acum expresia de pe chip, din pricina lămpii care o lumina din spate. Îi crea o aură strălucitoare, rubinie în jurul cozii ciufulite, dar trăsăturile îi rămâneau în umbră.

Ea se trase la marginea biroului și își puse din nou picioarele frumoase în jurul lui.

Cu o ușoară mișcare a spatelui își aduse corpul lângă al lui, apucându-l cu brațele și trăgându-l aproape.

Chandler încremeni.

După toată frenezia... agitația, strânsoarea, disperarea de dinainte, asta era altceva.

Poate o îmbrățișare.

Francesca își puse capul pe umărul lui și apoi se răsuci o clipă, aterizând cu fața ferm lipită în scobitura gâtului lui, iar mâna îi aluneca, cu mișcări repetate și agitate, peste spatele lui.

El nu era pregătit pentru ce sentimente tandre își croiră drum la suprafață din vidul din interiorul lui, din locul care voia să o oprească. Să o calmeze și să o dezmierde, să o ronțăie și să o consoleze.

Ei nu erau așa, însă. Erau sălbatici, ca acum. Sex ud, dur, încordat.

Doamne, el abia dacă îi acceptase forța, nu era sigur că ar putea să îi suporte latura blândă.

Așa că făcu singurul lucru la care se putu gândi. Își împinse șoldurile înainte și își împinse erecția completă, tare în dogoarea ei.

Dincolo de o barieră la care nu se așteptase și care îi smulse ei o exclamație de durere pe care el nu avea să o uite niciodată.

Capitolul 18

Francesca își înăbuși strigătul de îndată ce îl slobozi, blestemându-se. Știa că avea să o doară, desigur că știa. Doar că... nu își dăduse seama cât de mult.

Era recunoscătoare că știa câte ceva despre lupte și că antrenamentele ei o învățaseră să suporte durerea, altfel nu ar fi putut să se agațe de Chandler ca un arici când el încercă să se tragă înapoi.

Șoldurile lui se mișcară suficient ca el să se retragă, iar ea nu putu nega că resimți o ușurare.

– Așteaptă, zise ea. Așteaptă. Nu te opri.

Trebuiau să facă asta. Din foarte multe motive.

– Doamne. Sfinte. Doamne. Fir-ar să fie!

Ea așteptă răbdătoare ca el să treacă prin toate blestemele din vocabularul limbii engleze și chiar și prin unele noi.

Îi inspiră parfumul cald al pielii, al hainelor și al săpunului plus ceva care aducea a pământ. Poate cedru sau pin. Crăciun. Parfumul lui îi amintea de Crăciun. Nu reuși să se abțină și limba ei i se iți ca să îl guste un pic.

„Tocmai am lins un pic de Crăciun“, fu gândul ei absurd. Urmă de altul care îi spunea că voia să o mai facă o dată.

El avea gust bun. El avea gustul potrivit.

– Fir-ar să fie, Francesca, ce-ai făcut? M-ai lins cumva?

Ea se retrase să mai tragă în piept un pic din parfumul lui înainte să-și adune forța ca să răspundă.

– Ca să fim cinstiți, se aventură ea. Tu m-ai lins primul.

Și încă cum.

Ea știusese ce însemna un act sexual fiind prietenă cu două femei foarte aventuroase, cu o viață sexuală foarte satisfăcătoare. De asemenea, știa și ce erau orgasmele, deoarece își provocase destul de multe.

Dar nu știuse... nu-și putuse imagina în nici una din scenele din mintea ei că gura unui bărbat putea să fie așa de teribil de seducătoare. Că euforia pe care i-o provoca el putea să fie așa de absolută și insuportabilă până la urmă.

Nu oricare gură de bărbat. Gura lui Declan Chandler.

– Dă-mi drumul, îi porunci el pe un ton nerăbdător, unul aproape de panică. Trebuie să mă asigur că ești...

– Nu, zise ea, trăgându-l mai aproape, tachinându-l cu sfârcurile ca niște pietricele pe mușchii pieptului. Nu am terminat.

– Dar erai... El încremeni. Vrei să...? Dar eu... cum e posibil... fir-ar să fie... Toată lumea crede...

Francesca își ascunse un zâmbet în umărul lui. Nu se întâmpla prea des ca un bărbat ca el să fie așa de uluit ca să nu poată termina o propoziție.

– Mai târziu, zise ea. Mai mult. Acum.

Se părea că pasiunea o transforma într-o creatură destul de monosilabică.

Ea se întinse între ei, lăsând mâna să-i alunece pe abdomenul lui imposibil de plat spre membrul impresionant de dedesubt, încântată să-l descopere încă tare.

Tare și umed. Umed de la eliberarea ei.

Respirația lui se opri când ea îl cuprinse cu degetele.

– Nu mă face să implor, zise ea răgușit.

– Fir-ar să fie, Francesca!

– Știu. Ea se trase înapoi și își apăsă fruntea de a lui, îndemnându-l cu nasul. Te vreau. Te-am vrut dintotdeauna, încă de când eram mică. Știam că tu erai pentru mine. Că tu erai bărbatul pe care îl voi avea sau nu voi avea nici unul. Și intenționez să te am, ca să știi bine.

El slobozi un hohot de râs fără veselie și se înecă la sfârșit când ea își mișcă mâna într-o dezmierdare ușoară. Șoldurile lui răspunseră, mișcându-se mai adânc în strânsoarea ei, înainte ca el să se retragă.

– Nu așa, rosti el gâfâind.

– Atunci cum?

– Patul.

El o ridică de pe birou și o duse spre pat, de data asta cu un braț agățat de umerii și altul de genunchii ei. Ea se simți mică, atunci când el o ținu așa. Mică, blândă și delicată.

Nu avea să admită că îi plăcea... dar nici nu îi displăcea.

El o așeză cu grijă pe pat și ea se afundă în așternuturile ei favorite, care miroseau a vanilie și a flori de portocal. Se întinse, testând mușchii în căutarea durerii și negăsind nimic în timp ce el stătea deasupra ei ca un nor uriaș, de furtună.

-Doamne, o să mă distrugi, șopti el.

-Serios?

Ea își desfăcu brațele spre el, înfrigurată dintr-odată și începând să simtă o teamă stranie și feciorelnică.

Avea nevoie să-l simtă lipit de ea. Atunci putea face orice.

El i se alătură, acoperind-o cu căldura și mușchii și pasiunea lui masculină.

-Da. O să mă distrugi și nu am ce să fac.

De data asta, el se ridică deasupra ei și o privi în ochi, cercetând-o intens în timp ce se împingea la intrarea ei și apoi se afundă în ea dintr-o mișcare lungă, lentă, nesfârșită.

De data asta, durerea fu puțin mai mică decât o șoaptă, urmată de altceva. O presiune dureroasă, neliniștită și covârșitoare, fantoma freneziei pe care o simțise mai devreme.

Ea îl acceptă încet, simțindu-se de parcă ar fi fost modelată pentru el, de el și nefiind deloc surprinsă din cauza asta.

Îi aparținea acestui bărbat.

Dintotdeauna.

O parte detașată a ei îi admira frumusețea masculină. Panta umerilor, lățimea pieptului. Rețeaua de vene vizibile pe brațele lui puternice. O distrăgea de la orice rămășițe de durere pe care le-ar mai fi putut simți.

-Francesca. Francesca, uită-te la mine.

Tonul răgușit al vocii lui îi atrase privirea și ce văzu acolo îi frânse inima.

Ea își modelă palmele pe maxilarul lui, mai întâi pe una, apoi pe cealaltă. Și îl sărută, gustând nectarul buzelor lui.

De asta avu el nevoie.

O călări în mișcări lungi, lente. De fiecare dată când el o umplea, pulsații erotice se desfășurau în ea ca niște cârcei de iedera primăvara.

Uimirea și admirația se așterneau ca niște străine pe trăsăturile lui, transformându-le din sălbatice în complet seducătoare.

Nu spuseră nimic. Abia dacă scoteau vreun sunet în afară de cele scoase de carnea lor care se freca. Comunicau prin oftaturi, respirații și fluturatul pleoapelor.

Francesca se concentrează pe dogoarea lui înăuntrul ei și pe căldura lui în jurul ei. Avea un sentiment intens de posesie înflorind în ea, unul care nu îi era nefamiliar. Se agăță de el cu aceeași disperare cu care se ținea de Chandler.

Îi spuse așa de multe lucruri fără să vorbească. Îi spuse cât de profund și de disperat îi simțise lipsa. Că îi părea rău pentru secretele pe care le avea... și încă mai rău că nu putea să fie cine credea el că era. Cea pe care el o voia cu adevărat. Dar va da tot ce avea mai bun. Pentru el va fi orice, va fi totul, va fi oricine. Pierderea lui fusese cea mai mare tragedie a ei și plăcerea lui era cea mai mare realizare a ei.

Viața lui era bucuria ei cea mai mare.

Ea își dorea ca el să o audă, să o citească, dar ochii lui erau așa de intenși. Așa de plini de dorință și de foc și de lucruri animale, primitive.

Era și tandrețe acolo, se gândi ea. Speranță, exact așa cum îi spusese el.

Nu iubire. Niciodată asta. Zeii nu erau așa de milostivi. Dar cu speranța putea trăi.

Speranța... era totul.

Francesca nu știuse cât de afectată era de această întâmplare memorabilă. Nu până când el nu se aplecă pentru a-i sorbi o lacrimă cu o sărutare.

Ea își lipi obrazul de al lui, savurând zgârietura bărbii sale care începuse să crească.

În ea începu să crească o presiune care o făcea să se încordeze și i se rostogolea prin corp și i se dispersă în sânge. Nu ajungea niciodată la apogeu, dar nici nu avea nevoie de asta. Voia să fie aici, prezentă. În această clipă.

Voia să se uite în ochii lui mereu, să se întrebe ce culoare aveau cu adevărat. Voia să simtă totul, de la alunecarea fierbinte a mădularului său în adâncul ei la gădilatul perilor fini de pe coapsele lui peste ale ei.

Nu se putea ca acest moment să nu se sfârșească? Nu se putea ca ziua de mâine să nu mai vină?

Exact în timp ce se gândea la asta, mișcările lui deveniră mai rapide, mai insistente, mai puțin atente, deși ea știa că el nu și-ar dezlănțui forța completă a pasiunii asupra ei.

Ea îl simțea cum se mărește în intimitatea ei, pulsând și apăsând pe canalul care îl ținea.

Și apoi el îi spuse numele în felul în care muribunzii îi implorau pe zei.

Francesca.

Numele ei. Și totuși, nu numele ei.

Căldura se răspândi prin abdomenul ei și mușchii lui se încleștă și se încordară la maximum, în irosirea copleșitoare a eliberării lui. Dură o eternitate sau doar câteva secunde, ea nu putu fi sigură, așa de impresionant fu momentul.

Apoi el își lăsă capul lângă al ei și încremeni în interiorul ei. De data asta, când el îi șopti numele, fu mai degrabă o întrebare.

Francesca scutură din cap și îl îndemnă să se relaxeze lângă ea în timp ce se rostogoli și stinse lumina.

Chandler se mișcă, trăgând-o în îmbrățișarea lui.

- Eu...

Ea se întinse și își apăsă degetele de buzele lui, care încă mai purtau esența ei intimă pe ele.

- Mâine, zise ea.

Puteau rosti toate cuvintele care trebuiau spuse atunci.

Gura lui se încordă de parcă ar fi vrut să protesteze, dar apoi se relaxă.

- Mâine, fu el de acord.

Rămaseră întinși acolo, ascultând furtuna și la un moment dat respirația lui deveni mai profundă și mai apoi se transformă în sforăituri ușoare, epuizate.

Ea însă nu avea de gând să doarmă. Nu dacă însemna să rateze asta. Un moment onest, neîngrădit cu Chandler.

Furtuna se potoli fără să se fi transformat în ploaie. La un moment dat, lumina lunii pătrunse în încăpere, iar ea privi cum îi dădea o aură eterică. El era un bărbat care se potrivea în ore ca aceasta. Își purta întunericul cu sine. Era al lui, făcea parte din sângele lui.

– Te iubesc, șopti ea.

Asta nu se schimbase. Fie că era Declan Chandler, Chandler Alquist, Lord Drake sau diavolul însuși. Ea îl iubea.

Încă.

Pentru totdeauna.

– Din orice ar fi făcute sufletele, al tău și al meu sunt la fel, șopti ea.

În somn, el se transforma din bărbatul dur și neclintit în băiatul pe care-l iubise.

Ea îi murmură atunci numele ei adevărat, dezvăluind secretul unor urechi care nu o auzeau. Putea să fie curajoasă, netemătoare chiar în unele privințe. Dar în privința asta era cea mai mare lașă.

În chestiunea inimii.

„Să nu mă urăști!“ îl imploră ea în tăcere, ștergându-și încă o lacrimă înainte să-și lipească urechea de inima lui.

Își aminti cu fiecare bucățică din sufletul ei ziua în care o auzise bătând în șemineu, în timp ce lumea se prăbușea în flăcări în jurul ei.

„Să nu mă rănești, Declan Chandler. Nu sunt așa de puternică precum cred toți.“

Capitolul 19

Chandler se trezi în întuneric cândva după ora patru dimineața, înecându-se în același coșmar afurisit pe care-l avea mereu. Nu dădea din mâini și din picioare, așa cum li se întâmpla unora când visau despre moarte. Nici nu vorbea sau țipa sau altceva.

Nu, coșmarul lui era unul paralizant. Îl captura ca un demon și îl închidea în el, în cele mai întunecate locuri, făcând din somn o închisoare, iar din corpul lui un gardian. Somnul era un chin inevitabil, iar el întotdeauna urâse noaptea.

De asta nici nu dormea cu vreo femeie, pentru că nu avea încredere în nici una să nu folosească paralizia împotriva lui.

De îndată ce devenea conștient, învățase că dacă se concentra pe patru senzații ale corpului își putea debloca mintea.

Făcu asta și acum. Așternuturile erau calde, dar nu grele ca ale lui. Iar încăperea strălucea în lumina lunii.

Asta i se păru ciudat.

De regulă el dormea în întuneric absolut. În tăcere absolută. Pentru ca nimeni să nu se poată furișa lângă el.

Cineva respira foarte aproape de el.

Ochii i se deschiseră, iar paralizia se disipă instantaneu în timp ce fiecare mușchi se încorda pregătit de luptă, dar nu văzu decât o sirenă întinzându-se în lumina lunii. Francesca își ținea brațul sub cap, iar plapuma o acoperea doar de la talie în jos.

Dumnezeule, el intenționase să aștepte ca ea să adoarmă și apoi să-și vadă de treabă. Nu-i venea să creadă că își permisesese să se lase amețit de senzația corpului ei mic, strâns lângă al lui.

Oare ea dormise? Trecuseră doar câteva ore.

Stătea întinsă pe o parte și își sprijinea capul în palmă, în timp ce își ascundea un căscat cu cealaltă mână.

Mădularul lui care era oricum în erecție matinală încă de dinainte să se fi trezit acum cerea să fie satisfăcut.

Ea se uită în jos spre el cu o afecțiune deschisă și directă care îi trimitea senzații de căldură plăcută în cele mai reci colțuri ale sufletului.

- Arăți ca el atunci când dormi, observă ea timid.

Dispoziția lui se întunecă, căldura fiind pe loc alungată de o înțepătură rece de panică.

- Cine?

- Declan. Cine altcineva? Mâna ei se mișcă, pentru a se opri alene pe bicepsii lui, înainte să traseze o dungă stranie, cercetătoare spre umărul lui. Inocent și șugubăț în același timp, așa erai. Și cu o doză bună de melancolie. Îmi amintesc cum mă gândeam mereu că voiam să te fac să zâmbești, dar nu puteam pentru că nu știai cum. Așteptă să îi răspundă, iar când el nu se putu gândi la nimic, continuă: Ai visat, cred. Mai devreme. Respirai foarte greu, am vrut să te trezesc.

El ignoră observația ei relaxată, nevrând să discute despre coșmaruri când se trezise în plină fantezie.

- Nu ar fi trebuit să devin niciodată Declan. Îmi pare rău de tot ce a urmat existenței mele la Mont Claire.

Dezmierdarea ei se opri și ea își trase mâna de parcă ar fi fript-o.

- De tot?

- De tot în afară de tine.

El îi luă mâna și o puse la loc unde fusese, încurajând-o să termine. Nimeni nu-l mângâiase, nu în felul ăsta. Fără pasiune sau viclenie. Doar... pentru că ei îi făcea așa multă plăcere să îi simtă pielea.

Ea își reluă dezmiardarea, dar pe frunte îi rămase o cută de încruntare.

El se simți cuprins de o senzație străină de vinovăție și se întoarse cu fața spre ea, imitându-i poziția, și își sprijini capul pe mână.

- Ar fi trebuit să-mi spui secretul tău.

Ochii ei deveniră rotunzi și degetele i se opriră din nou.

- Care secret?

El se întrebă în privința asta. Câte fuseseră?

Trebuia să-l deslușească însă pe ăsta mai întâi.

- Dacă aș fi știut că ești virgină, aș fi putut să te pregătesc. Am fost așa un animal...

Rușinea îl făcu să se înece, tăindu-i vorbele.

Spre marea lui uimire, buzele ei se lățiră într-un zâmbet și el simți că ea era ușurată.

- Dacă ți-aș fi spus, probabil că nu ai fi făcut-o deloc.

El oftă, nesigur dacă putea să fie de acord cu noblețea pe care ea presupunea că o posedă.

- Probabil că nu, fu el de acord după o ezitare.

Ar fi putut el să refuze ce îi oferea ea? Se aplecă să o sărute pe umărul dezgolit. Doar un prost refuza paradisul când i se oferea.

Deschise gura să o întrebe cum păcălise întreaga înaltă societate să creadă că avea moravuri ușoare, când ea i-o luă înainte.

- Chiar ai spus adevărul? Ai fost cu adevărat nefericit la Mont Claire?

Fuseseră anii cei mai buni din viața lui, dar el tot îi regreta.

- Asta te doare?

Ea adoptă o expresie gânditoare, una care făcu loc nostalgiei când se gândi la trecut.

- Problema e că nu am decât amintiri fericite din locul acela de dinainte de masacru. De la festivalurile de primăvară din sat. Casa teatrului cu comediile pe care studenții de la universitate le puneau în scenă pentru noi. Parfumul pâinii proaspete care mă chema dimineața la bucătărie ca să-l văd pe Hargrave cum se prefăcea că nu citea ziarele când le călca pentru tata... Ochii ei căpătară o strălucire ciudată și ea și-i limpezi clipind și tuși ușor. Îmi plăceau verile, alergatul prin labirint și curățatul fântânii...

- Hargrave care călca ziarul? pufni el. De când te sculai tu vreodată înainte de prânz? El chicoti fără veselie și îi atinse bărbia, degetul lui atingând adâncitura de acolo. Eu și Pip curățam fântâna. Tu doar priveai.

Ea își coborî genele peste o privire vinovată, iar el regretă instantaneu că spusese asta. Îi urmări cu degetele linia umerilor și pielea fină a brațului, până când ajunse la degetele ei, cu care și le împleti pe ale lui.

- Nu ți-aș fi murdărit mâinile pentru nimic în lume. El îi duse degetele la buze pentru un sărut și ea se uită la el cum făcea asta de parcă i-ar fi provocat durere fizică. Voiam doar să spun că trebuie să fi fost greu să ai o asemenea fericire și să-ți fie distrusă dintr-odată complet.

Ea aprobă din cap, deși nu părea chiar îmbunătă.

- Suntem siguri că toți ceilalți au murit? Nu ar fi foarte posibil ca și altcineva să fi supraviețuit masacrului?

Chandler scutură din cap, amintindu-și că și el sperase același lucru.

- Am scos-o din casă pe Pippa, dar ei au împușcat-o în picior și biata de ea nu mai putea alerga. Am ascuns-o în copac și i-am atras după mine prin pădure când m-au împușcat. Simți cum îl cuprinde un val vechi de durere la această amintire, care îi făcu cicatricile de pe spate să-l mănânce și să-l doară. S-au auzit mai multe împușcături chiar și când zăceam acolo aproape mort. I-am auzit cum au stabilit că au terminat pe toată lumea care încercase să scape și i-au aruncat înapoi în flăcări.

El făcuse tot ce putuse ca să nu se gândească la biata Pip. După tot ce făcuseră ca să scape din incendiu, ideea că ea fusese aruncată înapoi în flăcări era pur și simplu de nesuportat.

- Nu ai văzut-o murind cu ochii tăi. Dacă... Francesca se opri, jucându-se cu părul care era mai mult liber, decât strâns în coadă. Dacă a scăpat? Dacă a supraviețuit?

Lumina serioasă din ochii ei era greu de suportat, așa că el își feri privirea.

- Atunci sper că e undeva departe de aici... și împăcată.

Ca să nu trebuiască să înfrunte rușinea a ceea ce generaseră acțiunile părinților ei.

- Ai fost un erou că ai salvat-o, zise Francesca. Pentru că ai ținut-o și ai consolat-o în tot chinul ăla, pentru că ai făcut-o să se simtă mai puțin singură. Îți... îți mai amintești de ea?

Lui îi scăpă un pufnet de răs.

- Îmi amintesc că era încăpățânată și nesăbuită. Era gălăgioasă. Necizelată. Sălbatică.

- Atunci nu-ți amintești cu plăcere de ea.

Ea părea așa de deprimată, că el se uită atent la ea.

El nu își dorise niciodată să facă asta. Să-și amintească. Dar se părea că ea voia și poate că venise vremea pentru asta.

Vremea să schimbe povești de război cu cineva care trecuse prin foc cu el. Literalmente. Pippa și Francesca fuseseră foarte apropiate, el își amintea asta.

Se întrebă dacă ea făcea toate astea pentru prietena ei din copilărie.

Pippa Hargrave. El încercă să o vadă pe fată cu ochii minții.

O făptură zdravănă, aproape rotofeie căreia părinții ei mai în vârstă nu îi refuzau nimic. Era blondă, răsfățată și avea foarte multe păreri. Dar zâmbea sclipitor, adesea cu dinți lipsă, ori de câte ori intra într-o încăpere.

Ca băiat neobișnuit în general ca prezența lui să fie altceva în afară de un deranj sau o povară, el o plăcea pentru asta. Ea râsesse la toate glumele lui și făcuse tot ce îi ceruse el.

Era favorita lui Ferdinand, ceea ce el găsea ridicol pentru că îl depășea pe băiatul bolnăvicios în aproape toate privințele. El își închipuise mereu viitorul lor cu ea plimbându-l pe micul Ferdy pe domeniu, alergând după o liotă de bastarzi, pentru că bătrânul conte nu le-ar fi permis niciodată să se căsătorească. Dar Pip... ea era genul loial și la fel de robustă ca oricine altcineva.

- Ba am ținut mult la ea, zise el cinstit. A fost ca o soră mai mică pe care... n-am avut-o niciodată. Îmi amintesc că se certa la fel de aprins cum iubea. A fost... neînfricată până la sfârșit și chiar și atunci a fost așa de al naibii de curajoasă. Când se uită din nou la Francesca, pe genele ei se adunaseră lacrimi, ca mici nestemate, și el îi ridică fața, pentru că ea nu voia să se uite la el. Te-a iubit ca pe o soră, de asta îmi amintesc. Ar fi fost foarte mândră de ce ai devenit, cred.

Ea scutură din cap, înghițind succesiv de trei ori lângă mâna lui.

- Ea te-a iubit pe tine, să știi. Aproape obsesiv.

El își aminti ultima dată când o văzuse. Cu câteva momente înainte de moarte ei. Își aruncase brațele puternice în jurul lui și îl sărutase.

„Te iubesc“, șoptise ea.

„La naiba, la naiba, la naiba.“

– Dacă așa stau lucrurile... e poate mai bine că a murit.

– Te rog să nu mai spui lucruri din astea.

Ea îl împunse, descărcându-și frustrarea și fizic, așa cum descoperă el că avea tendința să facă.

– Ce s-a întâmplat cu tine? De ce ești așa? Nu ești vinovat de masacru și nu ai fi putut să-l împiedici, prin urmare, de ce te lupți constant cu așa o vinovăție uriașă? E din pricina Pippei? Pentru că nu ai salvat-o? Pentru că dacă asta e... pot să-ți spun că....

– Tu te lupți pentru moștenirea ta, Francesca. Să vezi că merită protejată, iar asta e un lucru nobil. El se forță să scoată un șuierat frustrat din gât, urând tot ce nu putea să spună. Eu fug constant de a mea. Nu am nici o moștenire. Vin de foarte jos. Și mă străduiesc cât de tare pot să... îmi răscumpăr greșelile. Are sens ce spun?

Ea se încruntă.

– Ce greșeli ai avea de răscumpărat?

Chandler se întinse după Francesca atunci, punându-și mâna pe ceafa ei și trăgând-o mai aproape și lipindu-și fruntea de a ei.

– Păcatele de pe umerii mei sunt așa de grele, că nici Atlas nu ar vrea să facă schimb cu mine ca să mi le ducă.

Ea se retrase, plină de pasiune.

– Spune-mi, insistă ea.

– Am păcătuit, am mințit...

Ochii ei se mișcau neliniștiți în timp ce ajungea la tot felul de concluzii grave.

– Declan. Poate că acum a venit vremea să facem schimb de secrete în întuneric. Așa cum obișnuiam. Ea se ridică și-și trase o pernă în poală ca pe un scut. Slavă Domnului. El nu ar fi putut fi atent dacă ea ar fi fost picior peste picior în fața lui. O să ne învățăm unul pe altul totul. Chiar dacă este dureros. O să încep eu.

Ea își drese glasul ca să-și controleze emoțiile.

– O să-ți spun cine sunt cu adevăr...

Mănat de ani de durere și dor, Chandler se ridică și o luă în brațe și o trase în poala lui, făcându-se ghem în jurul ei, de parcă ar fi putut să-i ofere un fel de protecție întârziată. Să o ascundă de o lume care deja îi făcuse atâta rău.

- Am terminat cu revelațiile deocamdată, Francesca, zise el. Tot ce vreau să fac e asta. Doamne, de câte ori am vrut să fac asta când eram tânăr, doar să te trag în brațele mele și să te țin așa pentru totdeauna. Erai așa de pură. De perfectă. Și îmi petreceam toată ziua așteptând să mă scald în grația ta. Să mă încălzesc de la frumusețea ta. El îi netezi părul și i-l dădu la o parte de pe față. De pe trăsăturile ei minunate, angulare, ca de elf. Și iată-ne aici, se minună el. Cum ai apărut exact când eram pe cale să rămân fără speranță? Când simțeam că bătăliile pe care le-am dus au fost degeaba. Iată-te aici. O războinică adevărată. Un paladin sau un cleric. Ioana d'Arc. El o trase mai aproape, punându-i capul sub bărbia lui. Te-am găsit, Francesca. Timp de douăzeci de ani am făcut asta doar în visele mele.

Singurele vise pe care le avea care nu erau coșmaruri.

- Am visat și eu să te găsec, răspuse ea cu voce înăbușită lângă pieptul lui. Te-am căutat, să știi. Eu și Serana am căutat prin cenușa de la Mont Claire, salvând ce se putea. Dar eu îți căutam în secret oasele, de parcă aș fi putut să le identific. Când eram mai tânără, n-ar fi îndrăznit nimeni să-mi spună că nu se poate. Ea scoase un sunet sarcastic, aspru și moale în același timp. Iar când n-am găsit nici urmă de tine, m-am întrebat dacă ai supraviețuit. O parte din mine a păstrat mereu speranța.

- Serios?

Mărturisirea ei îl întări, topi ceva tare înăuntrul lui la gândul speranței unei fetițe care se agăța de el.

Ea dădu din cap că da.

- Serana insista că te văzuse încasând un glonț și că ar fi fost nevoie de un miracol să fi supraviețuit.

- Și, cu toate astea, a fost un miracol.

El se întrebă dacă va putea să-i spună vreodată cum o făcuse.

- Un miracol, șopti ea.

Chandler își trecu degetele prin șuvițele ei mătăsoase, desfăcând panglica slăbită, care nu mai ținea coada împletită.

- Ascultă-mă, zise el și îi luă capul în ambele mâini, iubind senzația de a o atinge. O să te scap de treaba de mâine-seară.

- Poftim? Nu!

Ea se dădu jos din poala lui fără prea multă grație, mișcările ei făcându-i sânii mici și obraznici să se legene minunat.

El se întinse după ea, dar ea îl evită, ceea ce îi scoase la iveală instinctul de prădător.

– Francesca, ai jucat un joc foarte periculos și ai fost foarte norocoasă până acum. Vreau să spun că ai avut noroc chior. Dar nu i-ai atras doar atenția lui Kenway, ci și admirația lui. E mai periculos să fii aproape de el decât să îi fii dușman.

– Cred că am demonstrat cu asupra de măsură că pot să mă descurc cu pericolele, zise ea, ridicându-se din pat. O vom face împreună. Am stabilit deja.

El scutură vehement din cap.

– Nu voi putea să-mi fac treaba dacă mă gândesc că ești în pericol, mai ales acum.

Ea ridică din umeri.

– Asta e grija ta. N-am mai avut o dată conversația asta? Folosește-mă, Chandler. Am talente pe care tu s-ar putea să nu le ai.

O, el nu se îndoia de asta.

– Tu ești deja victima lui, Francesca. El se dădu jos din pat și se îndreptă spre ea ca să o facă să înțeleagă. Refuz să permit să te sacrifice.

Ea își lansă pumnul drept și îl pocni drept în bărbie. Capul lui se dădu pe spate și se înfurie, dar rămase pe loc, susținându-i privirea încruntată cu una pe măsură.

– Data viitoare când vei încerca să îmi permiți sau să îmi interzici ceva o să te las inconștient, zise ea furioasă și se duse la dulap ca să scoată un halat de acolo.

Chandler încercă să nu zâmbească. Se frecă în locul unde în mod clar avea să i se ivească o vânătaie, în timp ce îi admira spattele. Fusese lovit și mai tare, cu pumni mai bine plasați, dar al ei era mai impresionant. Și avea bănuiala că se mai și reținuse.

Că nu voise cu adevărat să-l rănească.

De sub părul ei care îi acoperea umărul se ivi o pată de culoare care îi distrase atenția, se părea că era un tatuaj, dar nu reuși să deslușească ce reprezenta.

- Uneori nu te recunosc deloc, bombăni el, privind-o cu un amuzament absolut perplex. Erai un copil așa de cuminte... aproape că tânjesc după zilele alea.

Privirea ei trecu de la furtună direct la uragan.

- Dacă asta e ce îți dorești, atunci te invit să ieși pe ușa aia, pentru că eu nu sunt ea. Mă auzi? Eu nu sunt...

- Știu. El parcurse distanța dintre ei din doi pași mari, oprind-o să își pună halatul cu mâinile care îi cuprinseseră talia și o traseră aproape. Știu. Și mă bucur.

La cuvintele lui, ea decise să nu se mai zbată, stând nemișcată sub dezmierdările lui, în timp ce el își mișca mâinile pe corpul ei așa cum ar fi făcut-o pe o iapă pursânge agitată.

- Ai devenit o persoană strălucitoare, îndrăzneată și frumoasă. El pufni, neputând să creadă ce i se întâmpla. Doamne. Nu-mi vine să cred că am fost în patul tău. Că ești în brațele mele. Că eu sunt primul bărbat care... Se întrerupse, știind că dezvăluisese prea multe, dar vrând să spună tot ce putea, în caz că acesta era ultimul lui dans. Mă simt de parcă aș fi pășit într-un vis și aștept ca el să se transforme într-un coșmar.

Măine, dacă lucrurile mergeau așa cum era planificat, asta se va întâmpla.

Furtuna mâniei ei se stinse la fel de repede pe cât se stârnise, iar ea îl privi cu ochi prevenitori, îngrijorați. El o mulțumise cu mărturisirea asta, și totuși... simțea că o făcuse să fie și tristă în același timp.

Își plecă fruntea și îi luă halatul din mână, lăsându-l să cadă pe jos.

- Mai visează cu mine un pic, Francesca? El depuse sărutări șoptite peste pomeții ei ascuțiți, pe pleoapele, nasul, sprâncenele ei. Lasă-mă să am noaptea asta și mâine va fi... ce va fi.

Ea se duse spre el fără proteste, urmându-l înapoi în pat aproape ca un copil plin de remușcări. El o întinse sub lumina lunii și purcese să o adore și să descopere această femeie nouă. Cu mâinile, cu gura.

Făcând dragoste cu ea cum trebuie de data asta. Luându-și timp și descoperind cu răbdare toate rotunjimile și adânciturile ei.

Ea nu îl lăsa să adaste pe cicatricile ei, dar găsi câteva de-ale lui, trecându-și mâinile peste corpul lui de parcă ar fi putut să memoreze fiecare linie și fiecare șanț.

Iar apoi, în timp ce zorile pictau argint pe cer, corpurile lor se mișcară la unison, generând amintiri noi în întuneric.

Capitolul 20

Într-o lume în care exista Sfatul Purpuriu, Francesca nu se aștepta să găsească informații arhivate despre masacrul de la Mont Claire, și, cu toate astea, iat-o aici.

Degetele ei tremurau în timp ce își proclama victoria neînfrântă printr-un chiot absolut nepotrivit pentru o lady. Sunetul răsună pe zidurile de piatră ale arhivelor subterane și sperie porumbeii care se adunaseră la câteva dintre ferestrele murdare de deasupra ei. Puțina lumină pe care linia solitară de portaluri subțiri o lăsau să pătrundă până în spațiul ca un depozit era întreruptă continuu de picioarele trecătorilor.

– Vă rog să îmi returnați cele cinci lire, strigă ea în timp ce lua cutia prăfuită de pe raft și o pune pe masa murdară.

– La naiba, răspunse Chandler, mai aproape decât se așteptase, deoarece pașii îi erau estompați de podeaua din pământ bătătorit și de propria marcă de pantofi ușori de spion.

Porniseră devreme spre depozitul arhivelor, hotărând să spargă încuietorile și să intre prin efracție în loc să ceară permisiune de la birocați în care nu puteau avea încredere.

Dacă erau prinși, ea avea pistolul, iar Chandler avea nu doar un set, ci mai multe chiar de documente de identificare oficiale care puteau să-l scoată din aproape orice necaz cu poliția locală.

Într-o încercare de a face căutarea plicticoasă mai interesantă, pariaseră pe cine avea să găsească fișierele mai întâi.

Și amândoi urau să piardă.

Ea aflase asta pentru că nu era primul pariu al zilei.

În timp ce își savurau cafeaua în pat în dimineața aceea, Francesca sugerase să plece călare prin Londra în loc să ia trăsura. Ea prefera modul acesta de transport, iar iapa ei pursânge, Godiva, avea mare nevoie de mișcare. Mai mult, dacă trebuiau să scape din

calea legii, de Sfat sau din oricare alt motiv, un cal era mult mai bine echipat pentru o fugă rapidă decât o trăsură.

El fu de acord plin de entuziasm și, în timp ce ea se îmbrăca, se certară cu privire la cea mai rapidă rută prin Londra spre Southwick. El insistase să o ia pe Tower Bridge pentru că era mai puțin populat la acea oră, iar ea o ținuse cu încăpățănare pe varianta ei cu London Bridge, care i-ar fi scos direct în apropierea depozitului.

Se despărțiseră în timp ce porneau în goană de la poarta grajdurilor ei, Chandler așezat expert pe un alergător pe nume Porthos, pe care îl alesese dintre caii ei foarte buni. Strălucirea părului său nisipiu rivaliza cu sclipirea rânjetului său arogant în timp ce-i permitea lui Porthos să danseze pe piatra pavajului, ridicând o mână în semn de salut.

– Să câștige cel mai bun! strigă el.

– Să nu te bazezi pe asta!

Simțind oarecare disconfort în partea dezvirginată de curând a corpului ei, ea își regretă decizia după doar cinci străzi parcurse. Dar, indiferent de asta, zburase prin oraș doar ca să constate frustrată că pe Derving Square se răsturnase un căruț. Ocoli și constată că pe pod traficul pe care el îl amintise era într-adevăr aglomerat și fu blocată cu zece minute mai mult decât anticipase.

În cele din urmă ajunse la depozit, enervată să-l găsească pe Porthos deja priponit, ușa descuiată și un spion chipeș ca păcatul stând în prag, cu un zâmbet victorios pe chip.

– Ce amabil din partea dumneavoastră, Lady Francesca, să îmi permiteți să îmi schimb hainele.

El îi oferă o plecăciune exagerată într-o vestă proaspăt călcată și o jachetă pe care probabil și-o luase din reședința lui ca Lord Drake, câteva alei mai încolo de casa ei.

Încruntată, Francesca, descălecă și sări jos. Băgă mâna după portofelul pe care îl pusese în buzunarul de la piept în jacheta ei de călărie, scoase bancnotele și i le îndesă la piept.

– Îmi iau eu revanșa pe drumul de întoarcere, găfâi ea.

Dispoziția ei, culoarea și starea de spirit erau foarte bune, în ciuda a tot ce se întâmpla.

- Cum dorești.

După ce îi luă banii, el îi reținu mâna înmănușată și i-o ridică la buze, înainte să o tragă spre el pentru un sărut jucăuș, dar arzător.

Zâmbetul ei irepresibil îl frustră pe durata sărutului, dar el fu fair play și îi făcu semn să intre prima în depozitul umed.

Respirația lui în ceafă fusese o amintire caldă a nopții precedente, în timp ce el o urma îndeaproape pe scări, întreaga lui ținută fiind dovada unui flirt scandalos.

- Promite-mi că mă vei proteja dacă dăm peste tâlhari aici? Întrebă el într-o șoaptă exagerată, umblând la buzunarul în care ea își ținea pistolul.

- Tu ești singurul tâlhar pe care mă aștept să-l găsesc în compania mea.

Ea îl pocni peste degete, în timp ce el investiga tivul fustelor ei pantalon de călărie din spate, înainte să o ciupească ușor de fund.

- Insist să încetezi cu asta sau nu vom reuși să terminăm nimic.

- Da, milady. El îi ronțai urechea, făcând-o să sară în față. Ești contesă a regatului și eu un amărât de funcționar. Sunt, desigur, la dispoziția ta să-mi poruncești sau să scapi de mine după cum dorești.

- Aiureli, râse ea încercând fără succes să-l alunge în timp ce mâinile lui își continuau explorările delicioase.

- Întotdeauna am găsit fustele mult mai convenabile, remarcă el, în timp ce-și mula palma după fundul ei. Dar, trebuie să mărturisesc că îmi plac în pantaloni. Îți pun în valoare atuurile cu mare efect.

- Încetează să mă mai deranjezi, bădăranule!

Ea îl înghionti cu cotul în piept, iar el scoase un oftat melodramatic în timp ce-și lua mâinile de pe ea.

Francesca se întoarse să se uite la el. Chiar și în semiîntunericul din depozit, ochii lui sclipeau șugubăț, iar inima îi bubui până-n gât.

Ce aventuri distractive ar putea avea! Ce pereche de nebuni ar fi! În general, după ore petrecute în prezența oricui, Francesca tânjea după liniștea propriei companii. Chiar și Cecil și Alexander îi provocau dorința după spațiu propriu cu analizele lor academice

și emoțiile nesfârșite. Nu era așa cu Chandler. El părea să nu simtă nevoia de a sfârși o tăcere confortabilă, dar dacă o făcea, era grozav de distractiv.

În loc să o zorească nerăbdător în pregătirile ei de dimineață, el o sâcâise și o „ajutase“, ceea ce aproape că mai dusesse la încă o partidă de amor.

Fusese foarte îngrijorat când ea amintise timid de o oarecare sensibilitate în zona intimă. Îngrijorat... și oarecum îngâmfat. Așa că, atunci când îl alungase din garderoba ei, el se făcuse util, asistând grăjdarul ca să pregătească caii.

Un bărbat util. Nu leneș sau iritat. Era un răsfăț pe care nu fusese pregătită să-l savureze.

Dar tot o făcuse.

– Hai să ne grăbim, zise ea și îl trase mai adânc în depozitul în care erau aliniat rânduri după rânduri de rafturi prăfuite. Croasanții pe care i-am devorat nu vor ține mult și eu sunt o teroare dacă nu mănânc la intervale regulate.

– Mă cutremur doar la gândul ăsta. El îi făcu semn cu ochiul și dansă din raza de acțiune a palmei ei. Știu o cârciumă pe aici pe aproape care face plăcinte cu carne excelente.

– Petreci mult timp în zona industrială? se interesă ea cu o sprânceană ridicată.

– Un pic, zise el criptic înainte să își transforme trăsăturile în cele ale unui irlandez exagerat cu un ochi sașiu. Dacă mâncăm aici, va trebui să-mi spui domnul Thom Tew și să îi suporti pe amicii mei de la turnătorie. Uneori ne furișăm și ne îmbătăm înainte să sune fluierul de încetare a muncii.

Thomas Tew, alt pirat.

Francesca scutură din cap spre el în timp ce el se îndrepta spre partea estică a depozitului cu pași mari, leneși.

– Cinci lire pentru cel care găsește primul documentele, strigă el peste umăr. Sau ar trebui să mărim miza?

Întrebarea o făcu să redevină serioasă. Ar putea cumva ca mizele să fie și mai mari?

După trei ore epuizante și un costum de călărie distrus, Francesca dădu peste o cutie pe un raft marcat „Incendii nerezolvate“ #187 (M) – MALDON – MONT CLAIRE.

Ea deschise cutia și, cu răsufierea tăiată, descoperi șocată că nu se năpusti nici o fantomă asupra ei.

Chandler se opri lângă umărul ei, privind în cutie, în timp ce ea căuta prin hârtii, mostre de cenușă și declarații ale martorilor, chiar și o listă de suspecti pe care Kenway nu apărea.

Ea se uită la el, privirea fiindu-i atrasă de barba care începuse să îi crească. Pielea ei purta semnele abrazive ale acesteia și se înfioră la vederea ei. Interiorul coapselor, sânii, gâtul. Într-adevăr trebuise să poarte o bluză de dantelă închisă până sus doar ca să acopere câteva semne de amor pe care el le lăsase cu dinții.

Și ea îi lăsase la rândul ei câteva.

Își mușcă buzele și se concentră ferm pe sarcina actuală.

Prezența lui era pe cât de reconfortantă, pe atât de amețitoare. Doar știind că el era acolo, ca să se aplece spre ea dacă era nevoie, îi dădea un sentiment de siguranță atât de neobișnuit. Unul cu care credea că ar putea să se obișnuiască. Chandler alături de ea.

Un bărbat masiv cu talente neobișnuite și un intelect plin de curiozitate pe deasupra, care să se potrivească cu al ei. Totul era mai bine cu el în apropiere. Mai periculos, poate. Mai complicat, dar mai puțin singuratic.

Și cu siguranță mult mai pasional.

Când urma să termine cu asta, se hotărî că avea să îi mărturisească totul. Îl va duce într-un loc îndepărtat și exotic. Îl va călări până la uitare, îi va șopti secretul ei și apoi îl va implora să o ierte.

Ea avea sentimentul că el nu era un bărbat care să ofere clemență foarte ușor, în schimb înțelegea nevoia de a păstra un secret important... și poate că al ei nu îi va muta planeta prea tare de pe axă.

Atunci de ce să nu îi spună acum?

Mai încercase. Așa de des încercase noaptea trecută să îi spună, deschisese gura să o facă.

Iar ceva o oprise. El o oprise, mai mult o întrerupsese. Ea enumerase pentru sine multe motive logice pentru a continua cu farsa asta, primul fiind variabila umană necunoscută.

Când oamenii, mai ales bărbații, erau răniți sau înșelați, tindeau să devină furioși. Un bărbat furios era în general o creatură

imprevizibilă. Crudă, adesea. Iar în timp ce o parte din ea se temea un pic de antagonismul lui, ea se temea și mai mult de consecințele acestuia. Nu emoționale în sine – deși ar fi fost destule care să o țină trează noaptea –, ci legale.

Ba chiar letale.

În cel mai rău caz, el și-ar întoarce spatele către ea, ba nu, chiar mai devastator de atât, el ar putea să o predea superiorilor săi. Iar lista de acuzații care ar urma și care i s-ar aduce ar însemna pentru ea fără îndoială spânzurătoarea. La urma urmei, ea luase locul unei contese moarte.

Nu era ca și cum se gândea că el i-ar dori moartea – deși poate că ar avea motiv să o facă –, ci pentru că îl dorea, admira și mai ales îl iubea pe acest bărbat... dar nu îl cunoștea suficient de bine ca să știe cum va reacționa sau ce va face el. Toată lumea avea o busolă morală, iar a lui nu era încă definită. Ceea ce însemna că trăia vremuri palpitate, dar și înspăimântătoare.

Mai întâi trebuia să se concentreze asupra sarcinii actuale, să își exonereze părinții sau să îi condamne în ochii ei.

Mai bine să treacă la treabă.

Francesca răsfoi documentele, cercetă, sortă sau îi întinse câte unul lui Chandler când termina cu el, luând altele la rând. Deocamdată nici unul nu conținea informații noi, pe care să nu le fi aflat în cursul propriilor investigații. Ea vorbise cu aceiași oameni, discutase cu anchetatorii și urmărise informațiile până când acestea se îmfundau în mod straniu, iar asta timp de foarte mulți ani.

Apoi îl văzu. Sigiliul Cavendish cu semnătura ordonată a tatălui ei alături. Inima ei tremură, apoi se scufundă când se întinse să ia scrisoarea în mână.

„O, papa“, se gândi ea. „Ce ai făcut?“

Foarte atent, Chandler se apropie, întinzându-se după scrisoare.

– Asta e? întrebă el. Lasă-mă..

Francesca îl plesni peste mâna care se întindea să ia scrisoarea și îi făcu semn să tacă, simțind mai degrabă decât văzând neplăcerea lui, deși cedă.

Ea deschise misiva cu degete tremurătoare și citi cuvintele care îi condamnaseră pe toți.

În pat cu diavolul

*Pentru cei interesați,
sper că această scrisoare să ajungă în mâinile cui trebuie pentru
că sunt convins că este de cea mai mare importanță.*

*Cu câțiva ani în urmă, noi, personalul de la Mont Claire, am luat
în grijă un băiat rătăcit și înfometat, pe nume Declan Chandler, și
l-am pus la treabă. E un băiat bun, solid, respectuos în interacțiu-
nile sale și un muncitor dedicat, ceea ce, putem fi de acord, este o
trăsătură care lipsește tinerilor din ziua de azi. Are o fire foarte
bună. Această bogăție de caracter plin de moralitate îi este ineren-
tă, sunt convins, în ciuda educației sale sau a lipsei acesteia.*

*Pe măsură ce crește, îmi dau seama că viitorul lui este nesigur
și înțeleg că mulți tineri ajung la o decădere morală dubioasă fără
îndrumarea unui părinte.*

*Să fiu părinte a fost o dorință arzătoare a mea, iar singurul
meu copil, Pippa, este cea mai mare bucurie a mea. Am discu-
tat asta îndelung cu soția mea, Henrietta, și suntem deosebit de
entuziaști în dorința noastră de a-l adopta pe băiat în familia
noastră, ca să se poată bucura de beneficiile pe care o educație
corectă i le poate oferi.*

*De dragul conciziunii, îmi voi elucida punctul de vedere. Nu am
reușit să găsesc nici o informație despre nașterea sau despre pă-
rinții lui Declan Chandler și vă solicit respectuos ajutorul pentru
a face asta, deoarece am nevoie de certitudinea că eforturile mele
pot fi dovedite când voi depune cererea de adopție.*

Orice ajutor în sensul acesta ar fi foarte mult apreciat.

*Cu sinceritate și salutări respectuoase,
Charles Timothy Hargrave al II-lea
Domeniul Mont Claire, Derbyshire*

*Francesca citi cuvintele iar și iar, clipind ca să-și limpezească
vederea. Își trecu degetele peste scrisul decolorat cu inima gata să
îi explodeze.*

*Până când nu i se revărsă un hohot din piept, ea nu-și dădu
seama că plângea.*

Scrisoarea asta era absolut de necontestat a tatălui ei. El susținea conciziunea într-o scrisoare mult prea lungă și plină de digresiuni. Era ceremonios și sentimental, scrisul perfect regulat și ordonat, comunicarea un pic neclară.

Inima lui era la fel de mare ca Atlanticul.

– Francesca. Vocea lui Chandler era plină de îngrijorare, deși o undă de nerăbdare răzbătea și ea din glas. Spune-mi, fir-ar să fie. Ce s-a întâmplat?

„Pippa este cea mai mare bucurie a mea.“

Ea mângâie propoziția înainte să îi întindă scrisoarea, parcă nevrând să-i dea drumul, la fel de mult vrând însă și ca el să o citească. Ca să știe.

Cuprinsă de emoție, permise lacrimilor să curgă liber acum. O văzuse pe mama ei în ziua masacrului. O privise și văzuse cum devotamentul se transformase în sacrificiu și nu trecea nici o zi în care să nu fie recunoscătoare și distrusă în același timp din pricina asta.

Dar tatăl ei fusese diferit. Indulgent, dar corect. Plăcut, dar distras și uneori distant, dar mereu devotat. Mereu. Și ea nu apucase să-și ia rămas-bun. Nu își dăduse seama ce lucru extraordinar era familia ei fericită până când nu îi fusese luată.

Iar tatăl ei, minunatul ei tată, își dorise să-i ofere lui Declan Chandler să fie parte din familie.

Ea l-ar fi implorat, desigur să nu o facă. Pentru că intenționa să o facă ea însăși, prin căsătorie.

Francesca se trezi cuprinsă de rușine pentru că se îndoise de părinții ei. Sigur că ei nu fuseseră niciodată implicați în Sfatul Purpuriu. Charles Timothy Hargrave al II-lea nu ar fi permis niciodată o asemenea „decădere morală“.

Doamne, ce mult îi lipseau!

Se uită spre Chandler, ai cărui ochi de lup devorau scrisoarea iar și iar. Ea crezuse că bunătatea tatălui ei îl va încălzi. Îi va atinge inima rănită și îi va absolvi pe soții Hargrave de orice rău în ochii lui.

Așa că de ce i se pătase pielea așa? Roșeața i se răspândea de sub gulerul înalt al costumului. Nasul lui aristocratic fremăta din

pricina respirației tot mai sacadate și sprâncenele se încruntau grele peste ochii sălbatici și mari.

Micile tresăriri deveniseră evidente pe trăsăturile lui. Ea văzu asta în buzele trase de pe dinți în ceea ce semăna cu un rânjet. Ochiul lui drept clipea mai violent decât stângul și o venă pe care nu o observase până atunci îi pulsa la tâmplă.

Nu era deloc reacția la care se așteptase ea. Ba chiar opusul.

Apoi, brusc, orice urmă de emoție îi dispăru de pe chip într-o transformare aproape mitică. Într-o clipă era bărbat, în secunda următoare era o coloană din piatră. Rece. Distantă.

De neatins.

Schimbarea o îngrozi mai mult decât orice manifestare de temperament pe care ar fi putut-o el avea.

- Înțeleg de ce ești furios, zise ea într-o încercare de a-l calma. Informațiile tale erau greșite și ai pierdut foarte mult timp.

Ea făcu un pas spre el și se întinse să îl atingă.

El se dădu în spate și strivi scrisoarea în pumn.

- Nu. Nu, fir-ar să fie, nu a fost.

- Poftim? Oprește-te. Dă-mi scrisoarea aia. E tot ce a mai rămas din copilăria me... a noastră.

El i-o aruncă și ea o luă, netezindu-i colțurile.

- Idiotul ăla nesăbuit, zise el pe un ton plat, straniu.

- Poftim?

Stăpânirea ei de sine începea să dispară.

- Bărbatul ăsta te admira, zise ea și scutură scrisoarea spre el. Voia să te ia de suflet, să îți ofere un viitor. Ce e nesăbuit în asta? Erai un orfan și el era un om nesfârșit de bun. Cel mai bun dintre oameni, aș îndrăzni să spun.

El scutură din cap, îndepărtându-se de ea, trăgându-se spre ușă.

- Ar trebui să plecăm. Acum.

- Dar...

Ea mai făcu un pas înainte, iar el ridică o mână în fața ei.

Dintr-odată ea se simți din nou ca un copil, disperată și nesigură.

Îndrăzneată și rănită de timiditatea lui.

- Ce s-a întâmplat? îl imploră ea. Nu înțeleg.

Ceva din trăsăturile ei trebuie să fi ajuns la el, pentru că fața lui se împlânzi un pic.

- Știu, oftă el prelung. Știu.

- Hai să mergem la cârciuma aia și să mâncăm, se aventură ea. Putem să vorbim despre asta. Poți să îmi spui de ce te porți așa de straniu.

El scutură scurt din cap.

- Trebuie să mă duc la Serviciile Secrete.

- Vin cu tine.

- Nu.

- Nu? scrâșni ea printre dinții tot mai strânși. Nu ai învățat încă în ce fel reacționez eu la cuvântul ăsta?

Preț de o clipă, ochii lui căpătară culoarea ambrei topite, dar asta dispăru în timp ce i se adresă cu maxilarul la fel de încordat și de insolent ca al ei.

- Spune-mi, Francesca, ai idee unde ar trebui să te întâlnești cu Sfatul Purpuriu în seara asta?

Ea se uită în lateral și-și încrucișă brațele.

- Ei bine, nu tocmai. Kenway a zis că urmează să-mi fie trimisă informația.

- Nu ar fi mai bine pentru amândoi atunci, să aștepti acasă până când sosește?

- Da, admise ea cu grijă. Dar nu poți măcar să îmi spui ce importanță are asta pentru...

- Nu avem timp de asta.

El se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușa principală.

- Îți voi explica totul când mă întorc să aduc calul.

Ea se grăbi după el cu pași mici, iuți pe lângă pași lui mari, lungi.

- Când va fi asta? întrebă ea.

- Nu știu să spun.

- Chandler, nu poți măcar...

- Am spus nu, Francesca. Tonul aspru din vocea lui răsună între pereți și o lovi cu săgețile respingerii. Dacă nu poți fi agreeabilă, măcar fii înțeleaptă cel puțin. Voi lua legătura cu tine când voi putea.

El se întoarse și îi trânti ușa în față.

În pat cu diavolul

Ea se uită la drugii de fier din cadrul ușii, numără zgârieturile din anii neștiuți de uzură în timp ce își termină propoziția.
- Nu poți nici măcar să mă săruți de rămas-bun?

Ciile Sacrate

It mai stă în
ta?
loare
lanle
trebu

și
și
și

Capitolul 21

Avea să se termine în seara asta, fir-ar să fie! Într-un fel sau altul, saga asta avea să se termine, sângele urma să fie vărsat. Sângele final.

Chandler își ținu emoțiile în frâu în timp ce punea destulă distanță între el și Francesca. Între el și afurisita aia de scrisoare.

Se mișcă în pas alert prin oraș, căutând un loc unde să își poată descărca furia.

Când alți oameni fugeau de pericol, Chandler găsea mereu tăria în el să alerge spre pericol. El era genul de bărbat care stingea un foc dezlănțuit sau se năpustea fără armă asupra cuiva. Era antiteza haosului și acționa cel mai bine într-o criză. Nu tresărea, nu se ferea de durere, oroare, sânge sau suferință. Nimic nu îl copleșea sau nu îi repugna, nimic nu îl tulbura atât de tare încât să nu poată să facă față.

El putea paria că văzuse aproape tot și găsea un fel de libertate de viking în informația că destinul lui era blestemat. Că soarta îi va da peste nas de fiecare dată când se întindea după fericire, așa că, cel mai bun lucru la care putea spera era să nu mai fie niciodată împușcat în spate.

Când dușmanii lui îl vor revendica, ceea ce era inevitabil, îl vor privi pe Diavolul din Dorset în ochi și el va trage suficient de mulți după el în iad.

Dar, pentru prima dată de când cu Mont Claire, bătea în retragere. Fugise. Fugea.

Primul lui instinct fusese să se ducă departe. Nu pentru că voia să se ascundă, ci pentru că avea nevoie de un loc unde să se descompună.

Furia injectată în venele lui putea fi dezlănțuită doar de o distrugere de proporții biblice. Voia să spargă ceva. Pe cineva. Voia să

derasambleze întregul oraș, să dea foc la imperiu ca să ardă până la pământ.

Și exact de acest instinct fugea, la fel de mult ca de orice altceva. Dar... unde să fugă? Avea mai multe bârloguri decât marea majoritate a oamenilor, unul pentru fiecare dintre personajele lui. Putea să răstoarne lucruri, să le demonteze și să le spargă. Putea să-și încordeze forța împotriva lumii și să-și epuizeze nevoia de violență distructivă.

Avea să înceapă cu oglinzile.

Până la urmă, se decise împotriva. Deși o criză de furie de proporții epice ar putea în mod clar să îl epuizeze și să-l facă să se simtă mai bine, l-ar și slăbi. Și el nu-și putea permite să fie slăbit, nu dacă avea de gând să o salveze pe Francesca. Ca să se sacrifice pentru ea.

Era ceea ce meritau amândoi.

Chandler închise ochii și și-o imagină.

După toate prin câte trecuse, după tot ce supraviețuise, să ajungă la vârsta ei cu o ambiție așa de mare... nu era puțin lucru. Când cei mai mulți oameni permiteau tragediilor să îi învingă, ea devenise mai puternică.

Mai puternică decât el în multe privințe. Cu siguranță, el era mai puternic din punct de vedere fizic, dar chiar și asta nu părea să o tulbure. Ea își folosea grația și priceperea, frumusețea și strălucirea ca să îl doboare. Și, dincolo de asta, ea reușise să facă ceea ce el nu putuse niciodată.

Nu doar să supraviețuiască, ci și să trăiască într-adevăr.

Să trăiască știind că nimic din toate astea nu fusese vina ei.

Ea își pierduse familia, dar se înconjurase de prieteni la fel de apropiați. Oameni de rară substanță și calitate. Avea un titlu al ei, o avere, o educație și statutul de invidiat de a fi și pradă, și eroină în același timp.

Făcuse asta doar prin puterea caracterului ei.

Și ce obținuse el în comparație cu asta? Nu putea nici măcar revendica o identitate, ca să nu mai vorbim de o viață.

Da, tehnic vorbind, era în posesia multor proprietăți, dar nu avusese niciodată un cămin.

El putea totuși revendica anumite lucruri. Cum ar fi sângele a numeroși inocenți pe mâinile lui, un suflet blestemat și...

O responsabilitate.

Să scape lumea de un rău așa de insidios încât oamenii care circula pe străzile orașului nici măcar nu-și dădeau seama că infiltra guvernul, economia și chiar viețile lor.

Iar el o avea s-o facă. În seara asta.

Acum chiar putea să o facă, pentru că măcar se asigura că Francesca era departe de Sfatul Purpuriu. Dacă avea noroc, ea stătea acasă, așteptând chemarea care nu avea să mai vină.

Duse mâna la buzunar și scoase harta care fusese lăsată pentru ea în orele mici ale dimineții. Fusese mult prea ușor să o intercepteze. O lăsase să se spele și cercetase tava de argint cu cărți de vizită și invitații, sperând că va fi acolo.

Soarta, se părea, era de partea lui măcar o dată.

Datorită lui, ea nu avea idee unde avea să aibă loc a doua parte a ritualului. Și din pricina locului neobișnuit, avea puține șanse să-l găsească, chiar dacă va căuta toată noaptea.

El va face ce avea de făcut și se va termina.

Dar mai întâi trebuia să scape de furia asta nesăbuită.

Se întoarse spre cartierele din vest și descoperi că se află lângă Crosshaven Downs, un loc elegant și drăgălaș unde cei bogați și trândavi veneau să joace jocuri ecvestre. Îl lăsă pe Porthos să conducă, aplecându-se peste gâtul lui, în timp ce jukanul galopa asemenea unui armăsar.

El nu era genul de bărbat care să dea bir cu fugiții, așa că lăsă creatura să facă asta pentru el.

Fugea de fiecare fantomă care bântuia cenușa de la Mont Claire. Mai ales de fantomele soților Hargrave.

Hattie, o femeie simplă, nesfârșit de plăcută și netulburată, care părea să aibă mereu mâncare pusă deoparte pentru el.

Charles, care îl bătea pe umăr de fiecare dată când îi dădea ceva de făcut. Care nu zâmbea cu adevărat niciodată cu gura lui severă, dar întotdeauna transmitea amuzamentul din privire.

Bărbatul care s-ar fi oferit să îi fie tată.

Cu o comandă aspră, Chandler îndemnă calul să galopeze mai iute, lăsând vântul să îl bată în timp ce mânca teren.

Fugea de brațele moi și lipicioase ale Pippei Hargrave. De chipul ei increzător și rotund și de zâmbetul ei știrb. De bomboanele ei cu mentă și de pumnii ei și de iubirea ei de fetiță. De gaura din inima lui care îi aparținea doar ei.

Ea era cel mai mare eșec al lui. Cel mai mare regret al lui.

Dar mai ales, fugea de firea lui, de alegerile și de numele lui.

Alergă până când pufnetele și sunetele disperate ale calului athletic de sub el pătrunseră prin ceața furiei și a durerii și a pierderii.

Opri calul și îl plimbă la pas în sus și în jos de mai multe ori, răcorindu-i pe amândoi.

Cursa nu avusese exact efectul scontat, dar nici nu se așteptase să aibă.

Dacă viața îl învățase ceva, era că era o nebunie să încerci să fugi de trecut.

Și era imposibil să fugi de adevăr.

Masacrul de la Mont Claire fusese din vina lui.

Francesca își construisese parte din toleranța la durere din ani și ani petrecuți în suferință lângă Serana, care îi îngrijea părul.

Deși buclele ei se întunecaseră, de la blondul-argintiu al copilăriei la un blond mai închis, ea nu văzuse rădăcinile înainte ca femeia romă să o așeze pe un scaun și să întindă o pastă îngrozitoare ca aspect și neplăcut mirositoare care îi transforma părul într-o nuanță de roșu.

Seara asta avea să fie importantă și cum Francesca era poate cea mai nerăbdătoare femeie de pe planetă, ea decise că ar putea să se ocupe de pregătirea personalului cât aștepta indicațiile pentru următoarea întrunire a Sfatului Purpuriu.

Devotamentul fusese destul de greu de privit. Dar în seara asta era vorba de dorință...

Cel puțin nu trebuia să joace teatru.

După doar o dată alături de Declan Chandler, dorința ei se transformase dintr-o foame curioasă într-o poftă insașiabilă. Ea alesese cerbul potrivit, desigur... un cerb care încă lipsea, deși după-amiaza era înaintată.

- Ai fost atentă, Francesca?

Accentul est-european al Seranei nu dispăruse niciodată cu adevărat, chiar și după toată această perioadă petrecută în Anglia. Ochii ei aurii, înflăcărați, o țintuiră în oglindă, în timp ce îi prindea părul vopsit strâns în creștet cu mișcări înțepătoare, nemiloase.

– Nu sunt sigură la ce te referi, dar răspunsul e foarte probabil nu.

Francesca se ocupa de propriul amestec de bismut de sodiu, vanilie și nucă de cocos, plus alte uleiuri exotice care îi vor scăpa părul de miros după ce spăla vopseaua henna de pe el.

– Întreb dacă ai luat măsuri de precauție ca să te asiguri că tu și tigrul nu ați făcut un copil noaptea trecută.

De când aflase de supraviețuirea lui Declan Chandler, Serana vorbise despre el doar ca despre „tigrul”, pentru că nu îi plăcea să țină șirul sumedeniei lui de nume.

Ea insistase că nici unul nu îi aparținea oricum.

Femeia păruse totuși mulțumită să afle că se înșelase în privința morții lui.

Francesca nu ridică privirea spre femeia care aproape terminase treaba în spatele ei, întinzându-se după o eșarfă să acopere vopseaua pentru că dura câteva ore până prindea culoarea.

– Nu, admise Francesca strâmbând din buze cu regret. N-am fost atenți.

– A, înțeleg.

Deși Serana nu își făcea decât arareori cunoscute gândurile, Francescăi i se păruse întotdeauna ușor să i le citească. Nu că ar fi trebuit să ghicească acum, pentru că femeia își făcu sentimentele foarte clar cunoscute prin nodurile brutale cu care îi lega eșarfa, trăgând-o zdravăn de cap.

– O să-ți prepar un tonic, zise ea sec. Nu va fi nici un copil.

– Așteaptă.

Cuvântul îi scăpă Francescăi înainte să se poată opri. Ea și Serana se uitară tăcute una la alta prin oglindă, sfătuindu-se în tăcere.

Serana îi reaminti că ea nu își dorise niciodată un copil. Că viața ei nu se potrivea foarte bine cu maternitatea. Că fiecare zi trăită ca Francesca Cavendish era împrumutată dintr-o minciună, iar dacă Sfatul nu îi va veni de hac într-o bună zi, Coroana s-ar putea să o facă.

– Știu, zise Francesca cu voce tare. Dar... așteaptă.

- Unde e tigrul tău, chiar așa?

Ridurile din jurul gurii femeii se adânciră în timp ce se încrunta.

- Tu ai putea fi chemată în orice clipă de dușmanul tău, și el te-a lăsat fără un cuvânt doar pentru că tatăl tău a dorit odinioară să fie bun cu el? Să îi ofere un cămin?

Francesca simțea mâncărimi acolo unde vopseaua îi atingea scalpul și scoase un pufnet exasperat.

- E mai mult de atât...

Nu era nevoie să fi un geniu să îți dai seama de ce se eliberase de compania ei mai devreme. Aflase nu doar că întreaga sa ipoteză cu privire la masacrul de la Mont Claire era incorectă, dar și că câștigase și pierduse un tată înainte măcar să știe despre asta.

Pentru un bărbat care supraviețuise unui asemenea șir de tragedii singur... nici nu-și putea imagina ce însemnase asta pentru el. Desigur, el trebuia să-și facă ordine în gânduri și în suflet. Erau o sumedenie de lucruri cu care trebuia să facă pace.

- E... complicat, termină ea fără vlagă.

Serana mârâi afirmativ și mai trase o dată de eșarfă, fixând-o în loc.

Francesca se uita la imaginea ei în oglindă. Ar fi putut fi și maharajah cu un turban așa de frumos, doar că ea nu era nici bărbat și nici indian.

- Va fi aici când vom avea nevoie de el, o asigură Francesca, dorindu-și să se simtă la fel de încrezătoare pe cât părea.

Serana îi aruncă o privire piezișă.

- Nu cred că zeii i-ar fi permis vreodată tatălui tău să îl adopte, declară Serana. El nu a fost niciodată menit să fie fratele, ci destinul tău.

Francesca deschise gura ca să o roage să fie mai explicită când se auzi un sunet metalic dinspre dormitorul ei.

Ridicând un deget ca să facă semn că această conversație se terminase, ea se duse la telefon și ridică receptorul.

- Lady Francesca?

Chiar și prin firele subțiri, accentul lordului Ramsay era inconfundabil.

- Eu sunt.

– Sun din partea soției mele ca să îți transmit o dojană fermă, zise el fără urmă de fermitate.

– Severă! o auzi ea pe Cecelia strigând de undeva din apropiere. Am spus severă, nu fermă.

Respirația lui fu ca un oftat chinuit în receptor și transmise regretul cale de mulți kilometri între ei.

– Ai mințit, o acuză el pe un ton foarte calm.

– Va trebui să fi mai exact, ceru Francesca încercând să își înfrâneze dorința bruscă de a-și striga cuvintele în telefon.

Nu pentru că era iritată, ci pentru că vorbele aveau de călătorit pe o distanță foarte mare și ea se întrebă dacă era nevoie de un brânci suplimentar.

– Ritualul Kenway, o lămuri el. Nu are loc la domeniul lui așa cum ne-ai informat.

La naiba! Fusese descoperită.

– O? se prefăcu ea nevinovată. Au schimbat locul? Nu am primit încă invitația pentru seara asta. Cred că va sosi mai târziu și va trebui să plecăm imediat.

– Asta mă surprinde, pentru că toată lumea a primit-o deja, o informă el rece și sec.

– Poftim? De data asta ea nu se mai abținu, ci strigă. De unde știi?

– Că el are o invitație? Sau că e amantul tău?

Francesca luă receptorul de la ureche și se strâmbă la el.

– Ambele, scrâșni ea. Oricare.

– L-am avertizat să nu vă supravegheze pe voi doi, strigă Cecelia din eter. Dar el e așa ca tine, Frank. Încăpățânat. Agenții lui l-au văzut pe Chandler intrând în casa ta noaptea trecută și au văzut și că nu a mai ieșit.

Francesca aproape că îi putea vedea pe cei doi uitându-se urât unul la celălalt.

– Am pus să fie supravegheată toată lumea, admise Ramsay fără urmă de rușine. Kenway, personalul lui, oamenii pe care i-am recunoscut plecând aseară de la serata Sfatului, nume pe care le-am aflat de la membrii Sfatului pe care ni i-ai dat deja pe mână. Toți sunt urmăriți. Și îmi vei mulțumi pentru încăpățânare când vei auzi ce am de spus.

Ramsay trase aer în piept ca să prindă curaj și, pentru că erau foarte asemănători ca fire, Francesca găsi un loc unde să se așeze. Dacă era așa de neplăcut pentru scoțian să îi comunice asta, probabil că nu îi va plăcea să audă ce avea de spus.

- Am făcut niște investigații cu privire la Chandler Alquist, Lady Francesca, începuse el reținut. El nu e doar un spion. E o fantomă. Nu există nici un document despre existența lui cu excepția celor pe care le-a obținut la angajare. I se alocă cele mai periculoase cazuri, misiuni sinucigașe și altele și e de ceva vreme pe urmele Sfatului Purpuriu. A făcut... lucruri teribile, Francesca. Lucruri care l-ar face să ezite chiar și pe un bărbat ca mine.

Francesca slobozi un oftat prelung, strângând cu degetele marginea băncii de la fereastră.

- Da, murmură ea. Asta mi-a spus. Și știi cum se spune, că nu trimiți un sfânt ca să captureze un păcătos? Ea refuza cu obstinație să creadă că el era orice altceva decât un om bun. Chandler admite că e un monstru, dar el mi-a arătat și că e cineva diferit, Ramsay. E un agent al justiției, iar uneori justiția e brutală.

- Nu știu dacă înțelegi ce vreau să îți spun, interveni Ramsay cu grijă. Chandler nu e un monstru. El este bărbatul pe care-l trimit ca să ucidă monștri. El este emisarul morții trimis de Coroană, iar dacă lui i se alocă un caz, atunci oamenii sfârșesc în pământ.

- Vrei să spui că e un asasin?

- Vreau să spun că te-a mințit, contesă. El nu a primit niciodată o invitație la ritualul din seara asta, dar tu da. Omul meu a văzut când a fost livrată, iar dacă nu o ai, atunci bănuiesc că Chandler o are și că ți-a ascuns-o.

- Al naibii ticălos! făcu Francesca și lovi o vază, făcând bujorii și alte flori să zboare prin cameră în timp ce cristalul se spărgea pe podea. O să-i dau eu o lecție sau două despre...

- Despre cum încerci să-i ții pe cei pe care îi iubești departe de o situație periculoasă mințind? interveni Ramsay, o notă de amuzament îmblânzindu-i dojana.

Simțindu-se vinovată, ea urmări cu degetul limiile lemnului de pe masa din fața ei.

- Aia era ceva diferit. Nu vreau ca Cecelia și Alexandra să fie amestecate în treaba asta. Francesca e minciuna mea. E lupta mea.

– Nu vrem ca nici una dintre Hoate să fie implicată în asta, bombăni Ramsay.

– Acesta este pluralul majestății?

– Eu și Redmayne, ducesa și Cecelia. Am vrea să îl lași pe Chandler... oricine ar fi el... să se ocupe de treaba asta. El în mod evident vrea să te știe în siguranță și e clar că are destulă experiență. Să îl trimiți în bârlogul Sfatului Purpuriu e cam același lucru cu a da drumul unui explozibil în încăpere și a închide ușa.

– Dacă nu sunt acolo în seara asta, cred că Kenway va bănuși de ce. Are multe iscoade în oraș, la fel ca tine, și nu sunt suficient de naivă ca să cred că nu sunt supravegheată și de el. Deși fusese foarte atentă să nu fie urmărită prin oraș în dimineața asta. Cred că Chandler va fi în pericol dacă eu nu mă duc.

Furia și îngrijorarea se luptau în stomacul ei cu așa o forță încât Francesca se întrebă dacă nu își va da afară prânzul.

– Știi unde se ține ritualul?

Tăcerea de la capătul celălalt al liniei se întinse un moment prea mult.

– Fir-ar să fie, Ramsay! Dacă știi ceva, atunci spune-mi.

– Ai și tu ceva să-mi spui, contesă?

Francesca își făcu de lucru cu o șuviță de păr scăpată de la baza gâtului.

– Chandler ar putea fi cel mai periculos spion din regat, dar Kenway are o armată de adepți care s-ar arunca în calea unui glonț pentru el. Kenway este nebun, Ramsay. Este mult mai sordid decât ai fi bănușit tu vreodată.

Îi povesti despre noaptea de dinainte. Despre tatăl ei, despre familia Cavendish, despre Lordul Cancelar, despre ritualuri. Îi spuse tot ce știa despre crezul lor și despre ce ar plănuși Sfatul să facă cu asta.

După ce termină, el rămase tăcut o clipă.

– Mi-aș dori, zise el apoi, să avem mai multe dovezi. Genul care să ne ajute să scăpăm definitiv de acest Sfat perfid – ba nu, trădător. Dar după cum stau lucrurile, chiar dacă organizez un raid, nu voi avea mai mult decât câteva zeci de acuzații pentru indecență publică și nici un nobil din regat nu rămâne la închisoare prea mult din pricina unei orgii. Nu în ziua de azi.

- Chiar și o orgie cu rebeliune? Își dori ea cu voce tare.

- Ar trebui să existe dovezi. Mărturii. Și mă tem că doar declarații din auzite de la tine și Chandler nu ar fi de ajuns. Avem nevoie de ceva care să îi lege de masacru, de răpirea acelor fete, de uciderea Lordului Cancelar. Și cel mai important, planuri specifice de răsturnare a monarhiei. Poți să îmi faci rost de așa ceva?

Ea scutură din cap, uitând pe moment că el nu o putea vedea.

- Oasele Lordului Cancelar sunt de-acum hrană pentru câini. Mă tem că lordul Kenway e mult prea deștept ca să țină documente.

- Și în mod evident are agenți în guvern, făcu Ramsay și mai slobozi un oftat lung, șuierat, iar Francesca parcă îl văzu cum se apasă de rădăcina nasului. E o afacere mult mai mare decât am crezut.

- Știu, zise ea mușcându-și îngrijorată buza. Spune-mi unde e Chandler. Spune-mi ce știi despre seara asta.

- Nu cred că ar trebui. El ezită din nou și Francesca sări în picioare. E datoria mea să te protejez.

- Să nu lași faptul că sunt o femeie să te păcălească, Ramsay. Sunt la fel de pasională și de posesivă ca și tine. Chandler e al meu. L-am iubit timp de decenii și iubirea mea nu e mai puțin feroce ca a ta. Vrei să vezi un monstru? Vrei să vezi un agent al morții? Nu trebuie să cauți în altă parte, fiu de cățea ipocrit care ești! Eu nici nu m-aș gândi să nu-i spun Ceceliei, dacă ea ar fi într-o situație similară. Să mă ajute Cel de Sus, Ramsay, dacă nu îmi spui din cine știe ce idee anapoda că sunt reprezentanta sexului slab și trebuie să fiu protejată de propriile decizii o să vin după tine.

De data asta, tăcerea din capătul celălalt al firului fu mai degrabă uluită decât ezitantă și ea auzi sunetele înăbușite ale vocii Ceceliei.

El trase adânc aer în piept și îl ținu preț de o secundă.

- Am adunat câteva informații de la bărbații pe care ni i-ai predat. Am câteva nume. Când au fost presați, e posibil să fi spus că se vorbea despre organizarea unui ritual în catacombele de lângă tunelul Isambard în metrou.

Încercând să nu se înece de greață, de disperare și poate și un pic de durere, Francesca aprobă din cap înainte să-și dea seama din nou că el nu o putea vedea.

- Îți rămân... îndatorată, se forță ea să spună.

– O, răspunse el în propriul stil sec, dar din care se citea clar că ținea la ea. Și permite-mi să-ți spun, Lady Francesca, femeie sau nu, ești la fel de feroce și formidabilă ca orice general. Te-aș urma în luptă oricând.

– Ei bine... Nu putea spune că vorbele lui nu îi turnaseră apă peste furia încinsă... Mulțumesc. De data asta sentimentul exprimat fu mult mai autentic și mai ușor de rostit. Cum ți se pare seara asta?

– Destul de bine... Francesca?

– Da, Ramsay?

– O să te ajut să-ți scoți omul de acolo.

– Dar cum...

Telefonul amuți și Francesca se holbă la el preț de câteva momente furioase înainte să-l trântască în furcă.

Dădu la o parte cioburile de sticlă și începu să se pregătească pentru seara care urma.

– Unde pleci? se interesă Serana.

– Să-l salvez pe Chandler, zise ea întunecat. Ca să pot să-l omor eu cu mâna mea.

Capitolul 22

În mod obiectiv, era locul perfect pentru un ritual al unui cult, se gândi Chandler, o încăpere subterană cu acces la stațiile mai noi ale metroului, care se întindeau în diferite direcții. Din ce citise în schițele de proiect, fusese săpat și susținut ca un punct central pentru Tamisa în 1863, dar un arhitect nebun și bețiv nu coborâse destul de adânc în pământ, așa că timp de cam o lună pe an încăperea era scufundată în apă până la genunchi.

Vara, însă, când nivelul fluviului era scăzut, rămânea uscată și pasarelele ridicate care ar fi putut fi platforme de tren se înălțau din apa freatică. Șanțurile săpate pentru șine formau tranșee perfecte sub care Chandler și cei doi colegi ai lui, Benjamin Dashiell și Theo Howard, se puteau poziționa.

Din punct de vedere logistic, era cam dificil pentru un raid al poliției, pentru că trei tuneluri diferite convergeau într-un spațiu neterminat. Asta nu doar că nu oferea nici un loc unde poliția să se ascundă, dar permitea și suficiente căi de scăpare, pentru că pasaje minuscule se deschideau din aproape fiecare tunel, unele dintre ele nimic mai mult decât pasarele vechi sau căi de scăpare pentru iacobiți, datând încă din epoca Tudorilor.

Cu ajutorul nesolicitat al lordului Ramsay, Chandler și Serviciile Secrete puseseră la cale un plan. Trei agenți operativi aveau să fie trimiși înăuntru cu trei explozibili prea puțin periculoși, pe care trebuiau să-i plaseze în fiecare tunel. Când aveau să înceapă raidurile, acestea erau detonate, generând nimic mai mult decât un coșmar de bubuituri și coloane de fum care să adune cultiștii și să semnalizeze poliției să înconjoare și să izoleze adunarea într-o arestare masivă care nu se mai văzuse încă de pe vremea Inchiziției.

În timpul zilei, trenurile ar zgudui tavanul, dar la unsprezece și jumătate noaptea, metroul era aproape părăsit, cu excepția paraziților. Care nu erau limitați la șobolani și gândaci.

Avertismente de pericol care nu veneau din partea nici unei autorități oficiale fuseseră plasate pe porți ca să descurajeze orice curios să cerceteze tunelurile. Și să îi conducă pe adepții cultului în direcția corectă.

Porțile fuseseră închise, dar nu și încuiate, pentru că lordul Kenway era prea deștept ca să își blocheze propria cale de scăpare.

Chandler și contingentul lui de doi agenți intrară prin tunelul din nord, atrași de sunetele unor vibrații joase, ritmice și de o tobă singură. În seara asta nu exista muzică de cameră. Nimic care să distragă atenția de la pasajele principale.

Festivitățile abia începuseră.

Iar Sfatul Purpuriu avea să fie terminat înainte ca noaptea să se sfârșească.

Nu existau valeți de data asta, deși stivele de mâncare rece și de băuturi se înșirau pe o masă pe peretele dinspre sud, unde era evident că excavatoarele se opriseră în mijlocul lucrului. Depravarea genera poftă de mâncare, iar aceștia nu erau oameni care să fie obișnuiți să-și lase prea multă vreme dorințele neîmplinite.

Încrezător că mișcările lui nu erau nimic mai mult decât umbre în întuneric, Chandler, Dashiell și Howard se strecurară ca niște șerpi într-o groapă, instalând explozibilii să detoneze la comanda lor. Se pitiră în spatele unui zid din cărămidă care fusese probabil construit la un moment dat în speranța că va deveni un stand pentru vreun vânzător de ziare sau nuci caramelizate.

Vibrațiile adepților erau mai puternice aici, un refren care părea exotic, poate indian.

Dashiell, un veteran de aproape cincizeci de ani căruia nu-i plăceau variabilele, cu o fire imperturbabilă, își scoase un ceas din buzunarul vestei, atent să nu reflecte vreo sclipire de la numeroasele lumânări care tremurau pe platforma pe care poate patruzeci de suflete gemeau și se pipăiau cu o fervoare tot mai mare.

– Ramsay și inspectorul-șef ar trebui să fie pe poziții cam într-un sfert de oră, șopti el printr-o mustață impresionantă, increzător că șoapta lui nu va fi auzită din pricina mormăielilor de la câțiva metri distanță.

– Bănuiesc că asta va da... adunării un start al naibii de bun. Își miji ochii ca să se uite cu destul interes la cele care se petreceau

mai încolo. Fac asta de multă vreme, șopti el. Dar n-am văzut nimic asemănător.

Howard, un bărbat blond care abia dacă era suficient de în vârstă ca să își lase barbă, se uita cu ochi mari, rotunzi, fără să clipească.

Chandler se întrebă dacă fusese înțelept să îl aducă, dar spionul se pricepea foarte bine la explozibili.

- Ce ciudați, nu? zise el și îl înghionti pe Chandler în coaste. Vreau să spun, nu m-ar deranja să fiu invitat vreodată la o orgie, dar asta... e diabolică.

Chandler mârâi alene în timp ce privea încruntat. Ceva îi reținea pe adepții cultului. Se zvârcoleau împreună, se sărutau și se pipăiau, în tot acest timp continuând cu cântecul monoton din gât. Dar nu se mergea mai departe, de parcă pasiunea lor ar fi fost restricționată, așteptând să se declanșeze la comanda stăpânului.

Se strâmbă dezgustat.

„Dacă le oferi celor slabi de înger și înguști la minte un flecușteț care le-a fost interzis, ceva după care tânjesc, își vor pune singuri lanțurile și vor numi asta liberate.“ Asta îi spusese odinioară, demult, tatăl său.

Dashiell scutură din cap.

- Doar aristocrații pot face așa ceva. Din cauză că prea s-au încuscrit unii cu alții, să știți.

Howard dădu din cap, înțelept.

- Te face să te întrebi câți bastarzi se nasc după chestiile astea și pe urmă sunt prezentați ca aristocrați.

Nemaiputând să stea și să aștepte, Chandler se frecă pe ceafa care îl mânca.

- Ceva nu e în regulă, bombăni el.

Howard îi aruncă o privire întrebătoare.

- Toată afacerea asta e caraghioasă.

- Kenway nu e încă aici. Ar fi putut cineva să-l avertizeze?

Dashiell scutură din cap, lăsându-se în jos să arunce o privire prin întunericul tranșeelor, de parcă ar fi putut vedea ceva.

- Nici măcar polițaii nu știu în ce se bagă. Cu toate astea, nu părea în regulă. Hai să ne separăm fiecare în tunelul lui, pentru orice eventualitate. Nu intră și nu iese nimeni.

– Cum rămâne cu Kenway? Dacă doar a... întârziat? se interesă Dashiell. Am putea să-l speriem dacă ne vede când sosește.

– Nu... prea cred.

Kenway nu întârzia niciodată decât dacă era planificat.

Un gând tulburător îi scaldă sângele în gheață. Dacă, prin cine știe ce manevră imposibilă, Kenway era cu un pas înaintea lui? Dacă el fusese atras în altă parte, pentru ca ticălosul să pună mâna pe Francesca?

El o lăsase în siguranță și nu era ca și cum ea ar fi fost neajutorată.

Dar chiar și așa....

– Sigur, șefu'. Howard își duse două degete la frunte într-un salut de subordonat. O să rămân aici în tunel și o să ... ăăă... monitorizez... ăăă... festivitățile.

Chandler schimbă o privire cu Dashiell înainte să se lase în jos în șanț și să o ia spre nord. Trebuia să o taie pe sus și să o ia înapoi ca să nu riște să alerge peste podium. Oricine privea atent, ar putea vedea o umbră și ar veni să investigheze.

Exact când se pregătea să ia colțul, observă o deschidere în zidul din piatră, suficient de mare să încapă prin ea un bărbat dacă mergea lateral. Se încruntă și trecu de ea. Ar fi dificil să păzească ambele ieșiri, dar se putea face.

Ceva mai sus în tranșee, observă un alt pasaj. Și încă altele după acesta.

Fir-ar să fie de treabă! Acestea nu fuseseră pe schițele de construcție. Câte erau oare și unde duceau?

Pe cine ascundeau? Abia dacă pusese întrebarea când i se arătă răspunsul. De fapt, i se arătă el. De partea cealaltă, Kenway apărură de parcă ar fi ieșit din piatră. Fu urmat de șapte cerbi.

Chandler îl închisese pe unul, Marcus Fettlesham, înainte să ia locul tânărului cerb la spectacolul de noaptea trecută. Cine îi luase locul, se întrebă el?

Știa ceea ce mulți nu știau... Luther Kenway preferase mereu cerbii și nu căprioarele, ceea ce făcea ca interesul lui pentru Francesca să fie cu atât mai de neînțeles. Ea nu avea unui fizic voluptuos. Într-adevăr, atributele corpului ei zvelt erau uimitoare în forța și în simetria lor, dar ea nu avea un fizic bărbătesc.

Nu, ea era o femeie în toată regula. Nimic din toate astea nu avea sens.

Un zâmbet îi apărură în colțul gurii. Faptul că nici el, nici Francesca nu participau în seara asta cam încurcase festivitățile. Își imaginează că Luther Kenway avea ceva explicații de dat pentru faptul că atracția lui principală lipsea. Poate că ar putea pierde puțin din influența exercitată asupra adeptilor săi înainte să piardă totul.

Doamne, abia aștepta să îl vadă pe bărbat înecându-se în propria viclenie.

Mulțimea se dădu la o parte din calea lui în timp ce pășea cu masca lui de leu spre formația din partea de sus a podiumului.

Femeile se desprinseseră din mulțime, ducându-se la cuferele aflate sub mese ca să scoată perne, păături și saltele pe care să le răspândească în încăpere.

Chandler se uită la ceas. Zece minute. Suficient timp pentru ca Luther Kenway să spună ceva trădător pentru urechile celorlalți agenți.

Contele își ridică mâinile de parcă ar fi fost Moise despărțind Marea Roșie și vuietul încetă.

– În seara asta, aducem un omagiu dorinței, zise el. Al doilea precept al libertății. În seara asta, nimic nu vă este interzis, așa cum va fi și când zidurile opresorilor se vor fărâmița și noi vom governa imperiul după dreptul celui mai puternic. Cu puterea nu te naști, ea trebuie luată. Și celor puternici nu li se va refuza nimic.

Chandler strânse pumnul, făcând o mică mișcare de victorie. Iată, ce spusese era suficient ca să îl condamne în ochii legii.

Kenway întinse brațul spre o altă deschizătură din zid.

– Poftește, vulpe, iar eu te voi onora servindu-te, la fel și oricare dintre acești nerăbdători cerbi.

Din întineric nu apărură nici o mască de vulpe.

Ci un dragon.

Sentimentul de victorie se ofili în timp ce lui Chandler îi îngheță inima.

Femeia în robe roșii transparente pluti pe poteca pe care o luase și Kenway mai devreme. Deși masca ei de dragon fusese făurită în același stil ca al celorlalte, nu se potrivea deloc. Dinții dezveliți

și ochii mari amenințau tonul seducător al întregii adunări prin ferocitatea lor.

Cu toate astea, adepții o adorară, de parcă această schimbare era doar o toană.

Ea trecu la un moment dat de el, iar el se lăsă și mai jos în tranșee, acolo unde lumina lumânărilor nu ajungea.

Furia lui crescândă nu avea nevoie de confirmare vizuală ca să știe cine înainta pe lângă el. Nu avea nevoie să vadă tatuajul de pe spate, nici silueta aproape nudă cu care se familiarizase așa de intim noaptea trecută.

Recunoscuse grația mersului, poziția umerilor, hotărârea din pasul ei.

Francesca.

Avu nevoie de toată forța ca să nu îi mârâie numele în timp ce înăuntrul lui creștea o furie de nestăpânit.

Cum îndrăzne să îl sfideze? Cum îndrăzne să se profaneze cu mizeria din locul ăsta? Chiar nu avea nici urmă de simț de autoconservare?

Pentru Dumnezeu, el putea vedea totul de la ascuțimea omoplaților, până la despicătura posteriorului ei.

La fel și oamenii lui.

Cinci minute. Cinci minute și întreaga forță a Scotland Yardului avea să descindă asupra acestui loc.

Mintea lui Chandler gonea în căutare de alternative în timp ce ea se apropia de podium, o oarecare nesiguranță luându-i parcă din atitudinea încrezătoare cu care pășea.

– Unde este cerbul ales de mine? vru ea să știe pe un ton puternic.

Chandler ar fi dat orice să îi vadă reacția lui Kenway. Acesta urâse dintotdeauna femeile puternice.

– S-a dovedit a fi nedemn, zise contele. Eu îmi voi oferi serviciile în locul lui.

Cerbii coborâră în linii de trei și o înconjurară, încercând parcă să o mâne spre Kenway.

Ea rămase pe poziții.

– Dar eu nu te-am ales pe tine. Ce vrei să spui că s-a dovedit a fi nedemn? Ce i-ai făcut?

Kenway duse ironic o mână spre inima aparent rănită.

-Dar absolut nimic, draga mea. El pur și simplu... a dispărut.
Acum vino.

Când ea nu se mișcă, doi dintre bărbații cei mai apropiați se poziționară lângă ea. Prea aproape. Unul dintre ei păru că vrea să o împingă înainte.

În ochii lui Chandler luci dorința de a omorî pe cineva, care amenința să îi spulbere autocontrolul și îl făcu să ducă mâna spre bastonul de polițist.

Dacă puneau o afurisită de mână pe ea, el...

-Ce vrei să spui că a dispărut? insistă ea.

Kenway ridică o mână și le făcu semn cerbilor să se oprească, roba revărsându-se în spatele lui în timp ce se apropia de ea.

Capul lui de leu se înclină într-o parte într-o manieră cercetătoare, ca de câine.

-Îl cunoști pe acest cerb al tău, contesă?

Nimeni nu îi putea vedea chipul, dar teama ei era evidentă.

-Cred că știi că da, zise ea, iar vocea ei conținea mai multe pumnale decât avea ea prinse de corp.

-Dă-mi voie să te liniștesc, draga mea, nu a pățit nimic.

Kenway se întinse și îi atinse o șuviță de păr, studiind-o tandru în mână.

Chandler văzu roșu dinaintea ochilor, prin vene revărsându-i-se furie lichidă, topită.

-Vei veni cu mine, contesă.

Porunca fusese anume rostită cu răutate, iar Francesca se trase de lângă el.

Cerbul din dreapta o apucă de cot și o împinse în față.

Chandler sări din întuneric și, ocolind platforma, goni spre podium. Îi rupsesse mâna celui care o atinsese încă înainte ca primul participant să aibă timp să țipe. Cu un răget, îl ridică pe bărbat și îl aruncă în întuneric. Trosnetul pe care corpul acestuia îl scoase când se lovi de șinele nefolosite era unul sublim.

Ceilalți șase cerbi îl înconjurară și o închiseră pe Francesca în cercul lor, împreună cu el.

Ea își smulse masca și o aruncă spre unul din ei înainte să se răsucească spre Chandler, panica și ușurarea luptându-se în privirea ei cu furia.

El își scoase bastonul de la cingătoare și așteptă pregătit. Avea să lase lat pe oricine o amenința, după care o ducea pe femeia asta nesăbuită într-un loc sigur.

Apoi urma să se ocupe o dată pentru totdeauna de Kenway.

Capitolul 23

Francesca voia să stea deoparte și să îl vadă pe Chandler la lucru. Erau aproape o capodoperă grația și viteza cu care el putea să genereze durere.

Orice lovituri aterizau pe el păreau să sară înapoi ca de pe un scut al furiei sale aproape demonice.

Ultima dată când îl văzuse, el fusese un munte rece de gheață. Întunecat. Îndepărtat. Insensibil.

Acum era un vulcan.

Mișcările îi erau controlate, determinarea absolută. Lovea pentru a provoca maximum de pagube cu economie de mișcări. Ca o mașină calibrată pentru violență.

Oasele se frângeau, carnea se despica, sângele curgea.

Și ea trebuia să facă totuși ceva ca să ajute.

Francesca tânjea după pistolul ei, dar când își văzuse costumul pentru seara asta, se întristase să constate că nu avea nici un loc unde să-l ascundă.

Acesta fusese planul lui Kenway, se gândi ea. Îi voia pe toți nu doar goi, ci și despuiați. Lipsiți de apărare. Vulnerabili.

Dar, doar pentru că nu avea arme, nu însemna că era neajutorată.

În timp ce cerbii se concentrau pe Chandler, ea profită de faptul că o subestima, fiind femeie, și se întoarse spre Kenway. El se grăbea spre sud, departe de tuneluri, urmat de unii dintre oamenii lui, pe care el nu îi băga în seamă.

Bărbații de teapa lui se salvau întotdeauna mai întâi pe ei.

Fără îndoială că intenționa să scape spre alte portaluri care duceau afară din peșteră. Francesca se gândi că ele fuseseră construite ca să dreneze apa, iar dacă Kenway le urma, avea să ajungă exact acolo unde îi era locul. În canalizare.

Trebuia să-l oprească înainte să poată scăpa.

Când se avântă după el, un bărbat mai masiv se ridică dintre invitații panicați și încercă să o oprească.

Ea își trase brațul înapoi ca să-și ia avânt și îl pocni direct în nas, simțind osul cum ceda sub lovitură. Bărbatul se prăbuși pe loc și ea se întoarse înapoi spre locul unde fusese văzut Kenway ultima oară. Între timp se declanșase haosul și doi bărbați în costume se alăturaseră agitației, oameni ai legii, se părea, antrenați să captureze și să ucidă.

Ei strigau comenzi în timp ce se luptau să recâștige controlul asupra anarhiei.

În depărtare se auzeau fluier și pașii în alergare, ca niște lovituri de tun pe granit.

Poliția!

Oamenii fugeau care-ncotro, unii ca niște bestii înnebunite, alții palizi la față și îngroziți, renunțaseră la mască și se îndreptau spre diferite tuneluri.

Ea nu își putea face griji pentru nici unul dintre ei. Trebuia să ajungă la Kenway. Acesta aproape dispăruse.

Sunete bubuitoare o făcură să cadă în genunchi. Nu lovituri de tun, exact, dar asurzitoare în ecoul din subteran. Își acoperi urechile cu un strigăt de durere care se pierdu în vacarmul general.

Mâini puternice o ridicară și ea se întoarse, pregătită să lovească, dar se uită și-l văzu pe Chandler care o înșfăcase de pe jos și o conducea, pe jumătate alergând, pe jumătate târând-o spre unul dintre tunelurile care acum erau pline de fum de la explozibili instalați de ei.

– Kenway, zise ea și arătă spre locul unde el se strecurase afară, în timp ce tușea de la fum.

– La dracu' cu Kenway! mârâi el. Te scot de aici.

Îi puse o batistă peste nas și, pentru a doua oară în viața lor, o conduse prin fumul înecăcios spre siguranță.

Țiuitul din urechi o dezorientase suficient ca să o facă să se poticnească, așa că Chandler o ridică și o duse în brațe prin labirintul tulburător al catacombelor.

De fiecare dată când cotea undeva, el stingea o lumânare care părea să fi fost lăsată anume ca să lumineze o rută personală de scăpare. Fusese mereu atât de deștept.

La un moment dat, se opri la un pasaj destul de vechi care ceda locul unuia mai larg și mai modern.

Lămpile cu gaz înlocuiseră lumânările în capătul îndepărtat a ceea ce presupunea că era calea spre o stație funcțională de metrou care fusese închisă pentru noapte.

Ceea ce reprezenta o problemă. Ea încă mai purta robele transparente. Își reveni în simțiri și se foi ca să-l facă să-i dea drumul.

-Așteaptă. Unde mă duci?

-Acasă, unde crezi?

Ea reuși să se lase moale suficient cât să ajungă jos, dar nu avea cum să scape de strânsoarea lui ca de menghină.

-Dar Kenway? Trebuie să ne întoarcem. Dacă o să scape?

El se întoarse spre ea cu o expresie pe care nu o mai văzuse până atunci.

-Nu trebuia să fii aici, tună el, înainte să pornească mai departe, încă trăgând-o după el.

-Așteaptă, făcu ea și trase de strânsoarea lui.

-Nu-mi pot imagina ce te-a apucat, zise el furios și nedumerit, ca pentru sine. Cum ai aflat, totuși?

-Am zis să te oprești! Ea se propti pe călcâie. Nu pot să ies acolo. Nu așa!

El se răsuci spre ea, dinții dezveliți ca într-un rânjet, de parcă ar fi fost o bestie care avea să o muște, fără îndoială pregătit să o muștruluiască bine.

Dar nu era nevoie. Ea era deja aproape goală.

Și putu spune momentul exact când acest fapt ajunse la mintea lui furioasă și îl făcu să se oprească. Furia nu îi dispăru din privire, dar se transformă în altceva. Ceva la fel de violent și în cele din urmă la fel de periculos.

Ce citi în privirea lui o determină să facă un pas în spate.

Dacă nu s-ar fi retras, poate că ar fi fost în siguranță. Poate că nu ar fi declanșat instinctul primar de prădător din el.

Dar o făcuse.

El se năpusti și îi dădu la o parte mâinile pe care le ridicase ca să se apere de el și o apucă de ceafă, trăgând-o spre el într-un sărut de pedeapsă.

Francesca tremura în timp ce brațele lui o lipeau de corpul lui inflammat, o mână în ceafa ei, încurcându-se în păr, alta smulgând singurul cordon care ținea în loc roba diafană.

Gândul îi răsări undeva într-un cotlon al minții că ar fi trebuit să îl oprească. Că undeva în depărtare avea loc un raid și că ar putea fi descoperiți. Voia să știe de ce nu o informase despre planurile lui. Să îi ceară să-i spună unde fusese toată ziua.

Și de ce o mințise.

Dar în timp ce gura lui o devora cu o ardoare aproape violentă, sărutările lui îi alungară întrebările din minte și ea se simți neajutorată, neputând să facă nimic altceva decât să-i permită să își muleze corpul peste al lui într-o solicitare mută.

Uneori, supunerea era cea mai bună strategie.

Din clipa în care ea deveni maleabilă, sărutul lui nu se îmblânzi, dar se schimbă. El făcu promisiuni umede, delicioase cu gura lipită de a ei, sunete animalice. Inima îi bubuia în piept ca un ciocan în spatele sânilor. Corpul lui era fierbinte și tare chiar și prin haine și ea simți o frenezie în el care era aproape inumană.

Avea nevoie să o revendice. Iar ea avea nevoie să îl lase.

El mârâi în timp ce ea începea să îi răspundă la sărutări, mâna lui strângându-se în părul ei, trăgându-i capul înapoi și ținându-l acolo.

El întrerupse sărutul, ochii lui părând negri ca de demon în întunericul aproape perfect.

Era bărbatul care posedă întunericul. Care îl purta pe piele și își învăluia sufletul în el. Iar Francesca știa că în acel moment avea să îi întâlnească întunericul; era pe cale să toarne o parte și în ea.

O merita.

El își plecă fruntea ca să își treacă gura peste gâtul ei, folosindu-și dinții ca să zgârie ușor pielea și făcând-o să exclame și să tresară.

Aveau așa de multe să-și spună unul altuia. Așa de multă furie de analizat și dușmănie de examinat, dar mai întâi... asta. Nimic nu conta până când asta nu era satisfăcută.

Până când ea nu se mai îneca într-un lac al propriei dorințe.

Ei îi scăpă un sunet implorator pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată și frânse orice fel de autocontrol încordat mai posedă el.

La fel cum făcuse și noaptea trecută, Chandler o ridică, îi puse picioarele în jurul taliei sale și făcu câțiva pași clătinați spre locul unde o putu lipi de un perete rece din piatră.

Brațul lui pe spatele ei o proteja pe cât de mult putea de suprafața abrazivă, chiar și când corpul lui se împingea în ea.

Fără preambul, el se întinse între ei cu mâna liberă și își desfăcu pantalonii. Mâna lui se atinse de sexul ei când făcu asta și chiar și acea atingere nesemnificativă o electriză, slobozind un val de umezeală care arăta că era pregătită complet.

Își strânse brațele în jurul umerilor săi încordați, unghiile înfigându-se în mușchii lui de prădător, în timp ce mădularul i se implânta în ea cu atâta forță încât corpul ei încercă să reziste ușor.

Ea se arcui spre el, având nevoie să îl aibă, să-l primească întreg, creând o fricțiune incredibilă.

Un sunet jos, disperat se înalță spre pietre, reflectându-se înapoi spre ei cu fractali efemeri de plăcere și de durere. Ea nu putea spune care din ei generase sunetul.

Și nu conta, pentru că el începu să se miște.

Înainte să înceapă să se miște, mâna i se ridică să îi susțină capul, ca să-l protejeze de piatră.

O mișcă tandrețea lui în mijlocul acestei partide de amor turbulente.

Mișcările lui erau lungi, brutale și minunate. Ea își încrucișă gleznele în jurul soldurilor lui înguste și îl primi.

Luă de la el. Toată dorința și pierderea, plăcerea și durerea. Absorbi nevoia profundă din mișcările lui și o întâmpină cu mișcări similare, ca la o întâlnire deosebită.

Ceva pândea sub furia lui. Ca un fel de incredulitate respectuoasă. O conștientizare aspră care îi amintea de cineva pierdut într-un vis, complet conștient că se putea trezi în orice clipă.

Așa că îl sărută, sperând să îl facă să rămână în acel moment. Să îl asigure că ea era aici. Cu el. Că nu avea de gând să plece nicăieri.

Gemând, el o ridică mai sus pe perete și își re poziționează soldurile pentru ca mădularul său gros să se incline în ea în așa fel încât respirația ei se transformă în gâfâieli de tortură delicioasă și apoi în solicitări vulgare.

Sexul lui era ca un fulger, umplând-o de senzații electrice care îi zgâriau nervii, lăsându-i descoperiți, iar sufletul dezgolit. Chiar și când aproape că se sui pe perete ca să scape ceea ce știa că va fi un climax care urma să îi schimbe viața, el nu schimbă ritmul solicitant.

Se aruncă în ea cu o eficiență și grație monotonă.

Apoi, o, Doamne, el întrerupse sărutul ca să își lingă un deget și să-și vâre mâna între corpurile lor.

Momentul în care degetul lui mare trecu peste clitoris, întreaga ei lume explodează în cioburi de plăcere paralizante. Plăcerea deveni mai mult decât amețitoare, deja incomprehensibilă. Inexorabilă. Copleșitoare.

Vicioasă.

Râsul lui Chandler fu aproape o cruzime în victoria lui și plăcerea deveni așa de intensă că se transformă în durere.

Abia atunci mișcările lui își pierdură grația și se transformară în zvâcnituri violente înainte să devină cutremure.

Dinții lui îi marcară pielea sensibilă a claviculei, extrăgând plăcerea din sexul ei și distribuindu-i-o în tot restul corpului.

Apoi rămaseră uniți pentru un moment incomparabil de mulțumire. Deveni neclar cui aparținea fiecare mișcare, așa de limpede putea simți tresăririle și pulsațiile de plăcere.

În cele din urmă, Francesca se prăbuși peste el, strângându-l cu membrele ei lungi în timp ce încet și treptat, restul lumii prindea formă. Răcoarea pietrei reci pe spatele ei, fierbințeala mădularului lui încă în ea. Bărbia lui aspră lipită de a ei.

Mușchii ei se relaxară și teama păru să dispară, înlocuită de o senzație de pace. De calm. De gratitudine și de corectitudine.

Ea își trecu unghiile prin părul mai scurt, dar mai moale de la baza cefei lui, savurând micile senzații de după orgasm care încă îi încântau abdomenul.

După mai multe momente tăcute, ea își dădu seama că experiența lui nu fusese ca a ei. El rămăsese încordat. Cutremurat. Mâinile lui strângându-i coapsele în timp ce o ținea în brațe, cu degete tremurătoare, nesigure.

Tulburată, ea își trecu palmele peste spatele lui, dorindu-și să poată ajunge la mușchii încordați ai spatelui de sub costum.

- Chandler? șoapta cu numele lui era mult prea puternică în cavernă. Ce este? Ești...

El se îndepărtă de ea imediat și uluitor. Măinile îi fură prea puțin blânde când îi lăsă picioarele să atingă pământul și el se întoarse imediat să se aranjeze și să-și închidă pantalonii.

Fără să aibă această opțiune, Francesca rămase acolo, privindu-l cu ochi mari, plin de confuzie.

El se aplecă, îi luă roba, așa cum era și o aruncă spre ea. Trăsăturile lui erau distorsionate de o emoție pe care ea nici măcar nu putea începe să o înțeleagă.

Francesca își strânse roba în jurul ei în timp ce el își trecu mâna prin păr și trase aer, expresia lui rămânând în continuare chinuită.

Francesca avu impresia că, deși ea era dezbrăcată, bărbatul din fața ei nu fusese niciodată așa de gol, așa de expus.

- Chandler, se aventură ea, încă străduindu-se să își calmeze răsufierea.

- El nu trebuie să te mai atingă vreodată. Mă înțelegi? Își flutură mâna prin întuneric, vocea frângându-i-se de pietre. Demonul ăla afurisit nu trebuie să se mai apropie de tine. Niciodată. Niciodată. Mă auzi, Francesca, fir-ar să fie?

Ochii aceia în continuare negri de furie și... teribil de familiari.

Epuizată și fizic, și emoțional, Francesca se luptă cu temperamentul ei, simțind că își va pierde stăpânirea de sine în orice moment.

Acum nu era momentul, o parte din ea știa asta.

Ea nu îl văzuse niciodată astfel. Așa de furios. Așa de lipsit de control.

Criminal.

- Nu ai nici un drept să îmi poruncești. Era mândră că vocea îi rămase cât de cât calmă. Îți voi da o șansă să te explici înainte să-ți spun să te duci să te spânzuri și să te ducă diavolul direct în iad.

Sunetul pe care-l scoase el fu plin de durere, ar fi putut fi un suspin, doar că el nu plângea.

- Sunt deja acolo, fir-ar să fie.

El își mișcă mâna și se duse câțiva pași mai încolo, de parcă nu s-ar fi putut convinge să o atingă și nici nu s-ar fi putut controla să nu o facă.

- M-am născut în iad și nu contează cât de tare încerc, pentru mine nu există scăpare.

Ea făcu un pas înainte.

- Chandler.

El scutură din cap.

- Acum că... că asta e... E absolut incestuoasă dorința lui pentru tine, iar eu cred că știe. Nu știu cum, dar știe.

Ea tresări și rămase cu gura căscată.

- Vrei să spui... Kenway?

- Da, mârâi el. Afurisitul de Luther Kenway, regele celui de-al nouălea cerc din infern. Se răsuci brusc spre ea, agonia sălbatică deformându-i trăsăturile și făcându-le de nerecunoscut. E tatăl meu!

Capitolul 24

Ore mai târziu, Francesca stătea pe burtă, întinsă lângă Chandler în timp ce el își trecea vârfurile degetelor peste spatele ei gol, încă alunecos de la transpirația partidei lor de sex.

Tot nu discutaseră despre dezvăluirea lui.

De fapt, își spusese foarte puține unul altuia în timp ce el o acoperea cu jacheta și o purta în noapte. Rechiziționase o trăsură de poliție, o urcase înăuntru și o dusesse acasă. În tot acest timp furios și impenetrabil de tăcut.

Avu nevoie de încă două partide de amor frenetic ca să se liniștească. Iar acum stăteau goi într-un morman de cearșafuri dezordonate, adunându-și puterile și calmându-și respirațiile și gândurile.

Degetele lui creau modele familiare pe spatele ei, trasând simbolul tatuat acolo pentru totdeauna.

– Așa de feroce, murmură el, lipindu-și gura de dragon, un animal alb cu accente roșii pe solzi și pe gheare. Văd că te identifici cu dragonul, așa că de ce să tatuezi și tigru, mă întreb?

Ea își arcui corpul, cutremurându-se ușor când se întoarse cu fața spre el, care o privi atent, permițându-i spațiul ca să o facă. Când ea se instală la loc, el îi dădu părul de pe spate, dezvăluind mai mult din portret și își reluă dezmierdările leneșe.

– Am petrecut ceva timp în Hong Kong după ce am terminat școala, răspunse ea, plătându-i căldura lui alături de ea, savurând o poveste pe care putea să o spună fără secrete atașate de ea.

– Ca să te dezveți tot ce ai fost învățată la școală, îmi imaginez.

– Ca să mă antrenez.

Ea îl împinse cu umărul și zâmbi la auzul tachinării tandre din glasul lui.

– Am cunoscut un bătrân care cerșea pe stradă și care m-a întrebat dacă vreau să ascult o poveste pe care trebuia să mi-o spună în schimbul unor monede, așa că l-am plătit.

- Pe care trebuia să ți-o spună?

Chandler ridică întrebător din sprâncene.

- E probabil cea mai mistică treabă care mi s-a întâmplat vreodată. Înainte de tine, vreau să spun.

- Cum așa?

- Serana obișnuia să spună că eu eram un dragon și tu erai un tigru.

- Serios? Ochii lui își pierduseră întunericul din catacombe și deveniseră din nou de culoarea whisky-ului și a mușchiului. Sclipeau interesați în timp ce-și sprijinea capul în palmă. N-am știut asta niciodată. Cum se termină oare povestea dragonului și a tigrului, mă întreb?

- Nu se termină.

Degetele lui se opriră la răspunsul ei și el nu păru să îi poată susține privirea, așa că ea continuă:

- În poveste, tigrul este plin de o energie sălbatică. E dur, numai forță brută și putere crudă. Atacurile lui sunt directe, agresive și inexorabile, cu ghearele și cu dinții. Iar dragonița, ea e mai mică decât tigrul, așa că trebuie să înțeleagă mișcarea. Trebuie să folosească mișcări defensive și circulare. Să fie moale, dar de neînvinș. Ea este reprezentarea tuturor creaturilor și este păstrătoarea secretelor și a comorilor. Trebuie să fie agilă, flexibilă și ingenioasă.

- Tu ești un dragon, zise el și depuse un sărut pe umărul ei.

- Bărbatul chinez mi-a spus că mulți cred că tigrul și dragonul trebuie să fie prinși într-o luptă eternă. Tigrul ca piatra și dragonul ca apa.

- Serios? făcu el și privirea i se ascuți. Piatră și apă? repetă el de parcă era semnificativ și ea fu mulțumită că el era atent.

- Bătălia dintre ei, cred mulți, echilibrează totul. Lumină și întuneric, răsărit și apus, bine și rău... ordine și haos.

- Masculin și feminin? sugeră el pe un ton răutăcios.

- Exact. Ea se ridică pe coate și se uită la el. Bătrânul a spus că el nu crede că tigrul și dragonul sunt meniți să se lupte mereu. În loc să se lupte, ei ar putea să cadă, să se răsucească, poate... să devină.

- Să devină ce?

- Sunt spirite așa de diferite și cu toate astea așa de sălbatic de asemănătoare încât destinele lor sunt conectate foarte strâns. A zis

că lupta e câștigată atunci când în sfârșit se regăsesc și creează întregul. Atunci tandrețea și puterea găsesc un loc în univers ca să trăiască în armonie.

El se uită preț de un moment lung la tatuajul ei, cu privire gânditoare.

– Cred că acest bărbat încerca să se culce cu tine, zise el în cele din urmă.

Ea scoase un sunet prefăcut scandalizat și îl împinse. El chicoti și se lăsă dramatic să cadă pe spate.

Francesca se rostogoli de lângă el și trase cearșaful ca să ia un cuțit de pe o tavă de argint de pe noptieră și să străpungă un măr de la gustarea cu brânză, fructe și vin și cărnuri reci pe care o ceruse mai devreme.

Interesat, el se trase mai aproape, acceptând vinul pe care i-l oferi și luând prevăzător o gură.

Aranjând un morman de perne ca să se poată sprijini și să bea, Chandler se lăsă pe spate să o privească cu pleoape grele cum își punea mâna în poală.

Arăta ca un zeu în timpul bacanalelor, satisfăcut și tolănit.

Ea și-ar fi pus o robă ca să-l adore, de asta nu se îndoia. Un corp ca al lui cerea adepți, iar ceea ce își făceau unul altuia era ceva ca o religie.

Sau o blasfemie.

– Foarte serios, apreciez analogia. Ce înseamnă pentru tine, ce crezi despre mine...

El părea să nu știe ce ar mai fi vrut să spună în continuare, în timp ce privirea îi deveni gânditoare pentru o clipă. Arzând de dorința să îi afle gândurile și să îi pună o mie de întrebări, Francesca încercă să dea dovadă de răbdare și curăță coaja de pe măr.

Sunetul lui de ușor amuzament o făcu să se oprească.

Se uită la el și îl găsi studiind-o cu mare atenție. Își dădu o buclă de păr în spatele urechii.

– Ce este?

El își duse o mână la ceafă, și mișcarea îi contractă mușchii brațului, distrăgându-i atenția.

– Tocmai mi-ai amintit de ceva ce uitasem.

- Ceva bun?

Ridurile de expresie din jurul gurii i se adânciră, căci el zâmbi unei amintiri.

- Ceva... destul de dulce.

El se întinse după coaja care atârna de pe mărul ei și o studie în lumina lămpii înainte să o mănânce.

Ea scoase un sunet dezgustat.

- Ai mâncat coaja așa simplă?

- E cea mai bună parte, ridică el din umeri.

Ea făcu o grimasă și schimbă vorba.

- Spune-mi ce ți-ai amintit. Sunt și eu în amintirea ta?

El înghiți, privirea întorcându-se la ea.

- Am avut mereu coșmaruri îngrozitoare când eram mic... încă le mai am uneori. La Mont Claire dormeam în camera din spatele boilerului pentru căldură, iar Pip mă auzea cum strigam și mă zbăteam în somn. Avea urechi de șoim, nu alta.

Ea încremeni cu o bucată de măr la jumătatea drumului spre gură când observă că lampa ilumina ceva ce semăna cu tandrețea pe trăsăturile lui.

- Pip fura câte ceva din cămară și cobora să mă trezească, continuă el. Mă trezeam cu toată gentilețea unui urs ieșit din hibernare pentru că acele coșmaruri mă furau de lângă mine însumi și... El înghiți, dar nu termină ideea. În fine... Stătea cu mine prin tot chinul. Și eu nu i-am spus niciodată cât de mult apreciam asta. Nu voiam să mă culc la loc. Eu... nu voiam să fiu singur. Ea probabil că a simțit asta. Cred.

Da. Așa era.

Francesca puse bucata de măr înapoi pe farfuria micuță. Nu ar fi putut oricum înghiți din cauza nodului de emoție din gât.

El nu păru să observe reacția ei la poveste, pentru că era așa de adâncit în amintire.

- O dată, continuă el, a mai adus un cuțit și mi l-a dat mine. Ne-am jucat de-a corsarii și mi-a spus ceva în timp ce înțepa fără milă mărul meu, curățându-l așa cum ai făcut tu. A zis: „Într-o bună zi o să-ți fur inima, iubitele, și n-o să ți-o mai dau înapoi“. El rămase tăcut o clipă, degetele lungi înfipite în cearșafuri în timp ce se lupta

vizibil cu emoții dulci-amare. Am crezut, am crezut că rostise un fel de amenințare. Eram un băietan, pentru mine totul se reducea atunci la sânge și lupte și ea era exact genul de sălbatică mică pregătită să-ți smulgă inima din piept și să o închidă într-o cutie.

Gândul îl făcu să chicotească și o făcu pe ea să înghită convulsiv de emoție.

Apoi zâmbetul lui dispăru.

-Ar fi trebuit să fiu mai drăguț cu ea. Privind acum în urmă cu ochii unui bărbat... cred că Pip intenționa să facă fix asta. Cred că voia să-mi fure inima și să o păstreze. Că... ar fi putut să o considere o comoară.

Francesca își dresese glasul și își înghiți emoția din gât și se uită în jos pentru ca el să nu îi vadă inima reflectată în privire.

Avea sentimentul că dacă el s-ar uita cu adevărat la ea în clipa aceea - ar fi știut.

Ar fi fost așa de rău?

-Crezi că ar fi trebuit să o facă? șopti ea. Să îți fure inima, vreau să spun.

-Greu de imaginat, mă sâcâia tot timpul.

Ea chicoti ușor și mai luă o înghițitură, rămânând tăcută preț de câteva respirații.

-Cred că nu vom ști niciodată, zise el cu voce mai dură. Tatăl meu ne-a luat asta.

Brusc, el se îndoii de mijloc de parcă l-ar fi lovit cineva, speriiind-o când se ridică și-și lăsă picioarele în jos pe marginea opusă a patului.

Francesca se holbă la cicatricile de pe spatele lui. Mici găuri lăsate de alicele unei puști de vânătoare de la distanță mare. Una care la fel de bine ar fi putut fi utilizată direct de tatăl lui.

-Doamne, cum poți măcar să te uiți la mine? întrebă el chinuit. Eu sunt motivul pentru care toată familia ta a murit.

-Nu. Ea abandonează cuțitul și se târî peste pat la el, dorindu-și să poată acoperi distanța pe care o simțea crescând între ei. Nu, nu, nu poți să crezi asta.

Își apăsă obrazul de spatele lui, cuprinzându-l cu brațele pe după umerii lați și mângâind pectoralii puternici. Îi auzea inima. Doamne... era real? Ritmul pe care crezuse că-l pierduse pentru totdeauna bubuia în spatele lui, plin de emoție reținută.

– M-am întrebat de ce scrisoarea de la Hargrave te-a afectat așa... Ea se încordă, pregătindu-se ca el să atace subiectul, sperând să o facă în sfârșit. Te ascundeai de tatăl tău la Mont Claire, nu-i așa? Iar scrisoarea, oricât de inocentă în intenție, i-a dezvăluit lui unde te ascundeai.

El aprobă din cap, strângând maxilarul prea tare ca să mai poată vorbi.

– Mont Claire a ars din temelii din singurul motiv că îl adăpostea pe ultimul fiu în viață și moștenitor al lui Luther Kenway. A omorât pe toată lumea ca să îmi transmită un mesaj. Să îmi spună că nu voi fi nicăieri în siguranță față de el. El... Vocea i se frânse pentru o clipă și se strădui să își recâștige stăpânirea de sine înainte să termine. El mă chema acasă.

– Mă bucur că nu te-ai dus.

Francesca se retrase, dar mâinile lui o reținură, de parcă nu era pregătit să se desprindă din îmbrățișare.

– Tot nu știm cu siguranță motivele atacului, îl calmă ea, apăsându-și corpul mai bine de al lui, lipindu-și sânii de spatele lui și sprijinindu-și bărbia pe umărul lui. Familia Cavendish făcea parte din Sfatul Purpuriu. Știai că Lady Cavendish a fost curtată odinioară de tatăl tău?

El scutură din cap.

– Nu știam. Când eram mic, eram ridicol de ignorant în chestiuni din astea.

Ea continuă, dornică să îi liniștească sentimentul de vină, să îi calmeze durerea.

– Am aflat mai apoi că contele de Mont Claire era văr de-al pătrulea cu Kenway și că contesa l-a ales public pe el în detrimentul lui Kenway. Asta trebuie să-l fi enervat pe un bărbat cum e tatăl tău destul de tare. Ar fi putut să se răzbune pe Mont Claire și din cauza ei.

– Trebuie să fi știut cumva că familiile noastre erau înrudite. Trebuie să mai fi fost și înainte la Mont Claire, deși nu îmi amintesc când, zise el.

– Chandler, făcu ea și ezită, iar întrebarea care îi atârna pe buze în făcu inima să bată mai tare. Am citit foarte multe despre Kenway când l-am investigat. Am căutat prin rapoarte și am găsit unul

despre... contesa lui Kenway. Mama ta? Se spune că ea... și-a înecat cei trei copii.

Maxilarul lui frământă o clipă, apoi el își feri fața de lumină.

- Da, așa a făcut. Simți cum o lovește o întristare fără margini și se oțeli pentru conversația care urma. Întotdeauna mi-am amintit numele lor, spuse ea. William, Arabella și...

- Luther. El rosti cuvântul de parcă ar fi avut gust de cenușă și de mizerie pe limbă. Luther Beaufort de Clanforth-Kenway.

Importanța informației o lăsă fără suflu.

- De-clan-forth, rosti ea după el cu inima îndurerată. De-clan.

El aprobă din cap.

- Nu... te-ai înecat?

El scoase un sunet caustic, aspru.

- Nu, nu, nu m-am înecat. Îmi amintesc foarte bine. Mă luptam cu apa în coșmarurile mele.

Își duse o mână la piept și își umplu plămâni, coastele lui largi întinzându-se de parcă trebuia să-și dovedească faptul că încă mai putea trage aer în piept.

- Încă o mai fac.

- De asta a murit mama ta la azil.

- Da.

Bărbia i se întoarse să îi atingă umărul și degetele de parcă ar fi căutat consolare.

- Mama era o femeie fragilă. Lui Kenway îi plăcea să se joace cu ea, să o tortureze cu cruzimea lui, fără măcar să o atingă. El își trase nasul. Îmi amintesc că ea credea că ne salvează de el. A zis asta înainte să mă... împingă sub apă.

- Doamne sfinte, șopti ea. Cum ai... Cum ești încă...?

- Tatăl meu a găsit-o pe mama, mi s-a spus. El a luat-o și a dus-o de acolo, în timp ce servitorii îi scoteau pe f... pe copii din cadă, și a târât-o în altă parte, nu sunt sigur unde. Nu eram conștient.

Ea își dădea seama că povestea era chinuitoare pentru el. Mușchii îi tresăreau și degetele îi erau agitate. Transpirația rece îi apăruse pe piele, iar respirația îi era ușor neregulată.

Zdrobită de oroarea întregii povești, Francesca nu putea decât să îl țină în brațe în timp ce secretele lui se revărsau, sperând că astfel se va purifica prin povestirea lui.

- Doi dintre... în fine, cred că erau ajutoarele lui... m-au găsit. Mi-au scos apa din plămâni. Nu știu cum. După ce am scos tot din mine, am fost dus iute afară. De asta îmi amintesc. Poate că nu erau parte din Sfat, poate că au avut doar un moment de muștrare de conștiință în ziua aia, n-o să știu niciodată. Dar m-au învelit bine, așa cu hainele ude pe mine, m-au pus în trăsura lui și i-au spus vizitiului să mă ducă undeva în siguranță. În altă parte.

- Cum ai sfârșit la Mont Claire?

- Trăsura s-a oprit la o abație pentru noapte și vizitiul tot făcea gălăgie că o să mă ducă acasă. Așa că am fugit.

- Abația Bronwell? căscă ea gura de uimire. Dar asta e la mulți kilometri de Mont Claire.

El ridică din umărul pe care ea își sprijinea bărbia.

- Îmi amintesc doar că fugeam și că mă ardeau picioarele și plămâni. Hainele mele erau murdare și ude. Așa de al naibii de reci... totul mă durea...

- Oprește-te! Francesca rosti cuvintele ca pe un vaiet lung, crud. Lacrimile îi curgeau libere acum, picând de pe bărbia ei pe umărul lui. Oprește-te, nu mai suport să mai aud. Gândul la cât ai suferit. Coșmarurile. Doamne, Chandler, te puneau să cureți fântâna la Mont Claire.

Ea îi dădu drumul ca să își acopere ochii, de parcă asta ar ascunde-o de amintiri, de imaginile aceluia băiat care urcase clătinându-se spre conac.

- Eu mă întrebam de ce ești așa de palid. De ce îți era așa de teamă de apă... de ce făceai baie în lac și nu în cadă.

Lacrimile ei curgeau mai tare acum, curgând parcă dintr-o fântână fără fund pe care nu știa că o are.

- O, Doamne, nu, nu, repetă ea ca pe o rugăciune a terorii teribile. Îmi pare așa de rău.

Chandler se întoarse și o trase în poala lui, murmurând cuvinte consolatoare în părul ei în timp ce ea plângea.

Francesca era distrusă, dar și jenată. Ea nu plângea niciodată. Niciodată. Nici în toate timpurile grele prin care trecuse. Nu plânse când Serana binecuvântase cenușa de la Mont Claire a părinților și prietenilor ei. Nu plânse când fusese nevoită să-l îngroape

pe violatorul prietenei ei la școală. Nu plânsese când își rupsesse incheietura în Argentina sau când fusese bătută la antrenamente de bărbați care erau mai mari, mai puternici și mai răi decât ea. Se luptase mai mult cu lacrimile în ultimele două săptămâni decât o făcuse în ultimele două decade.

Iar acum, furtuna tristeții față de ce pătimise el se transformase în inundație și ea suspina pentru cei douăzeci de ani de tristețe la pieptul lui. Uneori, când reușea să o facă, mai adăuga niște scuze ude, sughițate.

- Îmi pare rău. Doamne, îmi pare rău.

Și chiar așa era. Îi părea așa de al naibii de rău că el suferise atât. Îi părea rău că el era cel care o consola pe ea, când el însuși ar fi avut nevoie de consolare. Îi părea rău...

- Te iubesc, zise el în părul ei.

Ea își închise brusc gura și își ridică fruntea de pe umezeala pe care o lăsase pe pieptul lui.

Chandler își trecu degetele pe obrazul ei, cu o expresie mai pașnică și mai tandră decât văzuse vreodată la el. Ochii îi sclipeau cu o lumină pe care ea nu îndrăznea să o identifice și îi cercetau fața cu o adorație pe care ea o găsi pe cât de copleșitoare, pe atât de înspăimântătoare.

Francesca clipi spre el și el îi răspunse întrebării ei nerostite.

- Te iubesc, repetă el, de parcă ea nu l-ar fi auzit. De parcă nici lui nu i-ar fi venit să creadă. Cred că eram deja pe jumătate îndrăgostit de tine înainte să-mi dau seama că mă îndrăgosteam.

Lacrimile Francescăi se transformară în teroare, iar ea se grăbi să se dea jos din poala lui.

- Nu poți să-mi spui asta. Nu acum.

El se uită la brațele rămase goale de parcă asta l-ar fi nedumerit.

- De ce nu?

- Pentru că... Ea înghiți o mărturisire instantanee, fiind părăsită de orice urmă de curaj. Pentru că nu. Nu mă iubești. Iubești ce crezi tu că ar trebui să fiu. Cine am fost în copilărie. Te scot din sărite de cele mai multe ori și...

- Te iubesc, repetă el cu o voce enervant de calmă.

– Îți spun că nu mă cunoști, nu cu adevărat, insistă ea, întorcându-se să caute un halat, ceva care să o facă să se simtă mai puțin goală.

Lăsase unul pe spatele unui scaun în dimineața asta, dar acum dispăruse. La naiba cu personalul ei așa de eficient!

– Gândește-te la ce spui. Îmi spui mie ce să nu fac. Insiști că trebuie să fiu alta decât sunt. Am văzut iubire, dar nu arată așa.

El ajunsese în spatele ei într-o secundă și o întoarse cu fața spre el.

– M-ai înțeles greșit, Francesca. Te iubesc pentru cine ești, dar insist să încetezi să-ți mai pui viața în pericol, asta e tot. Vreau un viitor cu tine, așa că va trebuie să nu te mai pui în pericol. O trase spre el, îngropându-și fața în părul ei. Ești a mea, Francesca. Femeia mea. Dragonul meu. Eu... te iubesc.

La naiba, avea să înceapă iarăși să plângă.

– Dar...

– Te iubesc, fir-ar să fie, încetează să te mai opui. O trase înapoi, porunca lui fiind atenuată de lumina blândă care îi strălucea pe față și de expresia hotărâtă a bărbiei. Tu ești speranța pentru fericire. Lumina de la capătul unui tunel întunecat. Nu poți să-ți dai seama? Înnebunesc când văd că te pui în pericol pentru că trebuie să fii acolo la final sau altfel nimic nu merită. Nu pot să te pierd, Francesca. Degetele lui se strânseseră pe ea cu fervoare, nu, cu o emoție disperată care i se reflecta în privire. Nu voi supraviețui a doua oară.

Francesca.

Ea încremeni în timp ce gheața o străpungea. Acum să fie vremea să spună adevărul? Iar dacă o făcea, se va bucura el să îl afle? Sau va fi ea femeia care o va ucide pe Francesca din nou? El ar urî-o pentru asta. Și poate că... i-ar provoca și mai multă durere. Care era cel mai milostiv lucru pe care îl putea face?

Care era lucrul corect pe care îl putea face?

El o mângâie pe obrazul acum uscat și care o mânca de la sarea atât de multor lacrimi.

– Îți amintești ce ți-am spus în noaptea aia în trăsura, înainte să știi cine eram?

Ea își caută prin amintiri.

- Că o să te distrug?
- Știam că o vei face. Îi vei distruge pe Chandler Alquist și pe Declan Chandler și pe Thom Tew și pe Lord Drake și Edward Thatch, pe toți. Știam cumva că tu vei făuri ceva nou. Ceva real. Că tu vei umbla la soare și la stele până când eu nu le voi mai putea găsi pe cer fără ajutorul tău. Mă vei face să-mi pese de altceva în afară de mine. De altceva în afară de răzbunare. Că vei deveni cineva pentru care să mor. Îmi vei da ceva pentru care să trăiesc. Cred că știam asta, încă de la primul sărut...

El se uită la buzele ei, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Francesca se uită țintă la el, nefind în stare să se miște. Nepuțând să respire. Nărilor îi fremătau și ochii i se umpleau de lacrimi, dar nu se putea convinge să spună ceva.

După un moment lung, el păru să citească chinul din ochii ei și îi dădu drumul.

- Tu... nu simți la fel ca mine.

Confuzia și nesiguranța din glasul lui o scoase din starea de paralizie și ea se agăță de el.

- Sigur că te iubesc, idiotule. Îl scutură un pic ca să-și sublinieze cuvintele. Te-am iubit din clipa în care ai apărut șchiopătând la Mont Claire și nu am încetat niciodată. Te-am iubit când erai un băietan și ca erou al meu, și ca fantomă. Te-am iubit chiar și când eram suficient de furioasă pe tine de îmi venea să te omor. Chandler, nu există nimeni altcineva pentru mine în toată lumea asta. De ce crezi că am rămas virgină până la aproape treizeci de ani? Să ating pe altcineva mi se părea o trădare, așa că...

Buzele lui se așezară peste ale ei înainte să poată termina, iar mâinile lui erau peste tot. O înghesui înapoi în pat, pe care se prăbușiră amândoi într-un morman de membre și de iubire.

Francesca uită de toate adevărurile în afară de acesta. Chandler o iubea, iar ea îl iubea și ea. Restul avea să se rezolve mai târziu, când vor avea un moment să respire și să jelească și să spună adevăruri când dragostea lui nu mai era așa de nouă. Așa de vulnerabilă. Când alte adevăruri nu mai erau așa de dureroase și problema lui Kenway și a Sfatului va fi fost rezolvată.

Deocamdată, dragonul își va păzi secretele și îi va păzi și lui inima.

Pentru că ea i-o furase în sfârșit și nu era pregătită pentru posibilitatea ca el să și-o ia înapoi.

Capitolul 25

Un sunet pe care Chandler nu îl mai auzise până atunci îl trezi dintr-un somn binecuvântat și adânc, fără vise.

-Ce naiba...

Îi irita nervii. Suna... ca un clopoțel enervant în mod repetat.

Sări din pat și se întinse după armă când geamătul văicărit al Francescâi îi calmă panica.

-Telefonul, făcu ea și-și duse mâinile la urechi. Tăiați-i capul!

-Cum se face că ai un telefon? întrebă el croindu-și drum spre colțul unde era poziționat. Credeam că sunt doar pentru afaceri și guvern.

-De asta am un telefon, zise ea, de parcă ar fi fost un răspuns potrivit.

Chandler ridică receptorul, frecându-și fluierul piciorului acolo unde se lovise de marginea unei mobile în întuneric.

-Îl avem pe afurisitul de diavol, Lady Francesca, mârâi o voce cu un familiar accent scoțian în micul cerc de la urechea lui. Îl avem pe Kenway într-o celulă și dacă am eu ceva de spus în privința asta, nu va mai vedea vreodată lumina zilei.

Chandler închise ochii, invadat de un torent de ușurare și de emoții mai întunecate și mai complicate care îi generau o cascadă de senzații stranii.

Știuse că avea multe lămuriri de dat odată cu venirea dimineții. Prin faptul că abandonase raidul alături de Francesca, el riscase ca lordul Kenway să dispară. Riscase prioritățile raidului, și asta nu era o decizie pe care să o fi luat vreodată în trecut.

Dar avusese de ales pe cine să pună mâna mai întâi - pe tatăl lui sau pe Francesca...

Se uită spre partea cealaltă a camerei cum lumina orașului cădea peste albul impecabil al patului ei, transformând-o într-un amestec

de piele roz și păr roșu. Femeia care adusese culoarea înapoi în viața lui.

Cumva, asta devenise mult mai important decât răzbunarea lui.

– Contesă... în vocea lui Ramsay apăruse o ezitare necaracteristică constatând tăcerea. Susține niște lucruri incredibile... Știu că e o întrebare nedelicată, dar Chandler e cu tine?

– Sunt chiar aici, mormăi el.

– La naiba, omule!

Ramsay suna aproape ușurat că era el și nu Francesca la telefon. Nu părea nici măcar să-l deranjeze că îl găsisese la reședința ei la ora – se uită spre ceasul de pe șemineu – trei și jumătate dimineața.

– Kenway este fie un geniu maniac, fie nebun de legat.

– Ambele, mârâi Chandler, trecându-și obosit mâna peste față.

El crezuse că știrea avea să îl agite, dar servise doar ca să-l dezumfle. Nu de melancolie, ci cu o pauză profundă și copleșitoare. Era de parcă războiul se terminase, iar ideea îl dezorienta un pic.

– Susține... ei bine, insistă chiar că tu ești Luther Kenway al II-lea, fiul și moștenitorul lui. Spune adevărul?

Francesca mai scoase un sunet plângăcios și se întinse ca o pisică înainte să se rostogolească în pat ca să aprindă o lumină. Chandler nu voia lumina. El nu voia nimic din toate astea. Voia doar să fie lăsat să se bage la loc în norii albi de așternuturi, să o tragă aproape de el și să doarmă până la prânz.

– Da, oftă el.

Din receptor se auzi un șir de înjurături guturale în gaelică, făcându-l să-l îndepărteze de ureche în timp ce Francesca aprinse în sfârșit lampa și clipi spre el. Ea arăta la fel de obosită cum se simțea și el. Obosită și frumoasă. Buclele ciufulite ale părului ei creau o aură roșiatică în jurul feței și al umerilor ei, amintindu-i că nu era nici un înger, dar că el o prefera așa cum era.

– E Ramsay? întrebă ea.

El dădu din cap afirmativ.

– L-a prins pe Kenway?

Mai dădu o dată din cap.

Ramsay pufni în receptor.

– Cu un tată ca ăsta, nu e de mirare că nu ți-ai revendicat nicio-dată nobilitatea.

Cuvintele bărbatului îl înțepară direct în suflet. El se așteptase la dojană, nu la înțelegere.

- Individul nu are nimic nobil în el, zise el întunecat. Lumea e un loc mai bun fără el.

- De asta nu mă îndoiesc. Dar mai întâi...

- A fost cineva rănit în seara asta? Dashiell și Howard sunt în regulă?

- Un ofițer a fost rănit, de Kenway, dacă-ți poți imagina. Ramsay nu părea foarte deranjat de asta.

- Fir-ar să fie...

- O, a fost rănit doar la mână. O să trăiască și va primi și o decorație.

- Ar fi trebuit să-l prind chiar eu pe ticălos. Doar că...

Chandler se opri, simțind o formă complicată de remușcare pentru cât de puțin vinovat se simțea că o pusese pe ea în prim-plan.

- Nu fi așa de sever cu tine însuși. Nici un bărbat nu ar fi putut să-și țină firea cu femeia lui în așa pericol. Cu atât mai puțin eu.

Chandler scutură din cap, întrebându-se dacă visa.

Lordul Judecător Principal, unul dintre cele mai importante personaje ale Procuraturii Reginei îl suna pe telefonul modern al Francescâi Cavendish din dormitorul ei? Absolvindu-l de neglijarea aproape de trădare a îndatoririlor sale față de Serviciile Secrete doar pentru că era îndrăgostit. Cum se făcea că afurisitul de scoțian știa de sentimentele lui?

Chandler își aminti de feroțitatea cu care lordul Ramsay se luptase pentru Cecelia. Își abandonase postul de Procuror al Reginei și o dusesse într-o ascunzătoare. Și apoi îi solicitase ajutorul lui Chandler ca să îi salveze viața și viețile celor șapte tinere fete.

Dacă era cineva care să-i înțeleagă motivațiile lui Chandler, atunci Ramsay era acela.

- Aș fi putut să o ascund și să mă întorc.

Fusese pur și simplu prea furios. Prea speriat să o mai scape din ochi. Îl cuprinsese un fel de nevoie primitivă să o revendice pentru el și îi luase orice simț al rațiunii.

Era periculos ce îi făcea ea lui. De ce îl făcea să fie în stare.

- Aiurea.

Chandler și-l imaginează pe Ramsay, fluturând din mână la cuvintele lui.

– Nici noi nu suntem lipsiți de vină. Francesca ar fi putut rămâne acasă și să ne permită să ne facem treaba. Aș fi putut să nu-i spun unde avea să aibă loc ritualul, știind prea bine că se va duce după Kenway. După tine. În apărarea mea, ea e un dragon când e provocată și nevoia ei de a te răzbuna m-a mișcat. Din păcate asta face afecțiunea din noi, oamenii cu defecte.

– Din păcate.

Chandler împărtășește un mârâit jos de amuzament cu Ramsay înainte să scoată un oftat prelung și tulburat.

– Ce se va întâmpla cu el?

– Va fi spânzurat, zise Ramsay ușor. Îmi pare rău.

– Să nu-ți pară. O merită. Chandler se așează pe scaunul din spațiile lui, simțindu-se de două ori mai în vârstă. O să mă prezint la Serviciile Secrete de dimineață pentru o informare și...

– Chandler... îl întrerupse Ramsay. Nici măcar nu știu cum să-ți spun. Acesta nu e numele tău.

– Poate fi deocamdată.

– Avem suficiente dovezi să îl acuzăm pe tatăl tău de înaltă trădare, dar mai trebuie încheiată și chestiunea masacrului de la Mont Claire. Răpirea copiilor și... uciderea Lordului Cancelar printre altele.

– Înțeleg.

– Da. Vezi tu... în tonul lui Ramsay se strecură o nesiguranță, de parcă nu i-ar fi plăcut ce avea de spus în continuare. Am arestat și pe alții, dar avem prea puține dovezi ca să îi ținem închiși și mă tem că influența Sfatului este mai mare decât ne temeam. Ca să îl putem distruge, Kenway trebuie să-l denunțe el însuși. Ar trebui să mărturisească tot cu privire la adepții lui și să declare public că a fost un trădător și un conspirator împotriva Coroanei.

– Mult noroc cu asta, bombăni Chandler.

– A fost de acord să o facă, dar doar... dacă poate să vorbească cu tine mai întâi.

Chandler simți că încremenește.

Știuse că va trebui să își înfrunte la un moment dat demonul personal, dar întreaga sa ființă se revolta.

- O să vin dimineată acolo.
- Vrea să vorbească cu tine acum.

- E în cameră?
Sări în picioare, iar Francesca se ridică mai sus, dintr-odată alarmată.

- Camera alăturată.
Chandler își înghiți un refuz, privind-o în ochi pe femeia pe care o iubea.

Grija și compasiunea pe care le văzu la ea îl calmară oarecum. Sorbi imaginea ei din ochi, agățându-se cu disperare de miracolul care era existența ei. Doar prezența ei îi dădea putere. Îi dădea viață, speranță și pace. Francesca a lui.

- Foarte bine, fu el de acord.

- Fiule.

Acel cuvânt rostit cu voce la fel de unsuroasă ca mizeria de pe fundul Tamisei îi făcu sângele să se acrească.

- Nu meriți să îmi spui așa, se răsti el.

- Nu, e mai bine, cred, să nu folosim termeni de rudenie. Noi am fost mereu o dezamăgire unul pentru celălalt.

Nenorocitul vorbea de parcă nu s-ar fi aflat în lanțuri. De parcă era un bărbat care celebra o victorie și nu care suferise o înfrângere.

Dacă Chandler ar fi stat deasupra lui, probabil că l-ar fi pocnit. L-ar fi tăiat limba veninoasă.

- Ce vrei?

- Vei fi conte în curând, veni replica. Și vreau să mă asigur că arborele familiei Kenway nu va fi pătat de sânge obișnuit.

Era ultimul lucru pe care el se aștepta să-l abordeze contele.

- Ce vrei să spui?

- Te uiți la contesa de Mont Claire chiar acum?

Așa era. Se uita în adâncurile verzi ale ochilor ei și văzu o sclipire acolo, ceva care îl învălui într-o groază aproape biblică. Simți o teamă rece care îi alunga căldura partidei lor de amor din vene.

- Nu trebuie să-mi spui, știu că e acolo.

Kenway păru dintr-odată foarte tânăr și neobosit de dornic, ca un băiat nerăbdător să-și primească primul sărut.

- Ce femeie minunată el se extazie el. Așa de suplă și de priepută. Fără scrupule, la fel ca noi. Sclipitoare, nu ești de acord?

Și frumoasă. Picioarele alea lungi și subțiri care par să nu se mai sfârșească...

– Am să închid acum, ticălosule...

– Picioarele alea nu sunt așa de netede, fiule. Dacă te apuci să cauți mai jos decât ce se află între ele, vei găsi pe gamba dreaptă o cicatrice, chiar sub genunchi... o cicatrice pe care oamenii mei i-au făcut-o acum douăzeci de ani când ați fugit amândoi de ei în pădure.

Chandler lăsă receptorul să cadă de parcă l-ar fi ars. Frigul spai-meii se transformă în gheață. I se întări în vene și fiecare fibră din care era construit sufletul lui.

– Ce a spus Ramsay? întrebă ea îngrijorată. Era cumva tat...

Chandler se aruncă înainte, smulgând plapuma de pe corpul ei încă gol.

Uimită, ea își ridică din reflex picioarele și și le încrucișă peste corp, ca să-și ascundă goliciunea. Dezvăluind o cicatrice subțire și palidă.

– Chandler! Ce naiba faci?

Noaptea se coloră dintr-odată în azur cu o furie întunecată, de gheață. Nu roșie, nu ca o crimă. Era mai fierbinte de atât, albastră, ca flăcările care ardeau la cele mai înalte temperaturi. Precum cele mai adânci părți din iad unde nici măcar sufletele condamnaților nu puteau ajunge.

Încăperea rezervată pentru diavolul însuși.

El îi apucă gamba și se aplecă mai mult, lăsând degetul să testeze pielea întregită. Cineva o cususe cu mult timp în urmă, când glonțul o zgâriase în timp ce alergau amândoi ca să-și salveze viețile.

El îi dădu drumul de parcă pielea ei l-ar fi ars, aproape aruncând membrul ofensator de lângă el.

– Pippa.

Numele ei era o acuzație. Un blestem. Nu, o profanare. Cum îndrăznise?

Ea se ridică în genunchi pe pat și el se uită la forma ei nubilă mai degrabă cercetător decât apreciativ. Afurisita de Pippa Hargrave? Blonda mică și rotofeie cu obraji bucălați și talentul de a-l înnebuni. Ea transformase o tragedie într-un triumf personal și furase moștenirea genealogică a unei întregi familii.

Și pentru ce?

- Pot să-ți explic, șopti ea, întinzându-se spre el.
El se retrase de lângă ea, întorcându-se să-și caute pantalonii în încăpere.

- Nu există nici o scuză suficient de bună pe lumea asta pentru ce ai făcut.

- Știu! Ea îl uimi, fiind de acord. Am vrut să-ți spun de la bun început, dar eu... eu nu am știut la început cine erai și apoi... nu am fost sigură că nu mă vei da pe mâna Serviciilor Secrete.

El își înșfăcă pantalonii de pe jos, de la capătul patului și și-i trase pe el.

- Te-ai temut să ce, să-ți pierzi titlul? Averea? vru el să știe umblând să se încheie. Asta e al naibii de diabolic.

Ea își trase cearșaful peste șani, de parcă ar fi putut să se ferească astfel de cuvintele lui.

- Cum poți să crezi asta? Mă temeam că aș pierde răzbunarea ei. Răzbunarea noastră. Mă temeam că aș putea să-mi pierd viața! Am făcut asta pentru tine cel mai mult...

El se răsuci și împunse aerul cu degetul în direcția ei.

- Să nu îndrăznești să spui asta.

- De ce? E adevărat.

Trebuia să se întoarcă după el în timp ce el umbla prin cameră și-și aduna cămașa, pantofii, cravata.

- Erai mort, Chandler. Toată lumea era moartă, iar tatăl tău era următorul la rând să moștenească tot. Nu puteam să permit așa ceva. Nu am crezut că fac rău nimănui împiedicându-l să ajungă la moștenire, așa că mi-am remodelat corpul prin antrenament și disciplină. Mi-am vopsit părul și...

- I-ai luat viața Francescăi, fir-ar să fie? făcu el și-și puse cămașa cu mișcări furioase.

La asta, trăsăturile ei își pierdură o parte din teamă, fiind înlocuite de obstinație.

- Nu, nu i-am luat-o. Tuttle i-a luat-o, blestematul ăla de american, chiar în fața mea. I-a tăiat gâtul în timp ce încă o țineam de mână. Eu trebuie să trăiesc cu asta. Eu trebuie să revăd scena când închid ochii. Nu tu. Se dădu jos din pat și se înveli în cearșafuri. Da, i-am luat locul Francescăi, dar doar ca să dau de urma Sfatului.

– Și uite ce dezastru ai făcut din asta, zise el cu un rânjet ironic în timp ce își punea butonii la manșete.

Ea se retrase.

– Ce naiba vrea să însemne asta?

– Ți-am spus să stai departe. De câte ori trebuie să-ți spun că nu ești un afurisit de spion? făcu el. Când oamenii ca tine se implică, nevinovații sunt răniți. Ca în seara asta. Un polițist a fost înjunghiat și au scăpat mai mulți din Sfat decât au fost prinși.

Ea își duse mâinile la gură.

– A... a supraviețuit?

– Nu datorită ție.

– Nu e drept să-mi pui asta în cârcă! șuieră ea, fiind împiedicată de cearșafurile lungi să înainteze, așa că începu să le strângă în brațe ca să nu mai atârne pe jos. Ți-aș fi fost de ajutor dacă nu mă lăsați pe dinafară. Nu ar fi trebuit să îmi iei invitația. Ar fi trebuit să mă informezi de raid. Ar fi trebuit să ai încredere în mine!

– Să am încredere în tine? pufni el. Doamne, nu pot nici măcar să mă uit la tine.

El își luă pantofii și se îndreptă spre ușă.

Francesca fugi după el, cu cearșafurile atârând în urma ei ca o trenă de nuntă până când îi blocă ieșirea aruncându-se pe ușă.

– Chandler. Chandler, ascultă-mă.

Atitudinea ei era una de supunere, de implorare, și el ar fi mințit să spună că gheața de pe inima lui nu crăpă măcar un pic la vederea durerii și disperării din ochii ei.

– Te iubesc. Te iubesc și tu mă iubești pe mine. Știi că așa e.

El scutură din cap, căutând acea iubire și găsind doar un hău adânc de amorțală și umilință.

Tatăl lui asculta discuția asta. El nu închisese convorbirea. Realitatea acestui fapt fu ultima picătură.

– Nici unul dintre noi nu știe nimic despre celălalt, asta este mai mult decât evident acum.

Ea înghiți în sec și insistă.

– Asta nu e adevărat. Eu n-am fost niciodată ca Francesca, nici atunci și nici acum. În tot timpul pe care l-am petrecut împreună, tu ai fost cu mine. Ai petrecut timp cu mine. Am râs și am lucrat împreună. Am luptat și... am făcut dragoste...

-Ne-am futut, asta e tot ce-a fost.
Capul ei se mișcă în lateral de parcă ar fi plesnit-o, dar ea trase aer în piept și își adună voința aceea pe care el o admirase așa de mult.

-Știu că noaptea asta nu a decurs așa cum am fi vrut vreunul din noi. Dar... Chandler, ne-am răzbunat, în ciuda a orice. Tu ai spus că erai deja pe jumătate îndrăgostit înainte să-ți dai seama că te îndrăgosteai. Și te-ai îndrăgostit de mine. Eu sunt cine sunt acum. Francesca e doar un nume pe care-l port. Este femeia care trăiește în corpul ăsta de care te-ai îndrăgostit și asta nu e o minciună. Te rog. Haide și stai cu mine. Dă-mi o șansă să...

Chandler scutură din cap și își ridică mâna, făcând-o să tacă.

-Eram îndrăgostit de amintirea ei, îmi dau seama de asta acum.

-Poftim?

Ea scutură din cap, refuzând să audă cuvintele.

-Acum că ea chiar nu mai e, nu mai simt nimic. Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta.

Acum el era cel care mințea.

Era totul acolo, încuiat într-un seif ascuns în întunericul din sufletul lui.

O prăpastie uriașă de durere și pierdere și disperare întunecată, întunecată. Avea să simtă la un moment dat. Când totul nu va mai părea așa de întunecat, așa de îndepărtat. Va lua trădarea ei din acel seif și o va examina. Înainte să o arunce.

-Nimic? făcu ea cu o șoaptă îndurerată. După tot ce am împărțit, magnitudinea a ceea ce... cum poate fi redusă așa de ușor la nimic?

El ridică din umeri de parcă nu ar fi fost nimic de făcut.

-Nici măcar nu mai sunt furios, ceea ce îmi spune tot ce trebuie să știu.

Ea se încruntă, sprâncenele adunându-se laolaltă, temperamentul sclipind în privirea de smarald, un verde pe care el nu-l recunoștea, nici măcar din copilăria lor comună.

-Nu știu nici măcar ce drept ai avea să fii furios, zise ea vehement. Ai mințit despre tatăl tău, despre numele tău, despre originile tale. Și înțeleg de ce ai făcut-o. Amândoi am avut motive să ascundem cine eram cu adevărat... dar eu ți-am iertat înșelăciunea. De ce sunt judecată eu după alte standarde?

El reuși cu greu să se abțină să nu lovească în ușă cu pumnul. Mai ales că adevărul răzbătea din reacția ei de apărare.

Decât să cedeze tentației de a lovi, el se retrase.

– Nu voiam iertarea ta, Pippa. Ci a ei. El arată spre fereastră, de parcă fantoma Francescăi ar fi adăstat în foșnetul draperiilor. Iar tu mi-ai furat asta. Mi-ai furat-o! Din nou!

Ea era un ghem de energie și emoție în spatele lui, și el știa că trebuia să scape de ea. Să scape din această casă și din acest dormitor, iar impedimentul dintre ei nu putea fi uzurpat niciodată.

– Îți înțeleg emoția, Chandler, ai dreptul la asta. Dar nu îți înțeleg ipocrizia. Cum poți tu, bărbatul fără nume sau identitate, să stai aici și să-mi reproșezi că am luat identitatea unei persoane pe care o iubeam? Pentru că te-am ajutat să îi răzbuni pe ea și pe Ferdinand deopotrivă!

Văzând acum șansa de a scăpa, el se întoarse spre ușă și o deschise.

– Te-am avertizat că sunt un monstru. Ar fi trebuit să ascuți, iar eu nu ar fi trebuit să fiu așa de orb.

El trânti ușa de la camera ei, dar ea o deschise din nou o secundă mai târziu.

– N-ai fost niciodată un monstru, strigă ea după el, vocea ei fugărindu-i retragerea pe scările de marmură. Mă auzi? Nu ai fost un monstru, nu până în seara asta.

Capitolul 26

-S-a terminat. Deși nu știu dacă să-ți ofer condoleanțe sau felicitări.

Vestea dată delicat de Ramsay nu îi stârni lui Chandler nici un sentiment, deși ar fi trebuit.

Nou-numitul Lord Cancelar era, la urma urmei, cel care îi dădea vestea că sentința de condamnare la moarte a lui Kenway fusese dusă la îndeplinire.

Chandler era acum cel de-al nouălea conte de Devlin. Un lord în dizgrație. Regele peste cenușă. Contele hăului.

Dezgustat de propria melancolie, Chandler nu reuși să se uite la bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască și să-l respecte în decursul ultimelor două luni de iad complet și nemilos.

Așa că dădu pur și simplu scurt din cap ca să arate că îi auzise cuvintele.

Rămase la fereastra biroului său, uitându-se spre Harigate Square, dintr-una din proprietățile numeroase ale tată... ba nu, ale lui din West End.

Una în care nu locuise niciodată în copilărie.

-Am fost surprins să nu te văd la... eveniment, admise Ramsay. Ai participat la fiecare parte din proces, uitându-te țintă la el sau, mai degrabă, prin el. Am crezut că ai vrea să-l vezi plecând spre iad.

-El ar fi vrut să îl privesc murind, îi explică Chandler fără patimă. Nici nu m-aș fi gândit să îi ofer satisfacția.

-Înțeleg asta, zise Ramsay și continuă după o tăcere ezitantă: Ce urmează acum?

Chandler aruncă o privire amuzată peste umăr.

-Ce vrei să spui cu ce urmează acum?

-Ce vei face în continuare?

Ramsay dădea impresia că întrebarea lui era încărcată cu mai multe semnificații decât simpla curiozitate.

Chandler știa că ocoleau subiectul pe care se străduiseră cu grijă să-l evite în aceste ultime săptămâni în timp ce se străduiau să distrugă o dată pentru totdeauna Sfatul Purpuriu.

Francesca.

Ochii lui se ațintiră imediat asupra stejarului negru din grădină, frunzele lui înflăcărâte de la culorile roșii, vibrante, ale toamnei. Nu putea să treacă pe lângă acel copac și să nu se gândească la ea.

Sau să ardă de dorința de a o gusta încă o dată...

El avusese întotdeauna în piept un hău întunecat. Un vid insondabil despre care știa că îl făcea incomplet. Alți bărbați cu același vid căutau să-l umple cu vicii sau putere. Băutură sau pericol. Chandler încercase toate astea la un moment dat și învățase cât de inutile erau.

Așa minionă cum era... Francesca îi umpluse acest vid pentru o vreme. Îi umpluse viața și inima, practic le inundase. Cu amenințarea fericirii. Cu speranță.

Până când Pippa i-o smulsese, lăsând un hău nepătruns în absența ei. Un abis rotitor, arctic, fără fund, care părea să vrea să se deschidă și să-l înghită cu totul.

El își dorea mai degrabă să se grăbească.

Se uită la reflexia lui fantomatică din fereastră. Pielea își pierduse orice urmă de bronz; ochii îi erau învinețiți de lipsa somnului. Mușchii îl dureau tot timpul. Pierduse câteva kilograme. O umbră se uita înapoi la el. O carcasă formată din nimic altceva decât nervi, mușchi, oase și sânge cu o inimă care nu mai bătea. Doar ticăia, numărând minutele vieții lui tot mai de nerecunoscut.

Și pentru ce? Ca să poată să-și petreacă tot restul vieții chinuit de pierdere? De pierderea ei.

– O să te duci la ea? murmură Ramsay întrebarea. La Francesca.

La menționarea numelui ei, ceva în el se trezi la viață. O bestie adormită și infometată. Care se plimba prin cușca din coastele lui, răgând cu o foame posesivă. Mârâind în captivitate chinuită. Ceva asemenea unui tigru.

Să se ducă la ea? Inima îi tresări și stomacul i se înnodă.

– Tu te-ai duce? îl întrebă el pe Ramsay.

Sau poate pe stafia din fereastră.

– Poftim?

În cele din urmă, Chandler se răsuci să îl înfrunte pe scoțianul de dimensiunile unui viking, care se sprijinea de spătarul înalt al unuia dintre fotolii, testându-i temperamentul.

- Primul meu instinct a fost să nu am încredere în ea. Să nu o cred. Iar apoi ea m-a convins până și pe mine, cel mai neîncrezător bărbat în viață. După o astfel de minciună uriașă, tu te-ai mai duce la ea?

Ramsay ridică din umeri.

- Am făcut-o.

Asta îl opri.

- Poftim?

- Cecelia și-a ținut identitatea de Hoară Roșie secretă față de mine mult după ce ne-am cunoscut, își aminti bărbatul. Și da, când am descoperit înșelătoria ei, am fost furios, dar până la urmă mi-am dat seama că vina pentru secrete nu era a ei, ci a mea. Nu am făcut ca adevărul să fie ușor și sigur de spus, iar astfel am perpetuat înșelăciunea.

- Asta e diferit, insistă Chandler, simțindu-se iritat și neliniștit, așa cum se simțea adesea în prezența adevărului.

- Cum așa?

- Pentru că... acum poți fi sigur de intențiile Ceceliei, acum că ai aflat adevărul. În schimb, eu nu o pot cântări pe femeia asta. Nu știu dacă intențiile ei sunt egoiste sau pur și simplu de supraviețuire.

Ramsay își frecă barba, arătând de parcă în gură i-ar fi alunecat o sumedenie de cuvinte, pe care nu le putea nici înghiți și nici scuipa afară.

- Iartă-mă că te întreb, dar ce anume la acțiunile ei te face să îți pui întrebări în privința ei?

- Cred că glumești. Am cunoscut-o în copilărie, da, dar uite ce a făcut. El își desfăcu brațele ca să includă în spațiul dintre ele toate dubiile lui. Susține că a preluat identitatea Francescăi doar ca să facă dreptate. Dar ar fi făcut-o dacă Francesca se năștea o țărancă și nu contesă? Sigur, a investigat moartea familiei ei, dar s-a și bucurat de o avere și de un loc în societate care nu i-au aparținut niciodată. Ea știa ce simțeam față de Francesca. Știa pentru că mi-am deschis sufletul în fața ei. N-aș fi făcut asta niciodată dacă știam că e altcineva. Își trecu degetele tremurătoare prin păr, întrebându-se

din ce motiv argumentele lui păreau cam subțirele. De ce furia lui era îndreptată spre o altă direcție. Mai mult, ea susținea că mă iubește ca Francesca. Și nu pot să nu mă întreb dacă mi-ar fi dezvăluit identitatea ei dacă tatăl meu nu mi-ar fi spus-o? Sau aș fi rămas așa ca un orb idiot pentru tot restul vieții noastre?

Ramsay analiză întrebarea pentru moment, înainte să răspundă.

– Spune-mi asta, ai fi fost un idiot fericit?

– Nu fi ridicol, alungă Chandler întrebarea.

– Vorbesc foarte serios. Dacă nu ai fi știut niciodată secretul femeii, ai fi revendicat-o drept a ta? Ai fi iubit-o bucuros până la sfârșitul zilelor voastre?

În el se aprinse un dor cu o putere așa de feroce, că trebui să se sprijine de birou nu cumva să îi cedeze genunchii.

– Nu m-aș fi uitat niciodată la altă femeie.

Ramsay încercă în mod vizibil să își ascundă un zâmbet satisfăcut care îi arcui buzele, dar eșuă.

– Atunci... te-ai gândit vreodată că ești un idiot mai mare acum decât ar putea ea să te facă? O iubești pe ea, nu amintirea unei biete fete de acum douăzeci de ani.

Un val de furie îl cuprinse, și Chandler fu nevoit să se întoarcă cu spatele ca să nu-l lovească pe scoțian.

– Vorbești de lucruri pe care nu le cunoști.

– Poate, admise Ramsay cu o sobrietate nou descoperită. Dar îți spun ce știu. Nu vei găsi niciodată un suflet mai onest și mai onorabil ca al Francescăi. Ea e ca o soră pentru soția mea și am auzit toate poveștile posibile și unele chiar nu mi le pot imagina. E încăpățânată, certăreață, obraznică, poruncitoare și enervantă de cele mai multe ori, dar, fir-ar să fie, și-ar smulge și inima din piept ca să le-o dea celor la care ține. Ea a îngropat cadavrele dușmanilor Alexandrei și le-a protejat și pe Cecelia, și pe fiica mea cu propria viață. A pornit la luptă doar pentru amintirea ta, Chandler, și nu cred că am văzut vreun bărbat așa de curajos, de altruist sau de hotărât cum e ea. Tu sugerezi că a intenționat să ia identitatea unei contese ucise ca să se bucure de lux și asta mă face să râd sau poate să plâng de prostia ta.

Chandler se răsuci cu pumnii strânși și cu furia scăpărându-i pe sub piele.

Dar când citi pe trăsăturile lui Ramsay fervoare și înțelegere în părți egale, își dădu seama cine merita cu adevărat furia lui. El însuși.

Ramsay scutură din cap de parcă întreaga poveste ar fi fost mare păcat.

-Există câțiva oameni în lumea asta pe care îi tolerez și încă și mai puțini despre care pot susține că îmi pasă, trase el concluzia. Dar femeia asta se bucură de ceva ce îmi este aproape imposibil să ofer. Respectul meu.

Lui Chandler i se făcu pielea de găină, vibrând în prezența unui asemenea adevăr.

Ultimele ziduri de apărare din jurul inimii lui își cedară fortificațiile în fața atacurilor, în timp ce propriul adevăr ieși la suprafață.

-Ar putea să mă distrugă, Ramsay, șopti el.

-Sau ar putea să salveze ce a mai rămas din tine, și tu știi asta. Cu asta, își îndesă pălăria pe cap și se întinse să deschidă ușa. Se opri apoi ca să mai adauge ceva. Dragostea v-a făcut pe amândoi niște proști.

-Cum așa? îl întrebă Chandler, dintr-odată foarte atent.

Îngrijorat.

Viu.

-O determină să facă ceva ce nu aș fi bănuț în toată viața mea pe pământul ăsta.

Ramsay oftă și făcu o pauză pentru efectul dramatic, ticălosul.

-Ce anume? vru să știe Chandler. Ce are de gând să facă?

-Să fugă.

Capitolul 27

Era momentul să plece. Trecuse deja momentul, se gândi Francesca, dar așteptase destul. Urmările. O minune. Un cuvânt.

Frunzele foșneau suficient de tare încât să pară oase strivite sub cizme în timp ce urca treptele de piatră care fuseseră cândva intrarea în conacul Mont Claire. Nici o casă impunătoare nu aștepta la celălalt capăt al arcadei, ci doar scheletul prăbușit, înnegrit de fumul de demult.

Toamna era întotdeauna un pic melancolică, dar nici una ca asta. Cel puțin nu fusese așa de mulți ani. În frigul înghețat al zilei de noiembrie, respirația ei crea o ceață pe care o despărțea în timp ce trecea peste ceea ce fusese odată marmură curată. Pietrișul îi dezvelea sub pași incrustările artizanilor din trecut, acoperite cu aproape douăzeci de ani de murdărie, deoarece locul fusese expus elementelor din lipsa unui acoperiș.

Cu siguranță Sfatului Purpuriu îi plăcuse să dea foc caselor elegante. Mai întâi Mont Claire, apoi conacul Ceceliei din oraș.

Acum, că nu mai exista, n-avea s-o mai facă.

Dar i se părea potrivit să-și ia rămas-bun în cimitirul în care așezase pietrele de căpătâi mamei și tatălui ei, și chiar și criptele Cavendish păreau goale.

Nu, toată cenușa lor era aici: Ferdinand, Francesca, părinții ei, personalul la care ținuse și puținii la care nu ținuse. Praful lor era aici și la fel și amintirile lor.

Francesca retrăia atâtea amintiri în timp ce se plimba prin ceea ce fusese odată bucătăria, promițându-și că va rememora doar amintirile bune.

Șemineul rămăsese, desigur, și își trecu degetul prin murdăria lui înainte de a rătăci pe holuri pe lângă stâlpi de piatră albă care nu sprijineau acum nimic altceva decât cerul.

Destul de mult teren fusese recuperat de iederă și alte flori, iar ei i se păru că mergea printr-o relicvă din timpuri apuse, nu doar una din trecutul ei.

Un trecut pe care trebuia să-l lase în urmă. În mod permanent, dacă mai voia să facă ceva cu viața care îi rămăsese.

După ce Chandler ieșise din viața ei în urmă cu câteva luni, Francesca abia dacă petrecuse vreo zi singură. Alexandra și Cecelia erau în permanență alături de ea, în casa ei, făcând tot posibilul să o distragă și să o abată de la gândurile negre. Dragostea, grija și îngrijorarea prietenelor ei erau mai dureroase și mai consumatoare decât își închipuise vreodată.

Le iubea atât de mult.

Și o înnebuneau de-a dreptul. O luase razna. Fiindcă îi aminteau mereu cât de tristă era. Cât de jalnic de singură. Văzând cum fericirea lor lumina, în timp ce viața ei era atât de goală acum, când nu mai avea răzbunarea care să o umple.

Acum, că nu avea pe cineva cu care să o împărtășească.

Nu, mai bine s-ar fi mutat pentru o vreme. Poate s-ar întoarce în Carpați, în est. Să fugă de zgomotul, duhoarea și strălucirea orașului și să se piardă într-un loc primar și personal.

Și poate să se regăsească și pe ea. Oricine era acum.

Zile întregi după despărțirea lor, ea îl așteptase pe Chandler. Cum el nu mai venea, așteptă autoritățile. Să îi ia totul. Sau s-o aresteze.

Probabil că o merita. Un păcat săvârșit cu bune intenții era totuși un păcat, iar minciuna era tot minciună.

Chandler se dovedise a fi un om bun, se gândi ea. Sau poate că era doar indiferent față de ea, acum. Nu putea fi sigură. La urma urmei, putea să ia tot ce pretindea ea. Practic, era al lui. Din cauza mașinațiunilor tatălui său, el era moștenitorul ei. Ei bine, moștenitorul domeniului Mont Claire. Ar putea fi conte de două ori.

Dar dacă ea... i l-ar fi dat? Ar putea renunța la titlu și ar putea revendica terenurile din Mont Claire. Nu voia să fie amanta cenușii. Nu mai exista nici un motiv.

Urmărise îndeaproape procesul pe cât de public, pe atât de accelerat al lui Luther Kenway, în speranța să-l mai vadă pe Chandler.

Și îl zărise de câteva ori în sala de judecată, deși se părea că el încă nu se putea convinge să o privească.

Îl urmărise, indiferent. Își ostoaia setea uitându-se la el, așa cum condamnații caută un petic de cer sau cel mai slab semn de bunătate.

După ce Kenway a fost spânzurat, Chandler își revendicase, într-adevăr, titlul de conte de Devlin. Cu toate acestea, Cecelia îi dezvălui că nu își stabilise reședința la domiciliul din Londra, și Francesca înțelese imediat de ce.

Nu voia să trăiască printre fantome.

Se trezi în biblioteca de la Mont Claire, uitându-se printr-o fereastră care nu mai avea geam, privind în josul dealului spre labirintul de gard viu care nu mai era. Refugiul ei din copilărie.

Refugiul.

Cuvântul o atrase spre coșul de fum, vatra de piatră fiind încă relativ dintr-o singură bucată. Auzi vocile înspăimântate ale copiilor, a unui băiat și a unei fete, răsunând dintre cărămizi. Amintiri, desigur.

Acum trebuia să se aplece sub șemineul pe care cândva îl crezuse la fel de înalt ca tatăl ei. Stând în coș, abia își putea ridica brațele. Cât de mici fuseseră amândoi atunci. Cât de înspăimântați și curajoși.

Cât de neînsemnată se simțea acum.

Aici era primul loc în care auzise inima lui Chandler bătând, unde o liniștea și o mângâia. Proaspăt orfană, traumatizată și îngrozită.

Și totuși... indiferent de toată durerea pe care o simțise de-a lungul anilor, nu ajunsese niciodată să o atingă pe a lui.

Prima dată când i se luase totul, fusese apa.

A doua oară fusese focul.

Ea nu-i reproșa distanța, nici antipatia față de ea... pentru că a treia oară când îi răpise speranțele fusese aerul din plămâni.

Îi dăduse speranță și dragoste și începutul tandru al încrederii, doar ca să-l zdrobească.

– Îmi pare rău, șopti ea nimănui. Tuturor.

Copiilor care fuseseră odinioară chiar aici.

Nechezatul unui cal precedă zgomotul de iarbă înghețată zdrobită sub copite. Trebuia să fi fost Ivan. Ar trebui să plece. Nu avea

rost să prelungească despărțirea. Își propusese să n-o facă și nu ar trebui să întârzie la tren.

Dar când vru să plece, ceva o ținu pe loc. Un fior mic și moale îi străbătu inima, pe care îl simțise ori de câte ori Francesca o luase de mână în copilărie.

O tragere blândă care o încurajase să nu facă ceva nesăbuit sau prostesc.

„Stai.” Șoapta răsună în memoria ei. Doar câteva clipe în plus.

Rămase, fredonând un mic cântec care îi plăcuse la creșă, în timp ce scria toate numele lor cu vârful degetului în funinginea coșului de fum. Francesca, Ferdinand, Pippa și...

Ea se opri. Cu siguranță nu Luther; nici Declan.

CHANDLER. El va fi întotdeauna Chandler pentru ea.

Sunetul cizmelor de pe marmura acoperită de pietriș se filtră prin ceea ce era acum un horn foarte scurt, poate doar de două ori mai înalt decât ea, al doilea și al treilea etaj al conacului Mont Claire prăbușindu-se în foc.

Trase o gură de aer, dorind mai mult timp.

– Îmi pare rău că m-am întors, Ivan, oftă ea. Am venit doar... să spun la revedere.

Impulsiv, desenă o inimă în jurul numelui lui Chandler și se îndepărtă de șemineu, bătând funinginea de pe trusa ei de călătorie întunecată.

– Unde te duci?

Ea încremeni, cu răsuflarea captivă în plămâni și inima scufundându-se din cușca ei din coaste pentru a ateriza în stomac.

Era el, contele de Devlin.

Avea părul mai lung, o frizură poate puțin mai la modă, și era și mai slab, de parcă nu mâncase.

Tot mai radia energie primară masculină, și era mai în formă ca oricând, îmbrăcat într-un costum extraordinar în nuanțe de gri care accentuau striatiile aurii din buclele sale închise la culoare.

Umbrele se ascundeau în scobiturile obrazilor săi și petele îi întunecau pielea sub ochi. Ochii lui o străpungeau ca vârful unei lănci, fixând-o acolo unde stătea.

– Ce faci aici? întrebă ea, respirând greoi, de parcă ar fi alergat kilometri întregi.

El se uita doar la ea, ochii lui măsurând-o într-un mod indescriptibil, ea nefiind în stare să-și dea seama dacă o dezbrăca sau îi lua măsurile pentru coșciug.

– Te-ai mai întors vreodată? întrebă ea, disperată să umple liniștea, să-l facă să spună ceva, orice.

– Este prima oară... N-am putut până acum. Dar am simțit că trebuia să-mi iau rămas-bun.

Privirea lui se întoarse spre ea, zăbovind pe petele de funingine de pe corset și tiv. Pentru prima dată de când se știa, se simți conștientă de sine, dorind să nu arate atât de răvășită, murdară și tulbure în timp ce el arăta atât de bine.

Era furios să o găsească acolo? Sau venise după ea? La naiba, de ce nu spunea ceva? De ce nu făcea ceva?

S-o sărute. S-o îmbrățișeze. S-o ucidă, nu-i păsa câtuși de puțin.

Doar rămăsese acolo, cu pumnii strânși, lăsând tăcerea crudă să distrugă puțină liniște pe care o mai avea.

– Apropo de nimic, șopti ea. Este al tău. Mont Claire. Legal, adică. Ești moștenitorul titlului, al bunurilor și al averii și vreau să îl ai. Eu... eu plec, poate pentru totdeauna. Dar înainte să o fac, vreau să înțelegi ceva despre acest loc... Despre mine. Își dădu jos pălăria de călărie pentru a-l putea vedea mai bine, sau poate să fie respectuoasă, așa cum se făcea la biserică. Pippa... a murit în momentul în care ai fost împușcat... Nu, nu este complet adevărat și am promis să spun doar adevărul de aici înainte. Singurul lucru despre Pippa care a supraviețuit în acea zi a fost dragostea ei pentru tine. Am devenit Francesca nu numai pentru că o iubeai tu, ci pentru că o iubeam și eu. Am trăit mai mult ca Francesca decât ca Pippa și, după ce m-am gândit mult, am ajuns la concluzia că nu-mi pare rău, adică îmi pare rău că ai fost rănit, se grăbi ea să se corecteze. Dar nu-mi pare rău pentru ceea ce am făcut. A fost responsabilitatea mea față de prietena meu. Și știi... că amândouă te-am iubit. Francesca și... și eu. Trase manșetele de la mâneci. Și, ei bine... Încă te iubesc și nu contează pentru mine dacă știi asta pentru că dragostea mea simte că ar putea fi păstrată nu numai de inima mea, ci și de a ei. De amintirea ei.

Își apăsă câteva degete pe frunte, iar lacrimile amenințau să izbucnească. Doamne, însăși prezența lui o dezvelea, crudă, o dezbrăca de toate, chiar și de mândria ei.

- Ceea ce încerc să spun este că amândouă te-am iubit pe tine și ne-am iubit și una pe cealaltă. Dacă nu există nimic altceva, există asta. Nu am mințit niciodată despre asta.

Deodată, el apărură în fața ei, apăsându-i buzele blând, cu degetul, ca să o facă să tacă.

- Eu, în schimb, am mințit, zise el simplu, cu vocea răgușită și îndurerată, de parcă ar fi avut rareori motive să o mai folosească.

- Ce? întrebă ea din spatele degetului său, care îi apăsa buzele. Îl luă de pe buzele ei și lăsă mâna să-i cadă.

- Mereu am crezut că dragostea mea este un lucru delicat destinat unei fete fragile. A fi erou însemna să o salvez pe fetiță și să-mi dovedesc valoarea pentru ea. Am crezut... că dragostea era onestitate și puritate și toate lucrurile pe care tu și cu mine nu le-am avut niciodată. Am crezut că încrederea, odată ruptă, nu mai poate fi recâștigată și apoi... Mi-am amintit ceva.

Francesca așteptă. Ezită. Se întrebă dacă era crud sau pur și simplu își lua rămas-bun.

Se întreba dacă avea un motiv să spere.

El privi în jos pe întinderea verde a domeniului, de parcă ar fi privit spre trecut.

- În ziua în care am ajuns aici la Mont Claire, tu și Francesca beai ceai în grădină. Îmi amintesc de chipul ei, atât de perfect și de curat. M-a privit cu... dezgust. Nu compasiune, nu bunătate, nici măcar milă. Vedeai un cerșetor murdar, murdar și înghețat.

- Ei bine, era tânără și foarte bine educată, se grăbi ea să o apere. S-a răzgândit în privința ta, evident.

Contele păru să piardă o bătălie cu el însuși, ridicând o mână ca să îi atingă din nou gura, de data asta cu degetul mare. Dezmiardă conturul sensibil al buzei ei de jos, în timp ce trăsăturile lui se topeau în sfârșit în ceva ce nu putea defini; era așa de frumos! Era dincolo de tandrețe, mergea spre o adorație îndurerată care amenința să o topească.

– Tu ai alergat spre mine cu tivul deja rupt de la fugărit broaște mai devreme. Mi-ai dat ceaiul tău și apoi m-ai târât la bucătărie, unde le-ai poruncit părinților tăi să mă primească. Ai bătut un valet la cap să-mi dea pantalonii fiului său și apoi mi-ai poruncit să mă culc. Mâna cealaltă se alătură primei și îi cuprinse fața, de parcă era un lucru delicat. O comoară. Când mă uit acum înapoi, doar de tine îmi amintesc, zise el. De fata din șemineu, care se agăța de mine. Ea a alergat alături de mine. A primit un glonț în picior, care îmi era destinat. Întotdeauna a încercat să mă salveze, chiar și dacă era doar de întuneric. Punea deoparte bomboane cu mentă din buzunarul tatălui ei sau mai muncea o oră împreună cu mine, știind că îmi displace fântâna. Că apa mă făcea să mă simt nefericit. Și-a petrecut întreaga viață încercând să răzbune amintirea mea și pe a lor. Făcu semn spre ruinele din jur. Și... când m-am gândit să-mi găsesc din nou domnița, a încercat să mă salveze pentru a doua oară de pierderea ei.

Răsufarea ei se poticni în timp ce inima începea să-i bată din nou.

– Nu m-am oprit niciodată să mă gândesc cât de mult trebuie să fi cântărit an de an un secret de genul acesta. Cât de apăsător și de înfricoșător ar putea fi.

Greutatea ei o apăsa acum, îi bloca gâtul, împiedicând-o să răspundă.

Ochii lui, iluminați de preaplinul inimii, sclipiră către ea.

– Aceasta este iubirea... Știu asta acum.

Așa să fie oare? Era posibil să fi văzut în sfârșit, să fi înțeles profunzimea devotamentului ei? Își încolăci degetele în jurul încheieturilor lui, ținându-le acolo. Dorind să răspundă, dar neputând. Nu încă.

Părea să înțeleagă.

– Mi-a luat prea mult să ajung aici, știu. Eu... Am fost umilit de tatăl meu și el s-a folosit de tine pentru a o face. Nu am putut să mă împac cu asta până nu a murit și apoi după... Nu mi-aș fi putut imagina că ai vrea să-mi mai dai o șansă. Mi-am pus casa în ordine și am terminat ceea ce am început. Și tot timpul te-am vrut acolo cu mine. Mi-am dat seama că ai dreptate, că ai fost alături de mine încă de la început și, când mi-a venit rândul, am dat greș.

Ea clătină din cap, vrând să spună că nu este supărată. Că era atât de fericită că ajunsese la această concluzie, dar durase atât de mult. Aproape prea mult. Aproape că o ratase.

-Și apoi Ramsay mi-a spus că pleci...

Ea încuviință din cap. Cum să-i fi spus? Cum să-i fi spus că nu putea să rămână în același oraș, în aceeași țară cu el și să nu fie alături de el?

Ochii lui deveniră lacuri pline de emoție, iar trăsăturile feței i se înmuiară.

-Nu am încetat să mă gândesc la fata aceea, cea care s-a lipit de mine în șemineu... Eu... am o propunere pentru ea. Pentru Pippa, pentru Francesca, pentru oricum ar vrea să se numească. Voi fi oricine vrea ea să fiu. De cine s-a îndrăgostit. Pentru că este imposibil să fi demn de o astfel de femeie, dar pot încerca. Tot ce știu este că, fie că sunt un spion, un ticălos sau un conte, nimic nu contează. Sunt nimeni dacă nu sunt al ei. Și nu am nimic, dacă ea nu este a mea.

Francesca se îndreptă spre el și se prăbuși în brațele lui, de data asta nu plângând, ci pur și simplu respirând. Luând în plămâni mirosul lui minunat, eliberându-se de luni întregi de nenorocire înăbușită.

El îi mângâie părul cu o mână, cu cealaltă cuprinzându-i spatele.

-Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Am fost un prost, un orb...

Încă incapabilă să spună toate cuvintele care îi veneau pe buze, Francesca făcu ceea făcea întotdeauna în asemenea situații deperate. Își întinse gura spre a lui.

Sărutul îi deschise inima și sufletul, eliberând durerea și frica și tristețea și chinul ca pe un stol de păsări întunecate și îngrozitoare care se risipiră în înaltul cerului. Avea gustul bun, de iertare și plăcere și lucruri blânde pe care până atunci nici unul dintre ei nu și le permisesese.

De acasă.

În cele din urmă, după ce făcură tot posibilul să se devoreze reciproc, ea se desprinse, găsindu-și cuvintele.

-Mie... Nu mi-a plăcut să-ți ascund nimic, spuse ea, mângâindu-i maxilarul. Ești singura persoană în viață care poate să mă facă să

mă rușinez. Cumva, dragostea mea pentru tine ți-a dat această putere și îți voi mărturisi că am fost o lașă, incapabilă să-ți dau adevărul cu care să mă biciuiești.

Trase adânc aer pe nas și trimise un nor de abur rece pe haina lui.

– Nu pot lua înapoi ceea ce am făcut... minciuna pe care am spus-o...

– Nici eu nu pot, spuse el serios.

– Este posibil să ne iubim suficient pentru a avea încredere? întrebă ea, ultima întrebare care îi apăsa inima.

Rămase gânditor o clipă, înainte ca ochii lui să se aplece asupra ei.

– Încrederea reflectă viața, după cum am ajuns să înțeleg. Unii merg să construiască pe un teren nou și curat, iar alții... trebuie să cearnă prin ruine și moloz. Calea noastră ar putea fi mai plină de cele din urmă, dar dacă cineva are curajul să o facă, atunci ăștia suntem noi. Nu ești de acord?

Se uită la ruinele căminului copilăriei, cu inima crescându-i parcă pentru a-i cuprinde întregul piept, începând să se teamă că nu era real ce se petrecea.

– Spune-mi că vrei, spuse Chandler, apăsându-i câte un sărut pe frunte, pe sprâncene, pe pleoapele ei fragile, pe tâmples, înainte de a se aventura mai jos, în timp ce vorbea. Spune-mi că putem construi o viață nouă împreună peste ruinele celei vechi. Spune-mi că nu este imposibil. Ce-ți pot oferi pentru a te face să împarți viața cu mine? Acum sunt un om foarte bogat, știi.

Înainte ca el să-i poată revendica din nou gura, ea îl împinse ușor.

– Aș trăi și în rădăcinile unui copac cu tine, știi că aș face-o. Dar poți să-mi spui un ultim lucru.

El păru să se încordeze, pregătit.

– Cum îți spun în această viață împreună? întrebă ea. Sigur nu Luther. Și nici Declan.

Ochii lui străluciră și un zâmbet îi trase colțurile gurii în sus.

– A, nu ai auzit? Mi-am schimbat oficial numele în Chandler. Chandler Beaufort de Clanforth-Kenway, al nouălea conte de Devlin.

– Serios?

– Serios.

- De ce? Ce semnificație are acest nume pentru tine? Nu am știut niciodată.

- Chandler a fost poneiul vostru preferat, al tău și al Francescăi, dacă îți amintești. A murit înainte ca vreuna dintre voi să împlinească zece ani.

- Da, dar... cu siguranță ne-ai spus numele tău înainte de acel moment.

El scutură din cap.

- În timp ce mă hrăneai, tu și Francesca vorbeați amândouă atât de mult și ați amintit de cal în treacăt. Am adormit înainte să fiu nevoit să mă explic cuiva. Și când m-am trezit a doua zi, ei bine... am inventat un nume când am fost întrebat.

- Hmm... absolut lipsit de romantism, îl tachină ea, sărutându-l ezitant, apoi cu mai multă încredere.

- Am luat numele Chandler oficial pentru că am fost întotdeauna Chandler pentru tine. Declan Chandler sau Chandler Alquist, cu acest nume m-ai cunoscut.

Ea dădu din cap, schimbându-și părerea instantaneu despre romantismul gestului.

- Am trăit ca Francesca mai mult decât oricine altcineva. O parte din mine vrea să o păstreze, să trăiască viața pe care nu a reușit-o niciodată și să se căsătorească cu băiatul pe care l-am iubit amândouă. Ai fi în stare să faci asta?

Sprâncenele întunecate i se ridicară pe frunte în timp ce îi aruncă o privire scandalizată.

- Francesca Cavendish, m-ai cerut cumva de soț?

- Cred că am făcut-o, spuse ea, destul de năucită. Așteaptă. Nu. Se lăsă într-un genunchi. Luându-i mâna într-a ei, o întoarse și o sărută peste cicatrice. Chandler Beaufort de Clanforth-Kenway. Mă vei face cea mai fericită femeie din lume și te vei căsători cu mine?

- Aș spune da, dar... Își duse o mână destul de scandalizată la piept: Unde este inelul?

Înainte ca ea să poată riposta, el o trase în sus și o ridică în brațe, sărutând-o cu pasiune. Când rămaseră fără suflare, el își lipi fruntea de a ei.

- Așa va fi viața cu tine? Ai fi întotdeauna cu un pas înaintea mea, încercând să faci ordine în haos?

– Probabil.

– Bun. Cred că orice altceva pentru noi ar fi plictisitor, nu-i așa?

– Asta nu e cu putință.

Ea își lipi urechea de pieptul lui, strecurându-și mâinile în haina lui și în jurul lui, în timp ce îi asculta inima.

Zâmbetele lor dispărură când se uitară spre locul care îi călise în foc.

– Ce ai vrea să faci cu domeniul Mont Claire? o întrebă el. Vrei să reconstruiești?

Francesca ascultă cântecul păsărilor și privi un iepuraș dispărând în desișul care odinioară fusese un labirint bine îngrijit. Fântâna cotropită de iederă încă oglindea cerul, iar tufișurile veșnic verzi flancau marginea drumului abandonat.

Era acasă?

Se uită la copacul lui Ferdinand și ar fi putut să jure că zărise un picior mic legănându-se acolo. Inima o durea, dar nu era durerea aprigă de odinioară.

– Există o lume întregă acolo, pe care în mare parte n-am explorat-o, zise ea. Atâtea locuri care nu păstrează amintiri sau tristețe, nimic altceva decât potențial.

– Unde am merge? o întrebă el.

– Aș vrea să iau o sanie trasă de câini și să văd aurora boreală într-o bună zi și să gonesc cu cai arabi peste nisipurile aurii ale deșertului. Vreau să vizitez epavele piraților din Antigua și vulcanii din Hawaii. Ea îl privi. Și tu?

– Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la viitor, dar toate acestea sună ca o viață extraordinară pe care am putea-o avea.

– Deci... Vom vinde acest loc, așa că nu trebuie să ne uităm niciodată înapoi, și cu banii de pe el o să ne permitem multe dintre aventurile noastre.

El aprobă, apoi se aplecă pentru a alege o piatră argintie din șemineu, pe care și-o strecură în buzunar.

Ea își înclină capul.

– Un suvenir?

– O amintire. O trase în lateral și o conduse spre holul pe care îl folosiseră odată să evadeze. Te iubesc, Francesca. Dar vreau o

În pat cu diavolul

amintire de la Pippa, de la acea domniță sălbatică. Ea mi-a promis că îmi va fura inima cândva.

- N-ai s-o primești niciodată înapoi, drăguțule, spuse ea cu accentul ei îngrozitor, de pirat.

- Nici nu vreau. Este a ta. Pentru totdeauna.